

DEVİRİMCİ

Sınıfsız Sömürsüz Bir Dünya İçin

ÇÖZÜM

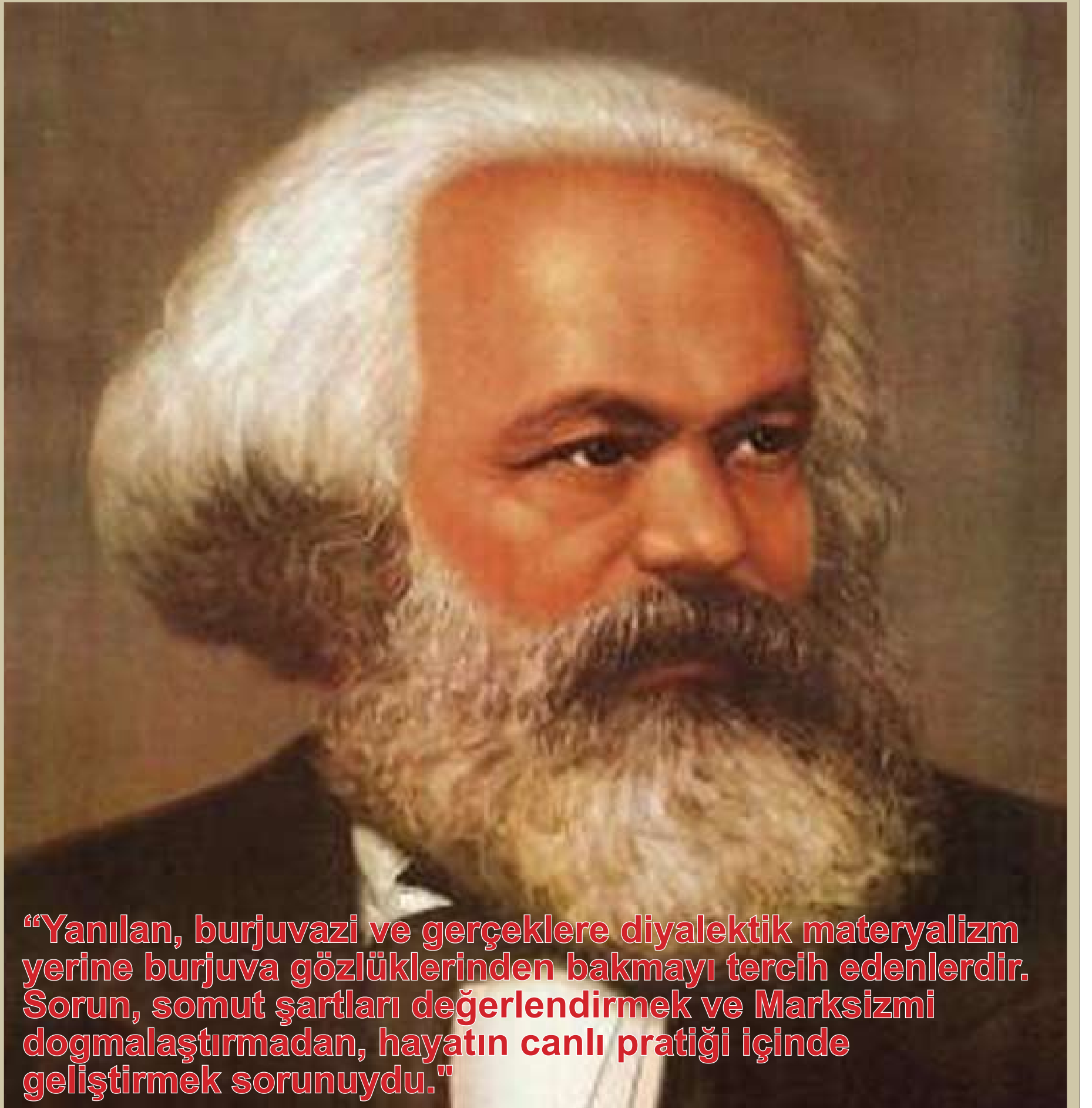
HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ

Aylık Siyasi Dergi

Fiyatı: 1,5 TL.

Mart 2013

Sayı 03

“Yanılan, burjuvazi ve gerçeklere diyalektik materyalizm yerine burjuva gözlüklerinden bakmayı tercih edenlerdir. Sorun, somut şartları değerlendirmek ve Marksizmi dogmalaştırmadan, hayatın canlı pratiği içinde geliştirmek sorunuydu.”

İÇİNDEKİLER

Gelenekten Geleceğe Mücadele Sürüyor.....3	
Marksizm'in Öğretileri Mücadelemizin Rehberi ve Işığı Olacaktır!.....4	
Yeniden Yapılanmada Başkanlık Sistemi.....5	
Sendikalar ve Sendikal Mücadele Anlayışı ..9	
Devrim Mücadelesinin Muazzam Silahı DEVRİMCİ İRADEYE SAHİP OLMAK.....12	
Savaşlar Krize Çare Olamayacaktır!14	
"Yeni Sürece" Yeni Kafalar Nasıl Yetiştirilir?.....16	
Gerçek Barış Devrim Mücadelesi İle Gelen Barıştır!.....17	
Kadına Şiddette Dinin Etkisi.....19	
Sosyal Medya Dedikleri.....20	
Haberler21	
Şehitlerimiz23	

Merhaba...

Oldukça yoğun bir gündemin yaşandığı süreçte dergimizi çıkartıyoruz. Emperyalistlerin son süreçte oluşturdukları ve ülkemize de yansıyan politikalarının sonuçları bu yoğunluğu yaratmaktadır.

Yaşanan bu nesnel süreçler, ne yazık ki Marksizm'le ilişkileri giderek zayıflayan sol tarafından "iradecilik" adına M-L ideolojik, politik ve felsefi boyutu olmayan, kısır değerlendirmelerle geçiştirilip buna uygun tavır geliştirilmektedir.

Tam da bu nedenle, sosyalizmin, Marksizm'in kurucusu Karl Marks'ı yitirdiğimiz bu ayda, Marksizm'in üç bileşenini anlatan bir yazıyı kaleme aldık.

Marksizm-Leninizm'i mevcut koşullarda hayata geçirilebilecek tek gücün devrimci irade olduğu bilinciyle, devrimci iradenin dünyayı değiştirme isteği ve kararlılığını, zorluklara, saptırmalara, baştan çıkarmalara karşı koyma, direnme ve doğruları ne pahasına olursa olsun devrimci ilkeler temelinde savunma diyalektiğiyle birlikte ele alan yazımız orta sayfanın konusu oldu.

Düzene uygun kafalar yetiştirmede medyanın gücü tartışılmaz. Her türlü manipülasyon ve gerçekleri anlatmayan düzmece haberler ve yayınlarla, oligarşi bunu iyi "başarmaktadır".

Tüm bu manipülasyonu ve düşünce yabancılışmasını yaratan ve son yılların önemli teknolojik buluşu olan internet ve "sosyal medya"ya da değinmeden yapamadık.

'80'ler, '90'lar, 2000'ler ve şimdi de 2010'lar... Hemen hemen her on yılda bir ülke bir "yeniden yapılandırma" sürecine girmektedir. Ve girilen her yeni süreç, devletin tüm kurumlarının yeniden biçimlendirilmesini beraberinde getirmektedir.

Bugünden alt yapısı oluşturan ve geleceğe yönelik tasarlanan yeni bir rejim, hem düzenin bekasını sağlayacaktır hem de emperyalistlerin mevcut konjonktürde T.C.'ye biçtiği role uygun olacaktır.

Emperyalist krizi aşmanın yöntemi savaşlar ve işgallerdir. Son Mali işgali de bu gerçeğin bir parçasıdır.

Sürekli eriyen mevcut sendikal örgütlülükler işler acısı bir durumdadır. Bürokratik bir işleyişin, işçi sınıfından çok sermayenin hizmetindeki anlayışların yönetiminde bir "sendikal mücadele" sürmektedir. Buna karşın devrimci bir sendikal mücadele anlayışı nasıl olmalıdır?

Kadın cinayetleri ve kadına şiddet tüm hızıyla sürmektedir. Gericiliğin her boyutta yaşandığı mevcut süreçte özellikle "din olgusunun" kadına yönelik şiddeti yaratan ve özgürleşmesi önünde önemli bir engel olduğu bilinciyle, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlarının Mücadele Günü için kadın sayfamızda bu konuya yer verdik.

Marksizm-Leninizm'in yarattığı değerleri ülkemiz somutunda uygulayarak devrim yolunu çizen Mahirler'in, Kızıldere'de yarattığı değerleri, ilkeleri canları pahasına savunarak yaşamlarına da uygulayan Bedri Yağan ve 6 Mart Şehitleri bugün mücadelemize ışık tutuyor. Mücadeleleri mücadelemizdir!

Yeni bir sayıda buluşmak dileğiyle. Dostlukla...

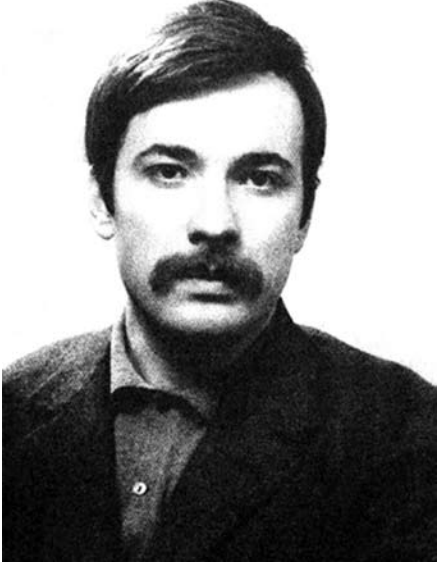

Çözüm Yayıncılık Basım San. Ve Tic. Ltd. Şti.

Adına İmtiyaz Sahibi: Burcu Erdoğan
Şahkulu Mah. Galipdede Cad. Eminbey İşhanı
No: 77 / 4 Beyoğlu / İstanbul
Tel / Faks: 0212 251 00 81
E-mail: devrimcicozum@gmail.com - devrimcicozum@mynet.com
Baskı: Gün Matbaacılık, Reklam Film Basın Yayın Tan. San. Ltd. Şti.
Beşyol Mah. Akasya Sok. 23/A Sefaköy - Küçükçekmece
Tel.: 0212 580 63 80

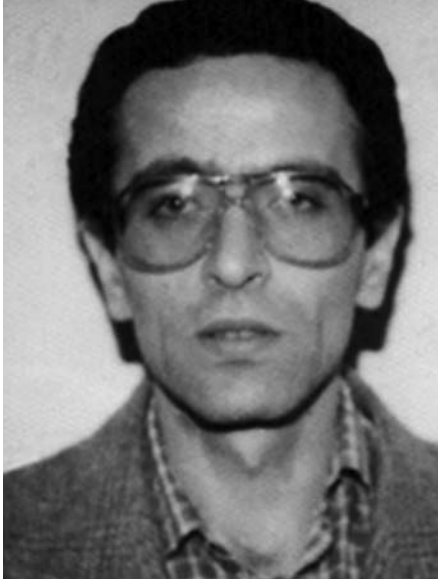
www.devrimcicozum.com

GELENEKTEN GELECEĞE MÜCADELE SÜRÜYOR...

İnançsızlık ve inkarcılığın dizginlerinden boşalmasına yaygınlaştığı-yaygınlaştırıldığı bir süreçte umudun ve geleceğin umutlarını bir kez daha anmak, anlamak ve anlatmak sorumluluğundan hareketle Mart'ta yitirdiğimiz değerlerimize selam olsun.

"Adı ve davası yüzyıllar bo-

yunca yaşayacak" kuramcı Karl Marks ve uygulayıcısı Josef Stalin'in ışığında parıldayan önder Mahir Çayan'dan 6 Mart'a uzanan, bir büyük mücadele tarihine tanıklık eden Mart ayı, umudun, direnişin ve geleceğin adıdır.

Bugün tarihe, yoldaşlarına ve davaya karşı sorumluluk duyanların omuzlarına büyük görevler yüklenmiştir. Bu görevleri başarmak bir onur ve kişilik sorunu haline gelmiştir.

Oligarşinin elinde bulundurduğu bütün baskı unsurlarıyla, emekçi halka ve devrimcilere

karşı saldırılarını kesintisiz sürdürdüğü bir süreçteyiz. Büyük Ortadoğu Projesi kapsamında bölge emperyalist çıkarlar doğrultusunda yeniden dizayn edilirken, Kürt Ulusal Hareketi de tasfiye edilmeye çalışılmaktadır. Gelişmelerin bu yönde cereyan ettiği süreci tersine çevirmenin yolunun devrimci mücadeleden geçtiği gerçeğinde ısrar etmek temel devrimci görevdir.

THKP-C Önder ve Savaşçıları reformizmin ve revizyonizmin kokuşmuş bürokratik politikalarını boşa çıkartarak tasfiyecilik, teslimiyetçi tüm girişimlerin üstesinden gelmeyi bildiler. Bize

ışık tutan bu tarihsel-diyalektik bağ Kızıldere'den 6 Mart'ta uzanan bir tarihin içselleşmesidir. Mahirler'deki olgunun Bedriler'de vücut bulması ideolojik bütünlüğü, geçmişten geleceğe taşımaktaki kararlılığın kendisidir. Bu bağın ideolojik zemine dayanma ifadesi **13 Eylül İnişiyatifi**'nin bilince çıkartılmasıyla somutlandığı asla unutulmamalıdır.

Tarihsel süreci kavramanın devrimci kimliği sahiplenmekten geçtiğini yaşadığımız süreçlerden elde etmiş olduğumuz derslerde görmek mümkündür. Buradan hareketle şehitleri an-

mak, mezarları başında nutuk atmak, salt dergi sayfalarında methiyeler düzmek ve "Onlara karşı sözümüz var!" gibi soyut laflar ve biçimlerle değil, bizahiti mücadele içerisinde ideolojik kavrayışla ele almak; devrimin, devrimcinin ve yoldaşlarının temel görevidir.

Kimi devrimci çevrelerin Mart ayı etkinlik ve yayınlarında 6 Mart Şehitleri'ni telaffuz etmeyişleri, tasfiyeciliğe bakış ve tavrıyla ilgili olduğunu ifade etmek devrimci sorumluluk gereğidir.

6 Mart, yenilginin yarattığı karmaşadan, ideolojik-politik savrulmadan kendini kurtaramamış, po-

litik ve örgütsel düzeyde kendini yeniden üretmekten uzak kalmış, Türkiye Devrimci Hareketi'nin kendini yeniden üretmesidir.

6 Mart, bu kavrayıştan hareketle tasfiyecilik, mültecilik ve yıldınlığa karşı mücadelenin sembolü ve geleceğin geleceğe taşınmasının adıdır.★

Devrim yolu engebelidir, dolambaçlıdır, sarptır!

Kurtuluş bayrağı bu yolu tırmanan gerillaların birbirlerine iletmesiyle oligarşinin burcuna dikilecektir.

Her engebede düşen gerillaların gövdesi bir devrim fırtınası yaratır.

Düşen gerillaların kanı devrim yolunu aydınlatır.

Düşenler geride kalmazlar. Onlar, emekçi halkın kalbinde, ruhunda ve bilincinde, devrimin önder ve itici sembolleri olarak yaşarlar.

Ve onlar liderdirler. Liderler devrim savaşında masa başında oturmazlar. Bu savaşta en ön safta savaşır.

Düşenler devrim için, devrim yolunda vuruşarak düştüler. Kalbimize, ruhumuza ve bilincimize gömüldüler.

Onlar kurtuluşa kadar savaş şiarını devrim yoluna kanlarıyla yazdılar.

Yolumuz devrim yolunda ölenlerin yoludur.

MARKSİZM'İN ÖĞRETİLERİ MÜCADELEMİZİN REHBERİ VE IŞIĞI OLACAKTIR!

Dünya ölçeğinde yaşanan krizin daha fazla derinleştiği süreçlerde burjuvazi tekrar tekrar Marks'ı ve ortaya koyduğu yasaların, teorinin doğruluğunu söyleyip duruyor. Dahası kabullenmek zorunda kalarak, kendisine övgüler düzüyor, dünyanın gelmiş geçmiş yüz bilim adamının içinde birinci sıraya yerleştiriyor. Ne var ki, egemenlerin ve yoz emperyalist sistemin Marks korkusu ve nefreti her zaman bakidir.

Marksizm burjuva biliminin nefretini ve düşmanlığını uyandırmaktadır. Sınıf kavgasına dayanan bir toplumda "tarafsız" bir toplum bilimi diye bir şey söz konusu değildir. Şu ya da bu şekilde bütün resmi ve liberal bilim ücret köleliğini savunmaktadır. Oysa Marksizm bu köleliğe karşı amansız bir savaş açmıştır.

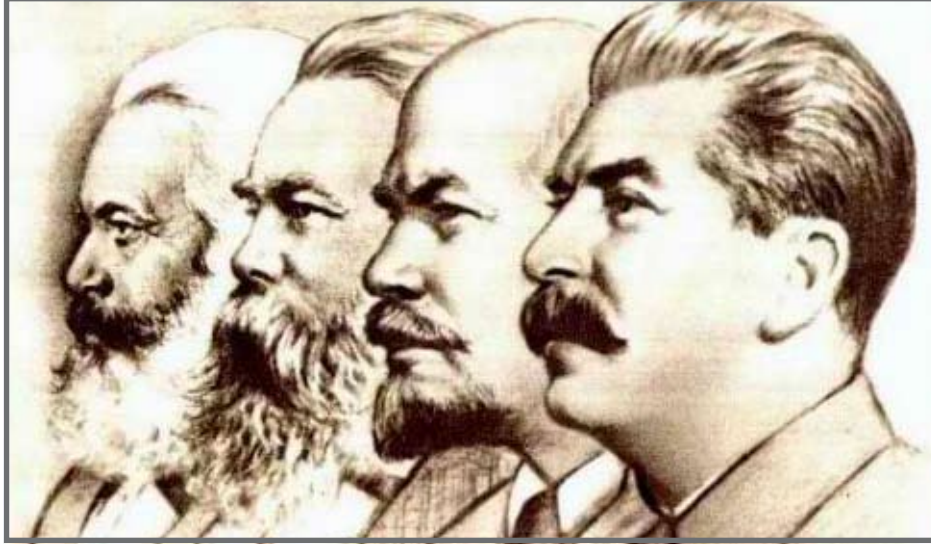
Felsefe ve toplum bilimi tarihleri açıkça göstermiştir ki Marksizm'de dar görüşlü ve değişmez taş kesilmiş fikirlerle dolu, dünya uygarlığının gelişme çizgisi dışında oluşmuş bir öğreti anlamında bir "sektericilik" söz konusu değildir. Tam aksine Marks'ın dehası, insanlığın en büyük kâfalarının ortaya serdikleri sorulara cevap bulmuş olmasındadır.

Marks'ın öğretisi felsefenin, ekonomi politiğin ve sosyalizmin en büyük önderlerinin dolaysız ve hemen ardından gelen devamı şeklinde ortaya çıkmıştır. Çünkü doğrudur. Uyumlu ve geniş kapsamlıdır. İnsanlara her çeşit batıl itikatla, gericilikle bağdaşmayan bir dünya görüşü kazandırır. 19. yüzyılda insanın -Alman felsefesi, İngiliz ekonomi politiği ve Fransız sosyalizmi şeklinde- yarattığı o en güzel şeyleri meşru varisidir.

Marksizm'in felsefesi maddeciliktir. Çağdaş Avrupa tarihi boyunca -özellikle Fransa'da 18. yüzyıl sonunda her çeşit Ortaçağ süprütüsüne, kurumlardaki ve düşüncelerdeki köleliğe karşı kavga verildiği sırada- maddecilik, tutarlı doğal bilimlerin öğrettiklerine bağlı ve batıl itikata, tekerlemelere, vs. düşman olan tek felsefe olduğuna ispatlamıştır.

Marks 18. yüzyıl maddeciliği ile yetinmedi. Felsefeyi daha üst bir düzeye ulaştırdı. Onu Klasik Alman felsefesinin ve (ardından gelen Feuerbach'ın maddeciliğine yol açan) Hegel'in sistemini başarıyla zenginleştirdi. En önemli başarı diyalektik'ti. Yani en geniş, derin, anlaşılır şekliyle gelişme öğretisi, ebediyen gelişen maddeyi anlamamıza yarayan ve insanın bilgisinin izafi olduğunu belirten öğreti. Radyum, elektronlar, maddenin biçim değiştirmesi gibi doğal bilimlerin en son keşifleri -burjuva düşünürlerin eski ve yozlaşmış ölümlüğü yeniden canlandırma çabalarına rağmen- Marks'ın Diyalektik Maddeciliğinin geçerliliğini açıkça ispatlamıştır.

Marks, felsefi maddeciliği en son noktasına kadar derinleştirdi. Doğa hakkındaki bilgilerimizi, "İnsan Toplumu" hakkındaki bilgilerimize kadar uzattı.

Bilimsel düşünce düzeyinde, Marks'ın tarihsel maddeciliği büyük bir başarıydı.

Tarih ve siyaset konusunda evvelce süregelen keşmekeşin ve gelişigüzeğin yerine, dikkate şayan bir bütünlükte ve uyumda bir bilimsel kuram geliştirdi ve yerleştirdi. Bu kuram üretici güçlerin gelişimi sonucu, bir toplumsal hayat sisteminin, daha üst bir düzey olanına nasıl dönüştüğünü, sözgelimi kapitalizmin derebeylikten nasıl doğduğunu göstermektedir.

İnsanın bilgisi -ki bu kendisinden bağımsız olarak vardır- doğayı -yani gelişen maddeyi- yansıtır.

Aynı şekilde insanın "toplumsal bilgisi" -felsefe, din, siyaset gibi kendine özgü çeşitli görüş ve öğretileri de- toplumun "iktisadi sistemini" yansıtır. Siyasal kurumlar iktisadi temeller üzerinde vardır, bir "üst yapı" durumundadır. Söz gelimi bugün Avrupa devletlerindeki çeşitli siyasal biçimlerin burjuvazinin proletarya üzerindeki egemenliğini güçlendirmesine hizmet ettiğini görmekteyiz.

Marks'ın felsefesi insanlığa, özellikle emekçi sınıfa, güçlü bilgi araçları sağlamış bulunan mükemmel bir felsefi maddeciliktir.

İktisadi sistemin temel olduğunu ve siyasal üst yapının bunun üzerinde kurulduğunu görmüş olduğu için, Marks bütün dikkatini bu iktisadi sistemin araştırılmasına verdi. Marks'ın "Kapital" adlı temel eseri, çağdaş yani kapitalist toplumun iktisadi sisteminin araştırılmasını konu almıştı.

Marks'tan önce, klasik ekonomi politik kapitalist ülkelerin en gelişmiş olan İngiltere'de gelişti. İktisadi sistem konusunda yaptıkları araştırmaların sonunda, Adam Smith ve David Ricardo "değer-emek" kuramının temellerini ortaya çıkardılar. Marks bunların çalışmalarını sürdürdü. Kurama eklemeler yaptı ve onu sürekli geliştirdi. Her malın değerinin, üretimi içinde harcanan zorunlu toplumsal emek zamanının niceliğince tespit edildiğini gösterdi.

Burjuva iktisatçıların nesnelere arasında bir ilişki (bir malla ötekinin değişimi) olduğunu ileri sürdükleri zaman Marks,

"insanlar arasında ilişkiler" bulunduğunu gösterdi. Malların değişimi pazardan pazara tek tek üreticiler arasındaki bağı belirler. Para bu bağı, gittikçe kısalttığını, tek tek üreticilerin bütün iktisadi hayatını ayrılmaz bir bütün biçiminde birleştirdiğini gösterir. "Sermaye" bu bağı daha ilerideki gelişmesini gösterir. Bireyin -emek gücü- bir mal durumuna gelir. Ücret karşılığı çalışan emekçi, emek gücünü toprağın, fabrikaların ve üretim araçlarının sahiplerine satar. Emekçi, gününün yarısını kendisinin ve ailesinin giderlerini karşılamaya sarf eder, geri kalan kısmını da ücretsiz çalışır, kapitalist için artı-değer yaratır. Kazancın ve kapitalist sınıfın zenginliğinin kaynağı olan artı-değer.

Artı-değer kavramı Marks'ın iktisadi kuramının temel taşıdır.

Emekçinin emeğiyle yaratılan sermaye emekçiyi ezer, küçük mal (ve mülk) sahiplerini tahrip eder. Ve bir işsizler ordusu yaratır. Sanayide büyük çapta üretimin zaferi açık ve seçiktir. Ama aynı durum tarım için de geçerlidir.

Büyük çapta kapitalist tarımın üstünlüğü, makine kullanımını arttırmıştır ve köylü ekonomisi -para sermayesinin kapanına kısırıldığından- gerilemiş, ilkel tekniklerin yüküyle dağılmıştır. Küçük çapta üretime girilmesi tarımda değişik şekillerde ortaya çıkar. Ne var ki, gerilemenin varlığı tartışılmaz bir gerçektir.

Sermaye küçük çapta üretimi yok ederek emeğin verimliliğinin artmasına ve büyük kapitalistlerin bir araya gelerek tekeller yaratmalarına yol açar. Üretimin kendisi daha da toplumsallaşır. Yüzlerce, binlerce, milyonlarca emekçi düzenli bir iktisadi organizmada birbirine bağlanırlar. Ama bu kolektif emeğin üretimi bir avuç kapitalist tarafından tasarruf edilir. Üretim anarşisi, buhranlar, kudurmuşçasına pazar kovalamalar ve büyük nüfuz kitesinin yaşama emniyetsizliği artar.

Kapitalist sistem, emekçilerin sermayeyle olan bağımlılığını arttırarak birleşik emeğin büyük gücünü artırır.

Marks kapitalizmin gelişmesini, ilkel mal ekonomisinden, basit değişimden en

yüksek biçimine -büyük çapta üretime-kadar incelemiştir.

Kapitalizm bütün dünyada zafere ulaşmıştır. Ama bu, emeğin sermayeye karşı kazanacağı zaferin de başlangıcıdır.

Derebeylik ortadan kaldırılıp, dünya üzerinde "özgür" kapitalist toplum gözük-tüğü zaman, bu "özgürlüğün" emekçi halka karşı uygulanan bir baskı ve sömürü sistemi olduğu kısa zamanda ortaya çıktı.

Çeşitli sosyalist hareketler bu baskıyı yansıtmak ve onunla mücadele etmek için ortaya çıktı. Ne var ki, önceleri sosyalizm "ütopyacı sosyalizm" biçimindedi. Kapitalist toplumu eleştirdi, itham etti ve lanetledi, onun yok oluşunu hayal etti. Daha iyi bir düzenin düşleriyle yoğruldu ve zenginlere sömürünün ahlaka aykırı olduğunu göstermeye çalıştı.

Ama ütopyacı sosyalizm gerçek çözüm yolunu göstermiyordu. Kapitalizmin yarattığı ücret köleliğinin gerçek niteliğini açıklayamıyordu. Kapitalist gelişmenin yasalarını ortaya çıkaramıyor, yeni bir toplum yaratmaya hangi toplumsal gücün yetenekli olduğunu göstermiyordu.

Bu arada Avrupa'nın her yanında özellikle Fransa'da derebeyliğin yıkılmasını izleyen fırtınalı devrimler gelişmenin temelini ve itici gücünün "sınıflar arası kavga" olduğunu giderek açık bir biçimde ortaya çıkarmaktaydı.

Güçlü bir direnişle karşılaşmadan feodal sınıfa karşı bir tek siyasal özgürlük zaferi kazanılmadı. Bir tek kapitalist ülke hemen hemen özgür ve demokratik bir temel üzerinde gelişmedi. Aksine kapitalist toplumun çeşitli sınıfları arasındaki ölüm-kalım savaşı bu gelişmeyi sağladı.

Marks'ın dehası dünya tarihinin öğrettiği bu dersten bir şeyler çıkararak -süreklilik olarak- bu dersi uygulayan ilk birey olmasındandır. Bu ders "sınıf kavgası" öğretisidir.

İnsanlar, her zaman siyasetin aptalca kanmış ya da kandırılmış kurbanları olmuşlardır. Ahlaki, dinsel, siyasal ve toplumsal lafların, bildirilerin ve söz vermele- rin ardında şu ya da bu sınıfın çıkarlarının yattığını görmedikleri sürece bu böyle sürüp gidecektir.

Her eski kurumun -her ne kadar barbarca ve kokuşmuş gözükse de- bir takım yönetici sınıfların güçleriyle yaşamını sürdürdüklerini görmedikleri sürece reform ve yenilik isteyenler, eski düzeni korumak isteyenlerce aldatılacaklardır.

Bu yönetici sınıfların direncini kırmak için sadece bir tek yol vardır. Bizi çevreleyen toplumda -toplumdaki yer gereği- eskiyi atması gerekli olan ve atabilen, yeniyi yaratacak güçleri bulmak ve bu güçleri Marksist-Leninist düşünceler doğrultusunda sınıf mücadelesine hazırlayıp, örgütlemek... ★

YENİDEN YAPILANMADA BAŞKANLIK SİSTEMİ

Emperyalizmin başlıca örgütlerince geliştirilen ekonomik, siyasi politikaların, yeni-sömürge ülkelere transferi yoluyla inşa edilmeye çalışılan ve adına "reform" denilen yeniden yapılanma girişimlerinin, ülkemiz açısından görünür başlıkları arasında yer alan bu kanunların, emperyalizmin dünya çapındaki kriziyle, bu krizin tek tek ülkelere yansımalarının yarattığı çelişkilerin yine emperyalizm lehine aşılması ve ezilen dünya halklarının emperyalist sömürü zincirlerine daha da bağımlı hale getirilmesi açısından değerlendirilmesi gerekmektedir. Kuşkusuz hemen yanı başımızda Suriye'de, Irak, İran, Afganistan ve Afrika'da yaşanan siyasi gelişmeler ve ülkemiz özelinde ulusal sorunda geline aşama, yapılan düzenlemelerin, yürütülen tartışmaların zamanlaması açısından önem arz etmektedir.

Ülke gündeminin son yılına damgasını vuran "kamu yönetiminde reform", "devlette yeniden yapılanma" tartışmalarına, "On Üç İlde Büyükşehir Belediyesi ve Yirmi Altı İlçe Kurulması İle Bazı Kanun ve Kanun Hükmünde Kararnamelerde Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun" ile kanunun yasalaştığı günlerde AKP'nin Meclis Anayasa Uzlaşma Komisyonu'na taşımak suretiyle tekrar ülke gündemine soktuğu başkanlık sistemi ve "Kamu Denetçiliği Kurumu Kanunu" uyarınca seçimi yapılan kamu başdenetçisi tartışmaları da eklenmiş oldu.

Emperyalizmin başlıca örgütlerince geliştirilen ekonomik, siyasi politikaların, yeni-sömürge ülkelere transferi yoluyla inşa edilmeye çalışılan ve adına "reform" denilen yeniden yapılanma girişimlerinin, ülkemiz açısından görünür başlıkları arasında yer alan bu kanunların, emperyalizmin dünya çapındaki kriziyle, bu krizin tek tek ülkelere yansımalarının yarattığı çelişkilerin yine emperyalizm lehine aşılması ve ezilen dünya halklarının emperyalist sömürü zincirlerine daha da bağımlı

hale getirilmesi açısından değerlendirilmesi gerekmektedir. Kuşkusuz hemen yanı başımızda Suriye'de, Irak, İran, Afganistan ve Afrika'da yaşanan siyasi gelişmeler ve ülkemiz özelinde ulusal sorunda geline aşama, yapılan düzenlemelerin, yürütülen tartışmaların zamanlaması açısından önem arz etmektedir.

'70'li yıllarla başlayan ve sınıfsal mücadelenin ivmesinin düştüğü, ulusal mücadelelerin yönünün değiştiği '80'li yıllarla karakterize olan süreç, büyük bir ekonomik kriz ile boğuşan emperyalizm için sürece uygun yeni ekonomik politikalarını uygulamaya geçirmesi için ön açıcı yıllardı. Bu tabloda dünya ölçeğinde mevcut güçler dengesi emperyalizme, mali ve ticari serbestleştirme, yabancı yatırımların desteklenmesi, devletin belli alanlardaki tekelleştirme, özelleştirme, kamu yatırımlarının sınırlanması yönünde ekonomik politikaları uygulaması için uygun zemini sağlıyor, yeni-sömürge ülkelerde uygulamaya sokulan bu politikalarla mevcut yapının işleyişine doğrudan müdahale edilmeye çalışılıyordu. Yeni-sömürge ülkeleri daha bağımlı, emperyalist sömürü ağını daha da katmerli hale getirmeye çalışılan bu politikalar, kuşkusuz halen var olan bir büyük sosyalist blok sayesinde, emperyalist politikaların tam olarak hayata geçmesine engel teşkil etmeye devam ediyordu.

Sovyetler Birliği'nin dağılmasıyla başlayan '90'lı yıllar ise, kapitalizme dönen büyük bir pazarı emperyalizmin kurtlar sofrasına atıyor, emperyalizm açısından sürece uygun yeni politikaların uygulanmasının asıl zeminini yaratıyordu. '90'larda başlayıp özellikle 2000'li yıllarla birlikte iyice görünür hale gelen bu süreçte ise, mevcut ekonomi politikalarının yanı sıra bu kez hedefe doğrudan "devlet aygıtı"nın konulduğu ve "kamu yönetimi reformu" adı altında devletin yapısında ciddi değişikliklere gidilmeye başlandığı yeni siyasi politikalar devreye sokuluyordu. DB, İMF, OECD, Dünya Ticaret Örgütü (DTÖ) ve AB gibi emperyalist kuruluşların eşgüdümünde ilerleyen bu süreçte tüm dünya ülkeleri küreselleşen dünya düzenine göre yeniden organize edilmeye başlanıyordu. Yeni-sömürge Türkiye'nin bu süreçten nasibini almaması da elbette söz konusu olamazdı.

3 Kasım 2002 seçimlerinden sonra TBMM'de çoğunluğu elde ederek tek başına iktidar olan AKP; İMF, DB, AB, DTÖ gibi emperyalist kuruluşların "reform" adı altında yeni-sömürge ülkelere dayattıkları

programın hayata geçmesi için uygun yasal düzenlemeleri yapacak çoğunluğu sağlamıştı. Zira AKP zaten bu politikaların uygulanması için dizayn edilmiş emperyalist bir projeydi. Seçim sonrası göreve başlayan 58. Hükümet, ilk iş olarak, yaşanmakta olan ekonomik krizin, emperyalizm ve yerli işbirlikçilerin lehine, halkın aleyhine olarak hızla aşılması ve ekonomik büyüme ortamının oluşturulması amacıyla, Hükümet Programıyla da uyumlu olan ve kamuoyuna ana başlıkları itibarıyla sunulan Acil Eylem Planı'nın (AEP) uygulamaya konulmasını Bakanlar Kurulu'nda kararlaştırmıştı.

Acil Eylem Planı kapsamında, Kamu Yönetimi Reformu, Ekonomik Dönüşüm Programı, Demokratikleşme ve Hukuk Reformu ve Sosyal Politikalar başlıkları altında toplam (205) faaliyet belirlenmiş, Kamu Yönetimi Reformu kapsamındaki faaliyetlerden 28'i Merkezi İdare Reformu, 9'u Yerel Yönetimler Reformu, 1'i Devlet Personel Rejimi Reformu, 7'si de Yolsuzlukla Mücadele başlıkları altında tanımlanmıştır.

Ülkede inşa edilmek istenen sistemin Acil Eylem Planı olarak tanımlanıp sistematize edilmesinin ardından "reform"lara başlamak için kamu yönetimine ilişkin temel esasların düzenlenmesine ilişkin bir çerçeve kanun hazırlamak üzere Başbakanlığın koordinatörlüğünde Kamu Yönetimi Temel Kanunu Çalışma Grubu oluşturulmuştur.

Yapılmak istenen yeni devlet örgütlenmesinin kamu gelir ve harcaması sistemini kuran, merkezi yönetim kapsamındaki kamu idareleri, sosyal güvenlik kurumları ve mahalli idarelerden oluşan genel yönetim kapsamındaki kamu idarelerinin mali yönetim ve kontrolünü düzenleyen "Kamu Mali Yönetimi ve Kontrol Kanunu" hazırlanmış, kanun 10 Aralık 2003 günü TBMM'de kabul edilerek yürürlüğe girmiştir.

Kamu Yönetimi Temel Kanunu Çalışma Grubu'nca hazırlanan tasarı ise KAMU YÖNETİMİ TEMEL KANUNU ismiyle 03.11.2003 tarihinde kamuoyuna açıklanmıştır. Yapılmak istenen, kamu yönetiminin sınırlarının çerçeve bir kanunla çizilmesi ve bu kanuna dayanılarak çıkartılacak diğer kanun, tüzük, yönetmelik gibi mevzuatla yeni sistemin ayrıntılı düzenlenmesidir.

Amacı "katılımcı, saydam, hesap verebilir, insan hak ve özgürlüklerini esas alan bir kamu yönetiminin oluşturulması; kamu hizmetlerinin adil, süratli, kaliteli ve verimli bir şekilde yerine getirilmesi için merkezi idare ile mahalli idarelerin görev, yetki

ve sorumluluklarının belirlenmesi; merkezi idare teşkilatının yeniden yapılandırılması ve kamu hizmetlerine ilişkin temel ilke ve esasları düzenlemek" olarak tanımlanan ve "Merkezi hükümetin yetkilerinin yerel yönetimlere devrini düzenleyen kamu reformunun çerçeve kanunu" olarak uzun süre kamuoyunda tartışılan tasarı mecliste kabul edilmiş ancak Cumhurbaşkanı Ahmet Necdet Sezer'in kanunun 22 maddesini veto etmesi üzerine 03.08.2004 tarihinde tekrar meclise geri gönderilmiştir. Tasarı mecliste tekrar görüşülüp üzerinde değişiklik yapılma imkanına sahip iken aradan geçen yıllara rağmen tekrar gündeme gelmemiş, bir daha haber alınmamıştır.

Mevcut süreçte yerel yönetimlere yetki devrine ilişkin olarak meclisten geçen İl Özel İdareleri Yasası ile Belediyeler Yasası da Sezer tarafından veto edilirken 10 Temmuz 2004 tarihinde kabul edilen Büyükşehir Kanunu onaylanarak yürürlüğe girmiştir. Daha sonra hazırlanan İl Özel İdaresi Kanunu 25 Şubat 2005 tarihinde, Belediye Kanunu ise 3 Temmuz 2005 tarihinde TBMM'de kabul edilerek yürürlüğe girmiştir.

Kuşkusuz mevcut yapıyı tasfiye etmek ve yerine yenisini koymak zorlu bir süreçtir. Statükodan yana keskin tavır alışların ve sert muhalefetin yaşanmasının doğal olacağı böyle süreçlerde oligarşi içinde yaşanan çelişkiler, değişik ittifakların oluşmasına, mevcut ittifakların çözümlenmesine sebep olarak sürecin işlemlerle çıkışlarla ilerlemesini sağlar. Türkiye'de de emperyalizmin dünya ölçeğinde inşa etmeye çalıştığı sistemin yerleştirilmesi ve eskinin tasfiyesi sürecinde yaşananlar da süreci yer yer kesintiye uğratmaktadır.

Oligarşi içi çelişkilerin temel bir çerçeve kanun ile devletin idari yapısını düzenlemeye izin vermediği bir süreçte, çıkarı bu değişimden yanan olan kesim bu kez taktik değiştirmek zorunda kalmış ve tepeden inme bir çerçeve kanun üzerinden ilgili diğer kanunları aşama aşama çıkartarak sistemi inşa etmek yerine, gelebilecek tepkileri sırayla karşılayıp kısa sürede nötrale etme ve sistemi daha az zarar ile inşa etmek üzere, temel yasaların tek tek meclisten geçirilerek hazırlanması sürecini başlatmıştır. Bu politika çerçevesinde Anayasa'da ciddi değişiklikler yapılmış, eğitimden sağlığa, sosyal güvenlikden yerel yönetimlere kadar ekonomik, sosyal, kültürel olmak üzere çok geniş bir yelpazede, ülke insanının geleceğini doğrudan etkileyecek düzenlemelerle, yeni süre-

ce uygun devlet yapılanması inşa edilmeye başlanmıştır. Bu süreçte, Cumhuriyet tarihinde çıkartılan neredeyse tüm temel kanunlar değiştirilmiştir. Son on yıllık süreç bu açıdan değerlendirildiğinde ülkeyi bir kanunlar şantiyesi haline getirmiştir.

Bu temel görünüm içinde 2012 yılının son ayında meclis gündemine gelen ve kamuoyunu uzun süre

Yasa'nın mimarları "Türkiye'nin yerel yönetim yasalarında ve yapısında önemli değişiklik olacağını belirtirken, yeni yönetsel ve mali imkanlara kavuşacak olan büyükşehir belediyelerinin etkin, ekonomik hizmet ve yatırım imkanı elde edeceğini, bütüncül ve metropol planlama yapabileceğini, çevre ve doğa şartlarının daha dikkatli, daha insani ve daha çağdaş kullanılacağını", "yeni bütüncül yapı ve mali imkanlarla şehirlerin kalkınacağını" ve "yasanın amacının, hizmet ve yatırımların daha iyi, daha planlı, etkin ve ekonomik gerçekleştirilmesinden ibaret" olduğunu iddia etmektedirler.

meşgul eden birkaç yasal düzenlemeyi de değerlendirmek zorunludur. Bunlardan ilki "başkanlık sisteminin altyapısının belediyelerde kurularak, süper başkanlar getirecek olması" nedeniyle ciddi tartışmalara sebep olan 6360 sayılı "On Üç İlde Büyükşehir Belediyesi ve Yirmi Altı İlçe Kurulması İle Bazı Kanun ve Kanun Hükmünde Kararnamelerde Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun"dur.

Kanuna göre, nüfusu 750.000 üzerinde olan 13 il büyükşehir belediyesi haline gelirken, İstanbul ve Kocaeli dışındaki mevcut 14 büyükşehir belediyesinin sınırları il mülki sınırları olacak şekilde yeniden düzenlenmiştir. Mevcut 16 Büyükşehir Belediyesi'nin sorunları çözülmeden 13 yeni Büyükşehir Belediyesi kurmaya yönelik yeni düzenlemeyle daha büyük sorunlara kapı aralanırken, belediye sınırları il mülki sınırları olarak belirlenmekte; büyükşehir belediye sınırları içindeki belde belediyeleri ve köyler mahalle olarak ilçe belediyelerine katılmakta, 29 il özel idaresi, 1591 belde belediyesi ile 16.082 köyün tüzel kişiliği sona erdirilmektedir. Kanunun gerekçesinde, "getirilen bu model ile daha az kaynakla daha kaliteli hizmet sunulacağı" iddia edilse de sınırları il mülki sınırları olarak belirlenen büyükşehirlerde, belediyeye ulaşmak

isteyen halk onlarca kilometre yol almak zorunda bırakılmakta, halkın hizmete ulaşması zorlaştırılmakta ve giderek kamu hizmetinin özelleştirilmesinin önü açılmaktadır. Asıl amaç "hizmette verimlilik veya kalite" değil, kamu hizmetini piyasa koşullarında alınıp satılan bir meta haline dönüştürmektir.

Büyükşehir belediyelerinin bulunduğu illerde, kamu kurum ve kuruluşlarının yatırım ve hizmetlerinin etkin olarak yapılması, izlenmesi ve koordinasyonu, ilin tanıtımı, temsil, tören, ödüllendirme ve protokol hizmetlerinin yürütülmesi, ildeki kamu kurum ve kuruluşlarına rehberlik edilmesi ve bunların denetlenmesini gerçekleştirmek üzere valiye bağlı olarak Yatırım İzleme ve Koordinasyon Başkanlığı kurulmakta, mahalli idare birimlerinin görevleri merkezi idareye verilmektedir. Kültür ve Tabiat Varlıklarını Koruma Kanunu kapsamında, il özel idarelerince kullanılan hak, yetki ve görevler, il özel idaresi bulunmayan yerlerde Yatırım İzleme ve Koordinasyon Başkanlığı'nca kullanılırken, maden ruhsatı, jeotermal kaynaklar ve doğal mineralli sular ruhsatına ilişkin yetki ve görevler, il özel idarelerinin tüzel kişiliğinin kaldırıldığı illerde valiliklerce yürütüleceği düzenlenmektedir. Yine maden ruhsatları için il özel idareleri ve köylere hizmet götürme birliklerine verilen devlet hakkı, madenler için alınan harçlar, maden ihalelerinde elde edilen gelirler, valilik ve kaymakamlıklarca uygulanan idari para cezaları, ihaleler için alınan teminatlardan elde edilen gelirlerin genel bütçeye gelir kaydedileceği düzenlenmektedir.

Yasa'nın mimarları "Türkiye'nin yerel yönetim yasalarında ve yapısında önemli değişiklik olacağını belirtirken, yeni yönetsel ve mali imkanlara kavuşacak olan büyükşehir belediyelerinin etkin, ekonomik hizmet ve yatırım imkanı elde edeceğini, bütüncül ve metropol planlama yapabileceğini, çevre ve doğa şartlarının daha dikkatli, daha insani ve daha çağdaş kullanılacağını", "yeni bütüncül yapı ve mali imkanlarla şehirlerin kalkınacağını" ve "yasanın amacının, hizmet ve yatırımların daha iyi, daha planlı, etkin ve ekonomik gerçekleştirilmesinden ibaret" olduğunu iddia etmektedirler. Yasaya muhalefet edenler ise temelde yasanın başkanlık sisteminin alt yapısını oluşturmak üzere oluşturulduğu söylemiyle karşı çıkmaktadırlar.

Mevcut iktidar partisinin siyasi alanda kısa vadeli hedefinin, yasayla sayısı 29'a yükseltilecek büyükşehir belediyelerinin bir bölümünü daha muhalefetin elinden alarak varlığını sağlamlaştırarak sürdürmek ve tek adam iktidarı olan başkanlık sisteminin inşa etmek olduğu söylenebilir. Kapatılacak beldelerde yaşayan 3 milyon kişi artık hem bağlanacağı

ilçe belediyesi için hem de büyükşehir belediyesi için oy kullanırken, Büyükşehir Belediyesi için ilin genelinde yaşayanların tamamı oy kullanabilecek. Türkiye, yaklaşan yerel seçimler, genel seçimler ve cumhurbaşkanlığı seçimlerine gebe. Bu da yasa sonrasında Mart 2014'te yapılması planlanan ilk yerel seçimlerde 13 yeni büyükşehir ile mülki idare sınırları değişen 14 büyükşehirde, toplamda 27 ilde siyasi dengelerin değişmesi anlamına gelebilecektir ki, bu durum Recep Tayyip Erdoğan'ın ve AKP'nin siyasi geleceği açısından çok önemlidir.

Uzun vadeli siyasi hedefin ise başkanlık sisteminin işleme için gerekli "merkezleştirilmiş yerel birimler" oluşturarak, ademi merkezî bir yönetim yapılanmasının tohumlarını atmak olduğu açık. 2003'ten itibaren Belediye Kanunu, İl Özel İdaresi Kanunu, vs. gibi kanunlarla sınırlanmaya çalışılan bu yol, ya seçilmiş valilerle ya da valilerin devre dışı kaldığı seçilmiş il belediye başkanlığı sistemiyle yerel yönetimlerin oluşturulacağı bir yönetim anlayışı doğrultusunda ilerlemekte. Nüfusun ve ulusal gelirin dörtte üçünü ilgilendiren 29 büyükşehirin sayısının ilerleyen süreçte artırılarak bölge yönetimlerinin oluşturulması da söz konusu olabilir. Ancak bu siyasi hesapların sahipleri, kanunun büyükşehir belediyelerine ayrılan bütçe payını arttırmasıyla görece daha zengin durumda olan 29 büyükşehirin diğer iller ile arasındaki eşitsizliğin daha da artacağını, 52 ilde yaşayan halkın daha da yoksunluğa itileceğini görmek istememektedirler.

İnşa edilmeye çalışılan sistem her ne kadar "yerelleşme", "yerel yönetimin sorunlarını çözme" nakaratlarıyla sürse de mevcut görünüm yerelleştirmeden ziyade merkezleşme yönündedir. Köylerin %47'sini, belediyelerin ise %54'ünü kapatarak mahalleye dönüştüren kanunla, köy ve belediye tüzel kişilikleri tüzel kişiliğe sahip olmayan mahalleler içinde eritilmiş ve yerel yönetim gücü il düzeyine yükseltilecek, yerelleşme söylemi ardında aslında güçlü bir merkezleşme yaratılmıştır. Tartışılan başkanlık sisteminin güçlü bir başkan ve yerel yönetimlerin merkezi otoriteye bağlı olduğu bir devlet yapılanmasına duyduğu ihtiyaç gözetildiğinde, yerel yönetim birimlerinin kendi içinde yeniden düzenlenerek merkezleştirilmelerinin sağlandığı görülmektedir.

Kanunla, hazırlanmaya çalışılan yeni anayasaya esas teşkil edecek bir idari yapı inşa edilmektedir. Zira tartışılan başkanlık sisteminin işleme, Türkiye'de uygulanan illerin yetki genişliğine dayanan idari teşkilatlanma içinde mümkün değildir. Dolayısıyla köy, belde, büyükşehir belediyeleri arasındaki tüzel kişilik

değişiminin başkanlık sistemini hazırlayan idari yapılanma değişiklikleri olduğu söylenebilir. Ancak bu burada bir noktayı vurgulamamız zorunludur. Bir ülkenin başkanlık sistemiyle mi yoksa parlamenter sistemle mi iyi yönetildiği ya da daha iyi yönetileceği sorunu esas itibariyle siyasi bir sorundur. Hiçbir siyasi sorun da söz konusu ülkenin ve elbette ki emperyalizmin mevcut politikalarından bağımsız değildir. Dolayısıyla yapılan yasal değişiklikleri, sadece inşa edilmeye çalışılan başkanlık sistemi bağlamında ele almak meseleyi siyasi alana sıkıştırıp tali yönü ön plana çıkarmak ve asıl yön olan ekonomik yönü görmemizi bulanıklaştırmak demektir. Yasa'nın temel hedefinin ise başta da ifade ettiğimiz gibi, emperyalizmin 2000'li yıllarda uygulamaya soktuğu mevcut sömürüyü katmerleştirme politikaları çerçevesinde ülkelerdeki kamu sektörü ve devletin, kapitalist ekonomiye daha da iyi hizmet etmesi için devletin tüm kurumlarının ve işleyişinin yeniden inşa edilmesi yolunda sadece bir basamak olduğuna da özellikle değinmemiz gerekmektedir.

"Yeni Dünyanın" Yeni Politikaları

Emperyalizmin temel kurumlarından Ekonomik İşbirliği ve Gelişme Teşkilatı (OECD), 1990 yılından itibaren kamu yönetimi perspektifli çalışmalar yapmaya başlamıştır. 1998 yılında başlatmış olduğu Düzenleyici Reform Programı Gönüllü Ülke İncelemeleri çerçevesinde ise 2001 yılında Türkiye için inceleme çalışmaları yapmış ve Mart 2002 yılına kadar ki görünümüyle mevcut durumu ve "reform" yapılması gereken alanları belirlediği Türkiye Raporu'nu hazırlamıştır. İlgili ülkenin mevzuatının hazırlanması, uygulanması ve bu düzenlemelerden zarar görenlerin idari ve yargısal başvuru süreçleri de dahil olmak üzere oldukça geniş bir alanda ülkeler için "reform"lar öngören OECD, piyasa ekonomisine geçişini tam olarak tamamlamamış yeni-sömürge ülkelerin küresel ekonomiye tam entegrasyonunun sağlanması için emperyalizmin "reform" adlı yeniden yapılandırma politikasının bilfiil yürütücüsü olma misyonunu üstlenmiştir.

OECD, "düzenleyici reformlar"la amaçlananın, "ulusal ekonomilerin verimini arttırmak, değişikliğe uyum sağlama becerilerini geliştirmek ve rekabetçi kalmak" olduğunu belirtmektedir. Rekabetçi baskıları güçlendiren reformların, "firmaları daha verimli olmaya teşvik edeceği, bu gelişmelerle tüm sanayilerin veriminin desteklenmiş olacağı, iş yükünü azaltan, düzenleyici rejimin şeffaflığını arttıran reformların işletmeciliği, pazar girişini ve ekonomik büyümeyi teşvik edeceği,

bürokratik yükü azaltan reformlarla zamandan tasarruf sağlanacağı ve bireysel girişime imkan tanınacağı, hükümetlerin daha az verimle ve düşük maliyetle kamu politikası amaçlarına ulaşacağı, mal ve hizmetlerin serbestçe dolaşımının sağlanacağı, kaynakların daha verimli dağıtılmasının sağlanacağı” belirtilmektedir. Kısaca amaçlanan karı, sömürüyü daha da arttırmaktır. Bunun için de devletler düzenleyici bir rol üstlenmelidirler. Devlet, sosyal devlet olmaktan çıkmalı ve kapitalist pazarı düzenleyen bir role soyunmalıdır.

1994 yılında Dünya Ticaret Örgütü'nü kuran ve 1995 yılında imzaya koyulan Hizmet Ticareti Genel Anlaşması (GATS) gibi hizmet liberalizasyonu anlaşmalarının gereğini yerine getirmek üzere, kamu hizmeti gibi temel hizmetlerin yerel yönetimler eliyle icra edilmesinin sağlanması amaçlanmaktadır. Kamu hizmetinin yerel yönetimlere devri uzun vadede, bunların yalnızca özelleştirmeye değil aynı zamanda yabancı sermayeye de açık hale gelmesini sağlayacak, böylece kamu hizmeti kavramı yerini kapitalist kara bırakacaktır. Kamu hizmeti, devletin vatandaşına verdiği hizmet olmaktan çıkıp, özel şirketlerin halka parayla sattıkları, ayrıcalıklı birer meta haline dönüşecektir. Devleti ve sunulan kamu hizmetini, **sürekli gelişim** (kamu hizmeti tanımının sürekli değiştirilebilmesi, daraltılması), **hizmetlerden yararlananların ihtiyacına duyarlı** (müşteri odaklı), **sonuca odaklı** (amaca değil), **katılımcı** (finansmana katılma/kullanan öder, kararlara özel sektör ile STK katılır), **şeffaf** (küresel örgütlerin denetleme ve değiştirme etkisine sahip olabilecekleri açıklık), **hesap verebilir** (mali denetimin özel mali kurumlara devredilmesi), **öngörülebilir** (vizyon, şeffaflık), **yerinde-lik** (denetimde hukuksallık değil yerinde denetimi, hizmeti yerelde vermek) ilkeleriyle sınırlayan politika sahipleri, **“Kamu, piyasada rekabet şartlarında üretilen mal ve hizmetleri haksız rekabet oluşturacak şekilde üretmez”** biçiminde ilkelerle kamu yönetiminin faaliyet alanını piyasa lehine yasaklamalarla sınırlandırmakta, kamu hizmetinin piyasa ilkelerine uygun verileceğini belirtmektedir. Bir diğer ilke olan **hizmetlerin yerelleşmesi (subsidiarite)** ilkesi de, yerel yönetimlerin kendi aralarında ve merkezle arasındaki yetki bölüşümünü yine bu temel anlayış üzerinden tanımlamaktadır. Yerelleşme, yerel halkın sorunlarını çözmek için değil, kapitalist sömürüyü en ücra köşelerde sınırsızca hayata geçirmek üzere teşvik edilmektedir.

Hedeflenen bu politikanın uzun vadede hayata geçmesi için merkezin vesayetinden görece uzaklaşmış yerel yönetim birimleri emperyaliz-

min istediği gibi girip at koşturabileceği, kolaylıkla yönlendirebileceği küçük pazarlar olarak tercih edilen yönetim birimleri haline gelmiştir. Bu politikayı tek tek ülkelerde icra etmek için Avrupa Konseyi de, **“Yerel idarelerin güçlendirilmesi, özerkliklerinin savunulması, yerinden yönetim ve demokrasi ilkelerine dayanan bir Avrupa'nın kurulmasının temel koşuludur”** görüşünden hareketle bir karar tasarısı hazırlamış ve 15 Ekim 1985 tarihinde imzaya açmıştır. **Avrupa Yerel Yönetimler Özerklik Şartı** adını alan tasarı, Türkiye tarafından 21 Kasım 1988'de imzalanmış, 1991 yılında da 3723 sayılı yasa ile TBMM tarafından onaylanmıştır. Mevcut değişikliklerin bu şartname çerçevesinde bir yere yerleştirilmesi de zorunludur. Zira şartnamede Avrupa Konseyi'ne üye devletlere yüklenen yükümlülükler merkezi yönetim ile yerel yönetimler arasındaki ilişkilerin daha da azaltılması, meselelerin yerinde çözülmesi ve hızlı hizmet temelindedir. Türkiye, katı üniter devlet anlayışıyla, şartın 7 maddesi ve 10 paragrafına çekince koymuş olsa da, dünyada ve ülkede yaşanan siyasi gelişmeler karşısında **“Şart'ın gereklerini ancak şimdi yerine getirmeye başladığını”** belirtmekte, yerel yönetimlere ilişkin yasal değişikliklere soyunmaktadır.

Emperyalizmin bu ekonomik politikalarından hareketle kanunu değerlendirdiğimizde, köy tüzel kişiliğinin tasfiye edilerek köylerin ranta açıldığı görülmektedir. Köy tüzel kişilikleri çok büyük ölçüde bu alanlara yerleşmiş olan maden, su kaynakları, ormanlar ve topraktan oluşmaktadır. Köylerin kaldırılarak mahalleye dönüştürülmesiyle, temelde tarım ve hayvancılıkla uğraşan ve yaşamını bu yolla sürdüren köylüye tanınan muafiyet ve haklar bir süre sonra kaldırılacak, özelleştirme ve kentin giderlerine köylülerin ortak edilmesiyle köylüler daha da yoksullaşacaktır. Mahalle muhtarlıklarına çevrilen köylere ekonomik ve sosyal kaynağın kesilmesiyle birlikte köylerden kentlere göçün artacağı, köyden kente göç eden köylünün terk ettiği alan içinde yer alan maden, su kaynakları, orman ve toprağın doğrudan özel mülkiyet konusu haline geleceği ve böylelikle bu büyük doğal kaynak ve zenginliğinin talanına zemin hazırlandığı açıktır. Yasa açıkça, madenler, su kaynakları, ormanlar ve toprak üzerinden elde edilecek çok büyük bir ranta kapı açmaktadır.

Tüzel kişiliği kaldırılan köylerde halkın ileride yaşayacağı bu mağduriyeti gizlemek için, emlak vergisi, Belediye Gelirleri Kanunu uyarınca alınması gereken vergi, harç ve katılım paylarının 5 yıl süreyle alınmayacağı, bu yerlerde içme ve kullanma suları için alınacak ücretin, 5 yıl süreyle en düşük tarifenin % 25'ini geçmeyecek şekilde belirleneceği

düzenlenmiş ve asıl amaç saklanmaya çalışılmıştır.

Yasa ile ayrıca, 6306 sayılı **“Kentsel Dönüşüm Yasası”** ile TOKİ'ye Türkiye'nin her yerinde tanınan yağma özgürlüğünün ardından, büyükşehir belediyelerine de köyleri, meraları ve bütün kırsal alanları yapılaşmaya açma yetkisi verilmekte, yeni rantlara olanak sağlanmaktadır.

Üç bine yakın belediyenin ve on binlerce köy tüzel kişiliğinin, en azından bunların bir kısmının, denetiminin sağlanarak sömürü zincirlerinin merkezileştirilip kontrol edilmesi emperyalizmin ve yerli işbirlikçilerinin temel amacıdır. Köy tüzel kişiliklerinin kontrol ettiği arazinin Türkiye yüzölçümünün yarısından fazla olduğu düşünülürse, madencilik, enerji santrali, enerji nakil hatları, turizm alanları, vb. iş yapan ve çok uluslu şirketlerin, **“başına buyruk”** köy ve beldeler yerine merkezleşmiş yerel yönetimleri tercih etmeleri denetimin sağlanması açısından temeldir. Türkiye'de zenginliklerin kıyılarda üretildiği gözetildiğinde de kıyı belediyelerini de muhalefete bırakmadan kontrol ederek ülke çapında toplam hakimiyet sağlanması otoriter bir başkanlık sistemi rejimi inşasında kolaylık sağlayacak adımlar olarak değerlendirilebilir.

Yasa ile kurulacak olan yatırım izleme merkezi koordinasyonlarının, yerel yönetimlere her türlü hizmetin götürülmesi ve denetlenmesi imkanına **(her ne kadar koordinasyon merkeze bağımlı gibi görünse de)** sahip olması sayesinde, kamu hizmetinin, merkezi yönetim (devlet) yerine özel sermaye eline teslim edileceği de açıktır. Kısaca çıkartılan yasanın, emperyalizmin **“devlete reform”** adı altında, devletin idari/siyasi teşkilatının merkezileştirilmesine paralel olarak iktisadi merkezleşme yaratmaya çalıştığı görülmektedir. Rant, üretim ve dağıtım alanlarında, yerelleşme adı altında büyük bir merkezleşme sağlanarak halk tamamen özel sermaye ile baş başa bırakılmakta, sömürü daha da arttırılmak istenmektedir.

Sonunda Ombudsmanımız da Oldu!

Dünyada değişen güçler dengesinin sonucunda kapitalizm, '90'lar sonrası süreçte, sosyalizme alternatif olarak bizzat yarattığı sosyal devlet ilkesinde halklar lehine mevcut olan kazanımların tasfiyesi sürecine başlayarak devletin rolünü tartışmaya açtığına yukarıda değinmiştir. Bu süreçte **“devletin küçültülmesi, sosyal harcamaların azaltılması, piyasa odaklı kamu hizmeti”** gibi ekonomi politikaları üzerine hararetle tartışmalar yapılmış, Dünya Bankası üyelerini devleti küçültmeleri yönünde teşvik etmiş, OECD kamu yönetiminde **“iyi yönetim” (good**

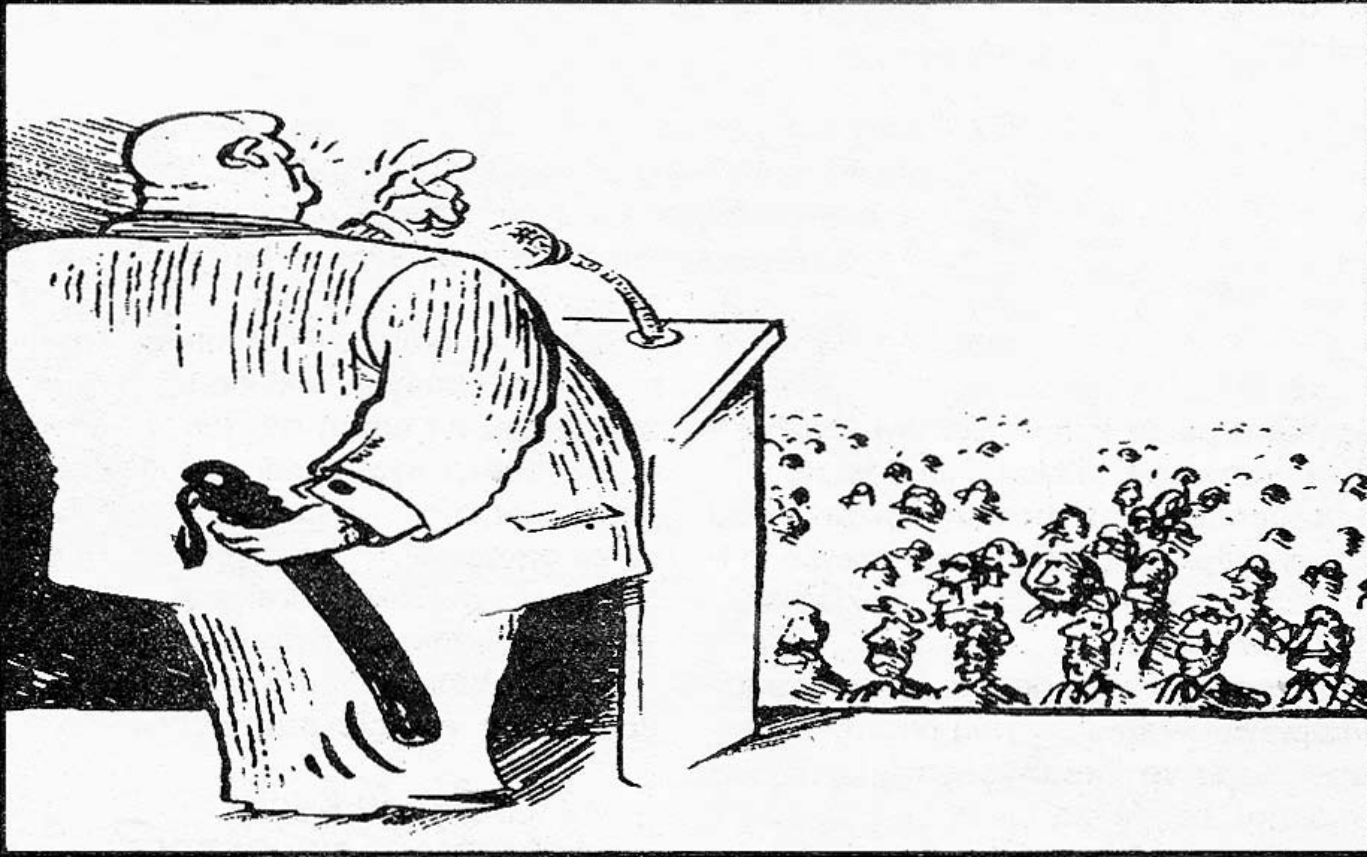
Bu noktada hızlı ve adil yargı, şeffaflık gibi ilkelerle doğrudan ilişkisi olduğu ileri sürülen bir kavram da ülke gündemine girmek suretiyle karşımıza çıkmaktadır: Kamu Denetçiliği.

governance) kavramını hakim kilmaları için hükümetleri desteklemiştir. Emperyalizmin bu süreçteki şiarları, **girişimcilik, serbest ticaret, özel sektör ve piyasa ekonomisinin geliştirilmesi, sivil toplumun güçlendirilmesi, hukuk reformu ve iyi yönetim**'dir. Bu ilkeler, **öğrenen kamu yönetimi, öğrenen örgütler, sürekli gelişim, esnek örgütlenme, esnek istihdam, performans yönetimi, şeffaflık, hesap verebilirlik, yönetim tipi katılımçılık, stratejik planlama, yerellik** gibi kavram ve kurumlar ağı ile yaşama geçirilmeye çalışılmaktadır.

Küreselleşen dünyada devletin bürünmesi istenen yeni biçimin ve “yönetimci” iktidarın ilkeleri ise; **etkin kamu hizmeti, şeffaflık, hesap verebilirlik, hızlı ve adil yargı, katılımcı yönetim ve yerelleşmiş yönetim**'dir. Bu ilkelerin yaşama geçirilmesi ve ekonominin, devlet yönetiminin ve siyasetin yeniden yapılandırılması noktasında; **bağımsız idari otoriteler ve bölge kalkınma ajansları** kurulması, **kamuda sözleşme ve taşeronluğun birincil hale getirilmesi, sağlık ve eğitim alanlarında özelleştirme** temelli uygulamalar gerçekleştirilmesi, **yargı paketleriyle** yapılan değişikliklerle mevzuatın AB müktesebatıyla uyumlu hale getirilmesi gibi girişimler, yeniden yapılanma sürecindeki **“reformlar”**a iyi birer örnektir. Bu noktada hızlı ve adil yargı, şeffaflık gibi ilkelerle doğrudan ilişkisi olduğu ileri sürülen bir kavram da ülke gündemine girmek suretiyle karşımıza çıkmaktadır: **Kamu Denetçiliği.**

12 Eylül 2010 referandumuyla birlikte Anayasa'nın 74. Maddesi değiştirilmiş ve Kamu Denetçisine Başvurma” başlığıyla anayasaya giren kamu denetçiliği kurumunun kuruluş ve işleyiş esaslarını düzenleyen Kamu Denetçiliği Kurumu Kanunu 14 Haziran 2012 tarihinde TBMM'de kabul edilmiş ve devletim yeniden yapılandırılması kapsamında uzun yıllardır tartışılan **“ombudsmanlık”** kurumu böylece Türkiye siyaset sahnesindeki yerini almıştır.

İsviçre menşeli ombudsmanlık kurumu, özellikle '90'lı yıllar sonrasında yürütülen politikalarla eşgüdüm halinde tüm dünyada yaygın olarak oluşturulmaya başlanmış, hatta Avrupa Birliği düzeyindeki ombudsmanlık kurumu da Maastricht Antlaşması'nın

138/E maddesi kapsamında oluşturularak 1 Eylül 1995'te faaliyetlerine başlamıştır. Türkiye'de ise 1982 Anayasası'nın yapım sürecinde anayasal bir kurum olarak hukuk sistemine dahil edilmek istenmişse de anayasada yer almamış, 12 Eylül 2012 anayasa referandumuyla anayasaya girdiği tarihe kadar geçen süreçte uzun yıllar boyunca sık sık kamuoyunda tartışılmıştır. Kamu Denetçiliği ismiyle nihayet siyasete dahil olan ombudsmanlığın, TBMM Başkanlığı'na bağlı olarak, "idarenin işleyişi ile ilgili şikayetleri, idarenin her türlü eylem ve işlemleri ile tutum ve davranışlarını; insan haklarına dayalı adalet anlayışı içinde, hukuka ve hakkaniyete uygunluk yönlerinden incelemek, araştırmak ve idareye önerilerde bulunmakla görevli" olduğu düzenlenmiştir.

Kapitalizmin, özellikle 1970'li yıllardan sonra "hak ve özgürlük ihlallerine karşı bir tampon mekanizma olması, demokrasideki gelişmenin ve insan haklarına verilen değer rolü" gerekçeleriyle "kendisini temel hak ve özgürlüklerin gelişmesine, yerleşmesine ve korunmasına adan, hukukun da nihai hedefi olan adalete yönelen bir bilge kişilik" olarak tanımlayıp ön plana çıkarttığı ombudsmanlık kurumu, "devlet ile birey çatışmasında bireyden yana tavır alan, birey hak ve özgürlüklerini devlete karşı savunan" bir kurum olarak lanse edilmektedir. Kurumun "yargıya veya diğer hiçbir kuruma alternatif olmadığı, hatta diğer bütün denetim mekanizmalarına ek olarak bir güvence getirerek yardımcı olduğu iddia edilmekte, diğer denetim modellerine göre hem daha hızlı, ucuz ve biçimsellikten uzak, hem de hak arama özgürlüğünü kurumsallaştıran ve kolaylaştıran bir model olduğu" belirtilmektedir. Emperyalizmin, siyasi üst yapıdaki gericiliğini ve saldırganlığını gizlemek üzere "demokrasi", "insan hakları" ve "özgürlük" savunucusu kesildiği bir süreçte, "bireyi devlete karşı koruma" iddiasıyla ön plana çıkartılan ombudsmanlık kurumu, emperyalizmin demokrasi maskesinin bir parçası olmaktan öteye gidememektedir.

Çıkış noktası bu olan ombudsmanlığın Türkiye'de ise kağıt üzerinde yazan hukukun bizzat hukuk uygulayıcıları (hakim, savcı, mahkeme...) tarafından katledildiği açıkken, faşist sistemin işleyişini güvence altına alan tüm yasal düzenlemeler yürürlükte iken, sorunun asıl kaynağına yönelmeksizin, hak ve özgürlük ihlallerini ve şikayetleri inceleme ve "vatandaş devleti karşı koruma", "vatandaşa hesap verme" iddiasıyla TBMM'ye bağlı olarak çalışacak olması bile ilerde yaşanılacak komedinin ilk perdesini görerek filmin sonunu tahmin etmemize yeterli olacaktır. Ayrıca henüz hiçbir pratiği kamuoyu önüne çıkmamış olsa da, 27 Kasım 2012 tarihinde TBMM tarafından Türkiye'nin ilk Kamu Baş Denetçisi olarak seçilen Nihat Ömeroğlu'nun geçmişinin şöyle bir gözden geçirilmesi dahi, kurumun hiçte "idarenin eylem ve işlemlerini insan haklarına dayalı adalet anlayışı içinde çözme" gibi derdi olmayacağını göstermeye yeterlidir. Zira Hrant Dink hakkında verilen mahkûmiyet kararını onaylayan Yargıtay 9. Ceza Dairesi'nin o sırada üyelerinden biri olan Nihat Ömeroğlu'nun baş denetçi seçilmesinin ardından kendisine bu karara ilişkin sorulara verdiği yanıtlar dahi Türkiye'nin nasıl bir baş denetçiye teslim edildiğinin sinyalleri olmuştur. Kısaca ombudsmanlığın demokrasi, insan hakları masallarının bir parçası olmaktan öteye gide-

meyen bir makyaj düzenleme olduğu ortadadır.

Başkanlık Sistemi

Boşluklar tamamlandığında görülecektir ki Türkiye'de yıllardır tartışılan ancak oligarşi içi çelişkiler nedeniyle bir türlü üzerinde uzlaşılabilen başkanlık sisteminin, ulusal

Mevcut parlamenter sistem halkımızın sorunlarına çare olamamıştır, inşa edilmek istenen başkanlık sisteminin de bu sorunlara çare olamayacağı açıktır. Zira sorun siyasi sistem değil, sömürü düzeninin kendisidir. Çarpık düzenin kendisini yeniden üretmek için yapacağı hiçbir değişiklik halklara fayda sağlamayacaktır. Çıkartılan yasaların, halkımıza en küçük bir hak ve özgürlük kısıntısı getirmediği, emperyalizmin ve yerli işbirlikçilerinin ekonomik, siyasi istikbalini koruyup kollarken, halkımızı biraz daha sömürü sarmalına almaya dönük olduğu açıktır.

sorunun geldiği noktada PKK mücadelesinin tasfiyesi, emperyalizmin Ortadoğu ve Afrika'daki sıcak gelişmeler karşısında mevcut ekonomik, siyasi çıkarlarının korunması için hayata geçirilmeye çalışıldığı görülmektedir. Türkiye'de 1980'li yıllardan beri tartışılan başkanlık sisteminin, 12 Eylül 2010 referandumuyla anayasada yapılan değişikliklerle cum-

hurbaşkanlığına tanınan yetkilerin genişletilmesiyle inşasına başlandığı, daha sonra idari teşkilatlanma alanında yapılan yasal değişikliklerle de yerleştirilmeye çalışıldığı iddia edilebilir. Ancak başkanlık sisteminin kendi siyasi geleceği açısından "erkekler ayrılığı ayağımıza ayak bağı oldu" söylemiyle Recep Tayyip Erdoğan ve yakın siyasi çevresinin sözcüsü olduğu oligarşi kesimince şiddetle savunulduğu, oligarşinin diğer kesimlerinin şimdilik değişikliğe yanaşmadıkları görülmektedir. AKP ve Recep Tayyip Erdoğan'ın siyasi geleceği başkanlık sisteminin inşasına bağlı olsa da, bu sistem içinde yer alamayıp saf dışı olacak büyük bir kesimin sürece direnmesi tamamen bu siyasi hesaplardan kaynaklanmaktadır. Emperyalizm açısından ise politikalarını sorunsuz hayata geçirecek işbirlikçi bir iktidar ve istikrarlı bir yönetim her zaman tercih sebebidir. Emperyalist politikalarla çelişkiye düşmeyen ve halkın büyük bir bölümünü ikna edip arkasına alan istikrarlı bir tek adam yönetimi, geçmişte istikrarsız bir parlamenter rejime sahip olan Türkiye için şu anki hedeflenendir. Ancak bunun ne oranda hayata geçeceğini önümüzdeki süreçte yaşanacak sıcak gelişmelerle birlikte göreceğiz. Şimdilik görülen, hedeflenen sistemin alt yapısının adım adım inşası ve gelebilecek tepkileri göğüsleyerek süreci atlatma yönündeki bir iradenin varlığıdır.

Kuşkusuz başkanlık sistemi veya parlamenter sistem, halkımızın sorunlarına çare olmaktan uzak siyasi tercihler olmaktan öteye gidemeyecektir. Mevcut parlamenter sistem halkımızın sorunlarına çare olamamıştır, inşa edilmek istenen başkanlık sisteminin de bu sorunlara çare olamayacağı açıktır. Zira sorun siyasi sistem değil, sömürü düzeninin kendisidir. Çarpık düzenin kendisini yeniden üretmek için yapacağı hiçbir değişiklik halklara fayda sağlamayacaktır. Çıkartılan yasaların, halkımıza en küçük bir hak ve özgürlük kısıntısı getirmediği, emperyalizmin ve yerli işbirlikçilerinin ekonomik, siyasi istikbalini koruyup kollarken, halkımızı biraz daha sömürü sarmalına almaya dönük olduğu açıktır. Bize göre ne başkanlık ne de parlamenter sistem insanlığın kurtuluşunu sağlamayacaktır. İnsanlığın kurtuluşunu sağlayacak tek sistem sosyalizmdir. Ve biz sosyalizmi inşa edene kadar örgütlenmeye, mücadele etmeye devam edeceğiz. ★

SENDİKALAR VE SENDİKAL MÜCADELE ANLAYIŞI

"İşçi sendikaları, sermaye saldırılarına karşı direniş merkezleri olarak görevlerini yaparlar. Kısmen başarısız olmalarının nedeni, güçlerini akılsızca kullanmalarındandır. Sendikalar, mevcut sistemin doğurduğu etkilere karşı küçük küçük çarpışmalardan ibaret bir savaş yürütmekle yetinip, bunları yaparken aynı anda, sistemi değiştirmeye uğraşmadıkları, örgütlü güçlerini emekçi sınıfın nihai kurtuluşu, yani ücret sisteminin tümüyle yok edilmesi için bir manivela olarak kullanmadıkları zaman genellikle başarısız olurlar." K. Marks

Sendikalar, emek-sermaye ilişkisi üzerinden emekçilerin çalışma koşullarından ücret ve sosyal haklarına kadar her türlü ekonomik mücadelenin yanında bununla iç içe geçmiş politik ve ideolojik mücadele ile yoğrulmuş hak alma mücadelesinin yürütüldüğü en geniş katılımlı örgütlenmelerdir. Kazanılmış haklara sahip çıkarak sömürü düzeni karşısında sömürünün önünde duran ve onu en aza indirmeye çalışan, verilen politik ve ideolojik mücadele ile sömürü oranını dizginlemenin yanında bir bütün olarak sömürünün kaynağı düzeni ortadan kaldırmayı hedefleyen devrimci mücadele ile bütünleşen örgütlenmelerdir. Yani sendikalar ve sendikal örgütlenmeler, sadece ekonomik mücadele yürütülecek alanlar değil, verilen bu ekonomik mücadelenin yanında ve onu destekleyen, kuvvetlendiren politik ve ideolojik mücadelenin de yürütüldüğü birer demokratik kitle örgütüdür.

Ülkemizdeki işçi sendikaları ve sendikal hareketlerin tarihine baktığımızda, uzun bir tarihsel geçmişe ve olumlu-olumsuz birçok deneyime sahip olduğunu görürüz. Ülkemiz sendikal mücadelesi gerek ülkenin ekonomik, siyasi, kültürel yapısından kaynaklı, gerekse de -bunlardan bağımsız olmayan- doğru sınıf temelli bir sendikal anlayışın hakim kılınmamasından kaynaklı bazı dönemler ciddi kazanımlar sağlamış olsa da genel olarak her dönem birçok eksikliği bağrında taşıyarak -DİSK özelinde 12 yıllık bir kesintiyle- günümüze kadar gelmiş ve günümüzde ise tarihindeki en geri dönemini yaşamaktadır.

Ülkemizde ilk sendika yasası, II. Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan sonra emperyalizmin Sovyetler başta olmak üzere sosyalist sistemin dünya işçi sınıfı hareketleri üzerinde yarattığı ve giderek artan etkiyi kırmak ve işçi sınıfı hareketini kendi denetimine almak için birçok ülkede geliştirdiği "demokratik" haklar çerçevesinde "anti-komünist" temelde "imtiyazsız

ve sınıfsız bir toplum" yaratma söylemi altında 1947 yılında yürürlüğe giren, grev ve toplu sözleşme hakkının yasak olduğu 5018 sayılı Sendikalar Kanunu ile olmuştur. Bu döneme kadar "cemiyet" ya da "dernek" adı altında faaliyet yürüten işçi örgütlenmeleri sendikalara dönüşerek dayatılan "milli sendikacılık" anlayışıyla mücadelelerini sürdürmeye devam etmiştir. Yani ülkemizde sendika yasası ve sendikal örgütlenmeler, emekçilerin mücadelesi sonucu değil, sınıfsal temelden yoksun, devrimci ideolojiden uzak, emperyalizmin dünya konjonktürün etkisi ile geliştirdiği sendikacılık anlayışı çerçevesinde emperyalizm ve oligarşiyle işbirliği içinde emek sömürsünün karşısında değil, destekçisi ve düzenleyicisi olarak oluşturulmuştur.

Türkiye'de kurulan ilk işçi sendikaları konfederasyonu olan Türkiye İşçi Sendikaları Konfederasyonu (Türk-İş), ABD'nin Truman Doktrini ve Marshall Planı çerçevesinde AFL (Amerikan Emek Federasyonu) ve CIO (Endüstriyel Örgütler Kongresi) gibi iki ABD'li sendikal örgütlenme tarafından "anti-komünist" sendikacılığı geliştirmek ve örgütlemek amacıyla yürütülen faaliyetler kapsamında 1952 yılında kurulmuştur. Böylece yasal dayanağı 1947'de çıkartılan sendika yasasıyla sağlanmış olan, sermayenin güdümünde ve denetiminde sendika ve konfederasyon yaratma çabası, Türk-İş'in kurulmasıyla semeresini vermiştir.

Sermaye ile tam bir uzlaşma içinde olan Türk-İş, tamamen emperyalist politikalar doğrultusunda duruş sergilemiş, kuruluşundan bu yana misyonu gereği iktidara gelen partiler ile "iyi" ilişkiler içinde olmuş ve bu tavrını da "siyaset-dışı" sendika olma söylemiyle gizlemeye çalışmıştır. Birçok yöneticisi ABD tarafından özel bir eğitimden geçirilen Türk-İş'in, bu millî sendikacılık anlayışı çerçevesinde sadece ücrete dayalı bir ekonomik mücadele yürütmesi istenerek ekonomizm anlayışı egemen kılınmaya çalışılmış, zamanla içerisindeki "demokrat" ve "ilerici" yöneticiler de tasfiye edilerek, iktidarın denetiminde ve desteğinde, tabandan ve tabanın taleplerinden uzak bir sarı sendikacılık anlayışı geliştirilmiştir. Tam da bu noktada tarihsel geçmişine baktığımızda emperyalizmin ve oligarşinin ülkemizdeki en sadık işbirlikçisi olarak Türk-İş, birçok grevin engellenmesinde veya sonuç almadan bitirilmesinde baş rolü oynamış, birçok toplu iş görüşmesinde patronun yanında yer almaktan çekinmemiş ve gerçek kimliğini yaşayan birçok pratik olayda ortaya koymuştur.

'60'lı yıllardan itibaren devrimci işçiler önderliğinde yükselen sendikal örgütlenme emekçi halkta bir hak alma bilincinin nispi de olsa gelişmesini sağlarken, yaşanan kronik ekonomik kriz ve bu krizin faturasının her zaman olduğu gibi halka kesilmesi gibi yaşanan konjonktürün de etkisi ile birçok yerde grevler yükselmekteydi.

1960'lı yıllara gelindiğinde yükselen toplumsal mücadele ve 1961 Anayasası'nın getirdiği nispi demokratik hakların genişlemesi ile sendikal mücadelede yeni bir sürece girildi. Devrimci ve militan işçiler önderliğinde yürütülen ve sürekli çeşitli biçimlerde engel olunmaya çalışılan sınıf temelli sendikal anlayış giderek etkisini göstermeye başladı. 1963 yılında 274 sayılı Sendikalar Kanunu ve 275 sayılı Toplu İş Sözleşmesi, Grev ve Lokavt Kanunu yürürlüğe girmiş ve birtakım haklar elde edilmiş oldu.

'60'lı yıllardan itibaren devrimci işçiler önderliğinde yükselen sendikal örgütlenme emekçi halkta bir hak alma bilincinin nispi de olsa gelişmesini sağlarken, yaşanan kronik ekonomik kriz ve bu krizin faturasının her zaman olduğu gibi halka kesilmesi gibi yaşanan konjonktürün de etkisi ile birçok yerde grevler yükselmekteydi. Öyle ki sadece 1963-1967 yılları arasında toplam 180 grev gerçekleşmişti. Bunların arasından özellikle 1963'teki Kavel Direnişi ve 1966'daki Paşabahçe Direnişi dönüm noktası olmuştur. Dönüm noktası olmasının birçok sebebi olmakla birlikte özellikle hak alma mücadelesinde yasalar-daki boşlukların giderilmesi ve Türk-İş'in işçilerin karşısında sermayenin tarafında yer alarak işçileri ihanete uğratması, zorlu mücadelelerle elde ettikleri kazanımlarını pazarlık masasında patrona teslim etmesi gibi konularda bir turnusol işlevi görmüş, Türk-İş'in sınıf uzlaşmacısı ve ihanetçi yüzünü, sarı sendikacılığını ortaya çıkarmıştır. Konfederasyona bağlı bazı sendikalar Türk-İş yönetiminin bu tavrını eleştirerek, sarı sendikacılığın karşısında devrimci sendikal anlayışla devrimci bir sendika yaratmak için Türk-İş'ten ayrılarak yeni bir konfederasyon kurma kararı almış ve Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK)'nu kurmuşlardır.

Uzlaşmacı sarı sendikacılık önünde sınıfsal ve devrimci sendikacılık anlayışı çerçevesinde ilerici bir atılım olarak DİSK'in kurulması önemli bir gelişmedir. Bu süreçten itibaren devrimci işçilerin sınıfsal sendika çalışmalarının hızla arttığı bir platform haline gelen DİSK, gün geçtikçe bağımsız sendikaların katılımı ve örgütlenmelerin artmasıyla güçlenerek üye sayısını 66 bine çıkarırken, Türk-İş ise gerçek kimliğinin ortaya çıkması ve artık işçiler nezdinde alternatifsiz olmaması nedeni ile hızla üye kaybediyor, eriyordu.

Grevler, direnişler, iş yavaşlatma eylemleriyle tabanı gittikçe güçlenen DİSK'in "tehlikeli" gelişimi karşısında son derece endişelenen oligarşi harekete geçti ve grev çadırlarına saldırılar düzenledi. Grev kırıcılarından, oluşturulan sivil faşist güçlere kadar özellikle örgütleyici, lider işçiler başta olmak üzere işçilerin yolları kesilmeye ve fiziksel saldırılar düzenlenmeye başlanmıştı. Diğer yandan resmi faşist güçlerin düzenledikleri saldırılar da artarak devam etmekteydi. Ancak tüm bu güç gösterileri ve tehditler hiçbir işe yaramadı, aksine DİSK bünyesinde gelişen militan sendikacılık eylemlerini arttırdı. Bu potansiyel o kadar gelişti ki, artık DİSK'in reformist, uzlaşmacı yönetimi, tabandan yükselen eleştiriler karşısında gerçek yüzünü saklamakta zorlanmaya başladı. Tam da bu noktada sendikal mücadele tarihinde bir dönüm noktası olan 15-16 Haziran Direnişi DİSK yönetiminin gerçek yüzünün ortaya çıkmasında bir turnusol olmuştur.

15-16 Haziran 1970 tarihinde özellikle sanayi işçilerinin yoğun olarak bulunduğu İstanbul ve Kocaeli bölgelerinde DİSK'te örgütlü işçilerin hakları için devrimci işçiler önderliğinde başlatmış oldukları yürüyüş 150 bin işçinin katılımıyla toplumsal hak alma mücadelesinin niteliğini ve boyutunu gösterirken, iki gün boyunca oligarşinin her türlü saldırısına rağmen sürdürülen şanlı bir direniş olmuştur. İşçilerin yürüyüşünü durduramayan oligarşi alarma geçmiş, sıkıyönetimler ilan ederek yürüyüşe katılımı engellemeye çalışmış, diğer yandan da resmi ve sivil faşist güçlerini devreye sokarak işçilere saldırmıştır. 1. Ordu Komutanlığı'na "çağrılan" DİSK yöneticileri radyodan işçilere "provokasyona gelmeleri, direnişe son vererek derhal dağılmaları" şeklinde seslenirken, DEV-GENÇ oligarşinin her türlü saldırısına ve provokasyonuna karşı kitlenin çevresinde güvenliğini alarak, kitleye sahip çıkmıştır. DEV-GENÇ tarafından can siparene kitleye sahip çıkılmasına rağmen, üç işçinin yaşamını yitirdiği ve birçok işçinin yaralan-

dığı 15-16 Haziran Direnişi, DİSK'in reformist, uzlaşmacı yüzünü ortaya çıkarırken, sınıf temelli devrimci sendikacılığın kimler tarafından verildiğini net olarak gösterirken, daha büyük kayıpların nasıl ve hangi koşullarda kimler tarafından engellendiğini ortaya çıkarmıştır.

Amerikan emperyalizminin talimatıyla kurulan, ücret politikasına dayalı sınıfsal temelden uzak sendikal anlayışın karşısında DİSK her ne kadar ilerici bir adım olarak nitelense de, kuruluşundan bu yana reformizmin sınırlarını aşmamış DİSK yönetimi, oligarşinin ihtiyaçları doğrultusunda uzlaşmacı tavrını ortaya koyarak teoride savunulan sınıf sendikacılığını pratiğe geçirebilmiş değildir. 15-16 Haziran Direnişi ile somutlaşan DİSK'teki sarı sendikacılık tavrı 12 Mart 1971 darbesi ile birlikte giderek artmıştır. Öyle ki 12 Mart'tan sonra bir bildiri yayımlayarak "TSK'nın yanında olduğunu ve muhtırayı desteklediğini" açıklamış, 1971-73 yılları arasında yapılan grev ve mitinglerin en az düzeyde sürdürülmesiyle de bu tavrı pratiğine yansıtmaktan çekinmemiştir. DİSK'in bu tavrı oligarşinin önünü açmış, birçok yasa ve uygulamada yaptığı gibi 274 sayılı Sendikalar Yasası'nı değiştirmesine -budamasına- olanak sunmuştur. Sınıftan giderek uzaklaşan DİSK yönetimi, burjuva siyasi partilerin yanında yer alarak, sırtını burjuva partilerine dayamış ve onlardan güç almaya çalışmıştır. 1974 Kıbrıs "Barış" Harekatı adı altında yapılan askeri ve siyasi saldırıları destekleyerek CHP özelinde emperyalizm ve oligarşinin yanında bir kez daha yer alarak, Savaş Fonuna Destek Kampanyaları yapacak kadar "ileri" gitmiştir!

Ancak hiçbir şey birbirinden bağımsız değildir ve birçok şey birbirini etkiler. Nitekim 1974 yılında ülkede devrimci mücadelenin tekrar yükselmesiyle birlikte, DİSK de bu süreçten etkilenmiştir. Tabandan gelen devrimci sendikal anlayış DİSK yönetiminin önüne geçemeyeceği bir hal alırken, pratikte de bunun somut etkileri artan grevler ve üye sayısı ile görülmeye başlanmıştır. Devrimci-militan işçi önderlerinin yaptıkları çalışmalar sonucu yönetimde hakim olan uzlaşmacı anlayış tabanın taleplerine sessiz kalamamaktaydı. Öyle ki DİSK Genel Başkanı Abdullah Baştürk 1975'te bir gazeteye verdiği röportajda DİSK'in sosyalist bir örgüt olduğunu belirten açıklamalar yapmıştı. Bu süreç farklı biçimlerde Türk-İş'e bağlı sendikalar da yaşanmakta, bağlı sendikalar konfederasyonun uzlaşmacı tavrını zorlamaya başlamıştı.

Birçok yerde grevler ve mitingler yapılmakta, yükselen devrimci mücadelenin de etkisi ile toplumsal mücadele her alanda -sendikalardan gençliğe kadar- yükselmekteydi.

Yükselen devrimci mücadele ve toplumsal hak alma mücadelesi oli-

garşiyi ve emperyalizmi oldukça tedirgin etmekte, yaşanan dünya ekonomik krizi ile birlikte çıkmazına bir "çözüm" arayan emperyalizm, geliştirdiği yeni ekonomi politikalarını soursuz bir biçimde hayata geçirmek için birçok yeni-sömürge ülkede askeri faşist darbeler yapmakla uğraşmaktaydı. Benzer süreç, ülkemizde de hayata geçirilmek istenmekte, bir kaos ortamı yaratılmaya çalışılmakta, gelişen devrimci muhalefetin önü alınmaya çalışılmaktaydı. İşte tam da bu noktada sivil ve resmi faşist güçler bir kez daha devreye sokularak, direnişler engellenmeye çalışılmakta ve hatta katliamlar tezgâhlanmaktaydı. 1977 yılı 1 Mayıs Katliamı, sonrasında 16 Mart Beyazıt Katliamı ve 24 Aralık Maraş Katliamı tam da bu çerçevede planlanarak hayata geçirilmiştir.

Emperyalizm kendi krizini atlatılmak için geliştirdiği neo-liberal ekonomi politikalarını ülkemizde 24 Ocak Kararları ile uygulamaya çalışmakta, ancak bunun için diğer ülkelerde yaptığı gibi önünde herhangi bir toplumsal direnişle, bir engelle karşılaşmadan hayata geçirmenin yollarını aramaktaydı. Gerçekleştirdiği katliamlarla topluma korku salarak mücadeleyi engellemeye çalışırken, planladığı askeri bir darbenin ön hazırlıklarını yapmaktaydı. Ve 12 Eylül 1980'de askeri faşist darbeyi yaparak amacına ulaştı.

12 Eylül ile birlikte sıkıyönetim ilan edilerek tüm muhalefet odakları sendikalardan derneklere, burjuva partilere kadar kapatılmış, devrimciler başta olmak üzere muhalif kesimler gözaltına alınıp tutuklanarak tüm topluma gözdağı verilmek istenmiştir. DİSK ve bağlı sendikaların da kapatıldığı bu süreçte, oligarşi devrimci işçiler önderliğinde yürütülen ve kendisini oldukça zorlayan eylemleri düzenleyen DİSK'in kapatılması kararını alırken, bir dirençle karşılaşacağını düşünmekte iken, birçok DİSK yöneticisi ise adeta bir askeri darbenin yapılmasını beklemişçesine bavullarını hazırlayıp sıkıyönetimin yolunu tutmuş ve teslim olmuştur. İşçiler bir kez daha sendika yönetimini tanıırken, oligarşi bile yaşadığı şaşkınlığı gizleyememiştir.

DİSK kapatılırken Türk-İş'in faaliyet yürütmesine izin verilmiş ve istenilen sendikal mücadele anlayışı olarak tek alternatif olarak topluma sunulmuştur. Hatta Türk-İş Genel Sekreteri Sadık Şide, Sosyal Güvenlik Bakanı yapılarak verilen destek taahhüdü verilmiştir.

IMF tarafından hazırlanan 24 Ocak Kararları ve onun uygulanabilmesi için yapılması zorunlu görülen 12 Eylül Askeri Faşist Darbesiyle hayata geçirilen neo-liberal ekonomi politikalarla başta Anayasa olmak üzere ekonomiden, siyasete, eğitimden kültür ve sanata kadar toplumsal yaşamın her alanı çıkartılan onlarca

yasa, tüzük ve yönetmelikle yeniden yapılandırılmış, emperyalizme bağımlılık güçlendirilmiş, ülke emperyalizmin açık pazarı haline getirilmiştir. Emperyalizmin ve oligarşinin hazırladığı darbe Anayasası 1982'de yürürlüğe girerken, arzulanen sömürünün rahatça uygulanabilmesi için gerekli yasal düzenlemeler -yeni iş ve sendika yasaları- yapılarak gerçekleştirilmiştir. 1983 yılında yasalaşan 2821 sayılı Sendikalar Kanunu ve 2822 sayılı Toplu İş Sözleşmesi, Grev ve Lokavt Kanunu ile yirmi yıl

Tüm baskı ve yasaklara rağmen 12 Eylül, yükselen devrimci mücadele ve devrimci sendikalar ile sallanmaya başladı. 1986 yılında Netaş grevi ve sonrasında 33 mağazası ve bir merkez deposu ile 1400 çalışanıyla Migros Grevi, cuntaya işçilerin attığı birer yumruk oldu. Bunu 1989 Bahar Eylemleri ve Zonguldak maden işçilerinin yürüttüğü Büyük Yürüyüş izlemiş, hak alma mücadelesi giderek yükselmiştir.

önce çıkartılan ve burjuvazi tarafından oldukça eleştiri alan 274 ve 275 sayılı yasalar daraltılmış, var olan kısıtlamalara birçok yeni kısıtlama eklenerek askeri cuntaya uygun hale getirilmiştir. Bu yeni yasalarla sendikal bürokrasi ağırlaştırılırken, iş yavaşlatma eylemleri yasaklandı, kıdem tazminatlarına kısıtlamalar getirildi, grevlere "siyasi amaç" yasağı getirilerek Amerikan tipi sendikacılık garanti altına alınarak, sendikal mücadele tekipleştirildi.

Böylece 12 Eylül öncesi oldukça güç kaybeden Türk-İş, DİSK'in kapatıldığı bu dönemde faşist darbenin uzantısı olarak verilen desteklerle yeniden güç kazanması için harekete geçildi. Dağıtılan devrimci örgütlenmelerin yerine yerleşen işbirlikçi kadrolarla devrimci-militan sendikacılığın önüne geçmek ve sarı sendikacılığın her birimde güçlenmesi için gayret gösterildi.

Tüm baskı ve yasaklara rağmen 12 Eylül, yükselen devrimci mücadele ve devrimci sendikalar ile sallanmaya başladı. 1986 yılında Netaş grevi ve sonrasında 33 mağazası ve bir merkez deposu ile 1400 çalışanıyla Migros Grevi, cuntaya işçilerin attığı birer yumruk oldu. Bunu 1989 Bahar Eylemleri ve Zonguldak maden işçilerinin yürüttüğü Büyük Yürüyüş izlemiş, hak alma mücadelesi giderek yükselmiştir.

Diğer taraftan kapatılan DİSK'in mahkemeleri devam etmiş ve oligarşi dava sürecinde birçok defa kendi hukukunu bile çiğnemekten kaçınmadı-

ğı halde bir sonuca bağlamak zorunda kalarak 12 yıl aradan sonra DİSK tekrardan açılmıştır.

1992 yılında yeniden açılan DİSK ile birlikte başlayan süreçte "yeni dünya düzeni" ve değişen koşullar karşısında yeniden örgütlenme, eski kavramların ele alınması, yeni kavramların ortaya konulması ve tartışılması, böylece yeni dönemde DİSK'in yeni politikasının belirleneceği toplantılar başladı.

1990 sonrası sosyalizmin dağılması karşısında ortaya çıkan ideolojik karamsarlık tüm dünya çapında sınıfsal sendikacılık mücadele anlayışına da önemli bir darbe vurulmuştur. Artık "uzlaşma ve toplumsal mutabakat" dönemi başlamış, oligarşi ve emperyalizmin küresel çıkarlarının savunucuları halinde çalışacak sendikaların ortak misyonu DİSK'in yeni döneminin yeni başkanı Kenan Nebioğlu tarafından da açıkça ifade edilmiştir. "Çağdaş sendikacılık" anlayışı altında yeni sürecin sendikal anlayışı tanımlanmış, bundan böyle artık sadece toplu sözleşme sendikacılığı ve ücret politikasına dayalı bir sendikal anlayışı ön plana çıkaran DİSK, Türkiye işçi sınıfının daha fazla sömürülmesi ve yoksullaştırılması yolunda tavrını ortaya koymuş, ekonomizm anlayışı egemen olmuş, sendikal mücadele ekonomik mücadeleye indirgenmiştir.

Tabandan giderek uzaklaşan sendika yönetimlerinde sarı sendikacılık anlayışı kök salarken, sendikal bürokrasi güçlenmekte, reformizm ve revizyonizm giderek daha çok egemen olmaktadır. Ancak buna rağmen bazen Tekel Direnişi'nde olduğu gibi, tabandan gelen sese ne kadar istenirse de duyarsız kalınmamakta, mecburen sahip çıkılmaktadır. Büyük bir popülizmle işçilerin talepleri sahipleniliyormuş gibi davranılarak işçiler oyalanırken, süreç en sonunda burjuvazinin istemlerinin kabul edilmesi ve pazarlık masalarında işçilerin satılması ile son bulmaktadır.

Ülkemizde son yıllarda ekonomiden, siyasete, eğitimden, sağlığa, iş yaşamından toplumsal yaşamın her bir hücrene kadar bir yığın değişiklikler yapılmakta, sömürü ve baskı artırılırken buna uygun yasal düzenlemelerle yeniden yapılandırma süreci hayata geçirilmeye çalışılmaktadır. Tam da bu noktada yeniden yapılandırma sürecine uygun olarak dünyada ve ülkemizde yaşanan gelişmelere baktığımızda, hak alma bilincinin gelişmediği ve kendiliğinden gelişmeyeceği ülkemizde sendikalar üzerinden örgütlü mücadelenin en geri düzeyinin yaşadığını görmekteyiz. 12 Eylül faşizmi koşullarında gerek niceliksel gerekse de niteliksel olarak bile bu kadar gerilemeyen sendikal mücadele, tarihinin en kötü dönemini yaşamaktadır. Bir yandan işsizlik ve yoksulluk artarken, özelleştirme ve taşeronlaşmalar hız kazanmakta, kı-

dem hakkının fona devredilerek gasp edilmesinden, "esnek çalışma" adı altında sömürünün yoğunlaştırıldığı "Ulusal İstihdam Stratejisi" nin hayata geçirilmesi ile tüm kazanılmış haklar yok edilmektedir. Diğer yandan her türlü demokratik hak mücadelesi baskı altına alınıp, sindirilmeye çalışılmakta ve faşizm güçlendirilirken, tüm bunlar yasal düzenleme kılıfı altında gerçekleştirilmektedir.

Son olarak 7 Kasım 2012 tarihinde yürürlüğe giren 6356 sayılı Sendikalar ve Toplu İş Sözleşmesi Kanunu ile sendikal örgütlenme hakkının, hak alma mücadelesinin sendikaların içinin boşaltılması ile engellenmeye çalışıldığını görmekteyiz.

Sendikal örgütlenme düzeyinin en düşük döneminin yaşandığı ülkemizde içi boşaltılan, işlevsiz ve yetkisiz kılınan sendikalar, çıkartılan yeni yasa ile sendika adı sadece kanunun isminde yer alan bir tanımlamaya indirgenmiştir. Çıkartılan 6356 sayılı yasa ile 12 Eylül askeri faşist darbesinin ürünü olan 2821 ve 2822 sayılı yasaların bile gerisine düşülmüş, sendikalar ve sendikal örgütlenme üzerindeki kısıtlamalara yenileri eklenmiştir. Sendikal örgütlenmelerdeki anti-demokratik ve bürokratik yön daha da arttırılırken, işçilerin sadece ekonomik hakları için mücadele ettikleri örgütlenmeler olarak görülen sendikaların, getirilen işkolu barajları ile bu işlevlerini dahi yerine getirmemeleri amaçlanmıştır. Sözde düşürüldü diye lanse edilen işkolu barajı, işkolu sayısının azaltılması, artan taşeron uygulamaları ve taşeron şirketlerde çalışan işçilerin sendika üyeliklerinin yasada yapılan ayak oyunları ile yok sayılması ile kimi hesaplamalar ve istatistikler hazırlanarak açıklanmış ve böylece sendikaların toplu iş görüşmesi yapma hakkı ellerinden alınarak yetkisiz ve işlevsiz kılınmış, işçiler objektif olarak örgütsüz hale getirilmiştir. Diğer taraftan, işkolu barajı ile bağımsız sendikalar da yetkisiz ve işlevsiz kılınarak, bağımsız sendikaların kapanması süreci başlatılmış, sendikal alanda tekelcilik anlayışı dayatılmıştır.

Kısacası çıkarılan son sendika yasa ile emekçi halka dönük yapılan saldırılara bir yenisi daha eklenmiş, zaten oldukça düşük olan sendikal örgütlenme bir kez de yasa eliyle kırılma uğratılmış, birçok sendikanın kapatılması planlanarak sendikacılıkta tekelcilik süreci ile tek tipleştirme başlatılarak, örgütsüzlük yaratılmak istenmektedir. Hedeflenen, düzenle uyumlu gerici, sarı sendikacılık anlayışını anti-demokratik uygulamalarla hayata geçirirken, "ileri demokrasi" nutukları altında her türlü baskı ve sömürüyü kabul edecek sendikalar yaratmaktır. Başta DİSK ve Türk-İş olmak üzere sendikaların çıkan yasaya ilişkin verdikleri, örgütledikleri tepkilere baktığımızda hak alma mücadelesinin "kol-tuklara" kurban verildiğini ortadadır.

Sendikal Çalışma Nasıl Olmalıdır?

İşçi sınıfının ekonomik, politik ve ideolojik mücadelesinin bütünlüğünü göz ardı eden ve yalnızca göstermelik ekonomik mücadeleyi amaçlayan sendikalar sınıf uzlaşmacılığını sürdüren sarı sendikalardır. İşçi sınıfının ekonomik, politik ve ideolojik mücadelesinin bütünlüğünün bilincinde olarak, sömürüyü sınırlandırma mücadelesini, sömürüyü ortadan kaldırma mücadelesinin bir parçası olarak gerçekleştiren sendikalar ise, sınıf sendikalarıdır.

Sendikalar, dünya görüşü, siyasal düşüncesi, dinsel inancı, konuştuğu dil, cinsiyeti, ırkı ve derisinin rengi ne olursa olsun tüm emekçilere açıktır. Sendikaların ortak hedefleri aynı olan en geniş yığınları bir "örgüt" içinde toplamaları, sendikaların "kitle örgütü" olma niteliğini ortaya koyar.

Aynı kitleye dayanmasına rağmen çok farklı siyasal gelenek ve tarihsel köklerden gelen eğilimlerin siyaset yapma tarzlarının da çok farklı olacağı bir gerçekliktir. Bu farklılıkların aşılması ve bir ortaklık sağlanması ise ancak temel ilkelerde bir ortaklık yakalanmasına bağlıdır. Öncelikle bunun zeminini yaratmak gerekmektedir.

Bu ise iki temel anlayışla yaratılabilir.

Bu tür birlikteliklerde farklılıklar ve bunun sonucu oluşan konumlanışlar kadar, her farklı duruşun, diğer konumlanışları etkilemesi ve diğer konumlanışlardan etkilenecek, duruşunu yeniden gözden geçirmesi, herkesi kapsayıcı bir duruş oluşturması açısından önemlidir.

Etkileme ve etkilenme, var olan nesnellığı esas alan yeniden üretim sürecinin yaratacağı dinamizmin ürünüdür. Bu dinamizm mutlak bir reddiyeye dönüştürülmeden bir yeniden üretim süreci olacaksa, konumlanışlar arası etkileşimler de bu sürecin ayrılmaz bir parçasıdır.

Burada dikkat edilecek nokta, etkileşim sürecinin, tartışma ve eylemliliklerin iç içe geçtiği dinamik bir süreç olarak yaşanmasıdır. Ki üretkenliğin sağlanması da buna bağlıdır.

Sendika gibi kitle örgütlerinde, örgütsel pratik ve eylemlilikler hem kaynaştırıcı hem de ayırıştırıcıdır. Teorik ya da programatik olarak çözülemeyen bir dizi sorun bu pratik mücadele sayesinde kolaylıkla çözülecektir.

Siyaset biliminde, ekonomizmin, iş koşullarının iyileştirilmesi, ücretlerin arttırılması, vb. ile sınırlı bir anlayış olduğu gerçektir. Burada yapılacak olan bir takım reformlar vardır ki bu reform ve iyileştirmeler sömürü sistemini ortadan kaldırmayacaktır. En fazla sınırlayacaktır.

Tüm sorunların ve sömürünün sistemden kaynaklı olduğu bilinciyle

verilecek ekonomik mücadele ancak devrimci bir anlayışla yapılabilir. Tek başına politik mücadeleye -devrim mücadelesine- bağlı olmadan verilen sendikal mücadele anlayışı, ekonomizmin batağına saplanarak, sistemin ekmeğine yağ sürecektir.

Sendikalar siyasetten muaf örgütlenmeler değildir. Ancak, kendi başına siyasi iktidarı hedefleyen bir örgütleniş de değildir. Sendikayı siyasi parti yerine koyan ve siyasal işleyişli ile belirleyen Anarko-Sendikalizm anlayışı da devrimci sendikal anlayışa aykırıdır.

Sendikal mücadeleye mesafeli duran emekçileri etkilemek için, asgari ilkelerden yola çıkarak esnek bir tutum takınmak gereklidir ve kitleselleşmenin önünü açacak önemli faktörlerden biridir.

Sınıf bilincinden uzak, sadece hak aramak için sendikal örgütlenmeye gelen emekçileri yalnızca işyeri, iş kolu ya da mesleki sorunlara hapsolmaktan çıkarıp, tüm toplumsal çelişki ve sorunların sömürü düzeninden kaynaklandığı politik bilincin verilerek, işçi sınıfını ve tüm emekçileri ilgilendiren sorunlar üzerinde yoğunlaşmalarını sağlamalıdır ki nitelikli bir sendikal örgütlenme yaratılmış olsun.

Sendikal örgütlenmeye gelen emekçi için, grevli-toplu sözleşmeli sendikal hak mücadelesi asli temel konumdur. Ve örgütlü siyaset hakkı mücadelesi ise geri bir çizgidedir.

Bu nedenle hak alma mücadelesi göz ardı edilmeden temel mücadele

hedefi ile ilişkilendirilerek sürdürülmelidir.

Sendika sınıf mücadelesinin bir aracı, bir ayağıdır. Ama işçi sınıfının siyasal mücadele gibi her şeyi aşan ve kapsayan bir derdi de vardır.

"Sınıf ve kitle sendikacılığı" ilke siyle belirlenmiş bir sendikal mücadele, devrim ve sosyalizm mücadelesinin uzağında duramaz. Hem ideolojik hem de siyasal anlamda iç içe geçmek zorundadır.

Devrimci ideoloji ve devrimci siyasetin sendikalara taşınması tüm devrimciler için meşru bir haktır. Hak olmaktan öte kaçınılmaz bir görevdir. "Kitleselleşmenin önünü keser, daraltır." kaygısıyla devrimci ideoloji ve politiklardan uzak durmak sendikal siyaseti, sınıf mücadelesinin ana ek-seninden uzaklaştırır.

Farklı devrimci parti, örgüt ve yapıların sendikal örgütlenmeler içinde yer alan unsurlarının asli görevi, devrimci ideolojinin hegemonyasını sendikalarda güçlendirmektir.

Ayrıca bir sendikada her farklı anlayışın kendi siyaset ve siyaset tarzını güçlendirme amacıyla yapacağı siyasi çalışma meşrudur. Ancak ideolojik ve siyasal hegemonya kurma çalışmalarını ne kadar meşru ise bir anlayışın diğer anlayışlar üzerinde, örgütsel ve idari mekanizmaları kullanarak egemen olmaya çalışması da doğru değildir. Bu nedenle örgütsel ve yönetsel organların seçimi demokratik bir tarzda olmalıdır. ★

ÖLÜMÜNÜN 60. YILINDA SAYGIYLA ANIYORUZ!

İOSİF VİSARİONOVİÇ STALİN
5 Mart 1953

Devrim Mücadelesinin Muazzam Silahı DEVRİMCİ İRADEYE SAHİP OLMAK

İnsan topluluklarının içinde buldukları koşullar, onların üretim ve tüketim karşısındaki konumları, birbirlerini etkilediğinden, insan topluluklarının sürekli bir hareketlenme içerisinde bulunmalarını da sağlar. Yaşadığımız çağın insan toplulukları sürekli olarak, içinde buldukları sistemin ve toplumsal koşulların belirleyici özelliğinden dolayı bir dalgalanma, çatışma, ilerleme, gerileme anaforu içinde bulunmaktan kurtulamazlar.

Sistemin sömürü ilişkileri, toplumsal hayatı edilgen bir konumda tutmak isterken, ekonomik-siyasi-sosyal hayattaki değişim ve ilerleme, kaçınılmaz olarak insanları edilgen pozisyondan çıkarır. Canlı, hareketli bir ilişki içerisine çeker. İnsan, kendini, sistem ve toplumsal hayat karşısındaki konumunu sorgularken, değişiminin insanın özgürlüğü ve gelişmesinde olduğu sonucuna varır. Örgütlü birey ve örgütlü mücadele bu gelişmenin sonucunda ortaya çıkar. İnsan iradesinin değişim ve dönüşüm süreçlerinin oynadığı rol, bilinç faktörüyle sağlanır.

İnsanın içinde bulunduğu koşulları ve sömürüye dayalı sistemi sorgularken, bu koşulları ve sistemi değiştirmeye dönük eylemi, birbiriyle kopmaz bağ oluşturur. Bilinç, iradeyi güçlen-

dirir. Güçlenen irade ise, eylemin başarısında rol oynar. İradenin burada ortaya çıkardığı sonuç, doğal gelişim üzerinde zorlayıcı bir etki bırakmasıdır. Örneğin kapitalizm, sistem olarak kendi tarihi gelişimi içerisinde yok olacaktır. Ama iradi olarak bu yokoluş sürecinin gelişimini kısıltacak olan insanın bilinçli eylemidir. Bu nedendir ki, sınıflar mücadelesi bir anlamda iradeler savaşıdır. Ve bu irade savaşında burjuvazinin temel metotlarından biri, insan iradesini kırmak ya da teslim almak üzerine kuruludur. İnsan iradesinin değiştirmeye, dönüştürmeye dönük ataklarını sonuçsuz bırakacak, sistemi zorlamayacak bir kısır döngüye hapsedme girişimi de söz konusudur.

Bu kısır döngü, insan topluluklarını esas olarak eylem ve direnme noktalarında etkilemektedir. İnsanın kendi eyleminin, çabasının sonuç alıcı yanlarını görmedikçe, zayıflayan, güvensizleşen, gücünü kullanmaktan uzaklaşan bir ruh hali kaçınılmaz olmaktadır.

Bugüne kadar insan iradesinin her gelişmede oynadığı rol, bugün emperyalist burjuvazinin yarattığı bu basit daireye hapsedilmiş durumda. İrade kırılması ya da irade zayıflaması olarak değerlendirilebileceğimiz bu durum elbette ki yaşadığımız ortamdan, gelişmelerden bağımsız değildir. İnsan topluluklarının bütün dünyada yaşadığı bu gerçeklik ülkemiz gerçeğini de belirleyen bir durumdur.

Bunun temelinde, her defasında altını kalın çizgilerle belirlediğimiz şu gerçeklik yatmaktadır. Sosyalizmin yenildiği bir dünyada, inanç-güven yitimi yaygınlaştırıldı, emperyalist kamp, Yeni Dünya Düzeni (YDD) adı altında bir planla halkların karşısında çıktı. Kötülüklerin kaynağı olarak gösterilen sosyalizm dünyada "dengesizlikler" yaratmış sayılarak, bu dengesizliklerin ancak YDD ile giderilebileceği savunulmuş, barış-demokrasi kavramı burjuvazinin ağzında sömürü ve uzlaşmaya onay verme kavramına dönüştürülmüş, özgürlük, bağımsızlık şiarları, halklar arası boğazlaşma ve düşmanlığa dönüştürülmüştür. Tüm bu gelişmelere karşı koyma gücü, ilerici-devrimci kesimlerde yeterli olmayınca, topluluklardan bireye kadar irade kırılması ortaya çıkmıştır. Bugün dünyaya egemen olan ve insanlığı içten içe çürüten, dinamikleri öldüren bu saldırı dalgası doğrudan iradeyi kırmaya, yıkmaya yönelik sürdürülmektedir.

İradesi kırılmış insanın varolan düşüncesini doğru temelde savunabilmesi ya da hayata geçirme gücü göstermesi zordur.

Devrimci hareketlerin halk yığınlarından bağımsız olmayan ruh halleri, aynı kısır döngü içerisinde siyaset yapmaları ne dersek diyelim irade kırılması ile doğrudan bağlantılıdır.

"İnsanlar düşüncelerini, güçlerini kullanarak gerçekleştirir" der Marks Kutsal Aile'de. Bu güç kavramı, iradenin ta kendisidir. Düşünce sahibi olmakla, düşünceyi hayata geçirme arasındaki diyalektik bağ, iradenin kendisini ortaya çıkarır. Devrimci birey ya da devrimci hareket düşünce ve inançları uğruna mücadele ederken, karşılaştığı zorluk karşısında kırılan değil, gücünü kullanarak bunu aşandır. Oysa bugün devrim saflarında yaşanan zayıflık, irade kırılmasının yarattığı sorunlar, tüm devrim güçlerini etkileyen boyuttadır. Ve her gün bu kırılmayı yaşayan güçler, kırılan iradeleriyle halk yığınlarının karşısındadırlar. Sorun nerede? Sorun, gücün kullanılmamasında.

Lenin diyor ki, "Mutsuzluğa ve düş kırıklığına kapılmamak için bunalım kaynaklarının derinliğini iyi bilmek gerekiyor. İnsan, üzerinden atlayıverip bunalımdan kurtulamaz, ancak o bunalıma karşı kararlı bir savaş vererek ayakta kalabilir. Çünkü bu bunalım bir rastlantının ürünü değildir" (Tasfiyecilik Üzerine, s. 127).

Dünya devrimci hareketlerinin ve ülkemiz devrimcilerinin yaşadığı tamamiyle bir bunalımdır. Bunalımın yarattığı sorun, üzerinden atlanarak geçiştirilmekte ya da sadece bunalımın kendisi tahlil edilmekte. Aşma yöntemi, sert bir irade savaşındır. Bu irade savaşının göze alınmadığı noktada statükoculuk, kendiliğindencilik, sağa savrulma, düzen içi bir örgütlenmeye dönüş ya da koşulların dayattığı çözümler, düşünceler ileri sürme kaçınılmaz olmaktadır.

Elbette ki yaşanan gerçekliğin kendisi, devrimci mücadelenin ilerlemesinde, gerilemesinde doğrudan veya dolaylı olarak etkide bulunacaktır. Devrimcilerin sorunu, her engeli irade savaşısıyla aşabilir diye bir sav ileri sürmek bilimsellikten uzaklaşmak anlamına gelir. Ancak sınıf mücadelesinde karşılıklı bir irade savaşı olduğu gerçeğini unutmamalıyız.

İrade kırılmasını daha çok yenilgi alanlarının zorluklarına katlanamayan,

küçük burjuvazinin saflarında görmek mümkündür. Ülkemiz devrimci hareketlerinin sınıf temelinde dayanmayan, daha çok küçük burjuvaziden beslenen özelliği bu irade kırılmasını yaygın hale getirmektedir. Burjuvaziyle proletarya arasındaki kavgada ortada duran, hangisinin ileri hamle yapacağına göre tavır belirleyen küçük burjuvazi, bugün karşı devrim saldırıları karşısında ilk bayrak indiren kesim olmuştur. Ve düzene secde etmektedir. Küçük burjuvazinin devrimci mücadelenin herhangi bir aşamasında karşılaşılan bir zorluk, karmaşa-kaos karşısında güvenini yitiren özelliği bilinen bir gerçekliktir.

Küçük burjuvaziden beslenen sınıf temelinde dayanmayan devrimci hareketler, oligarşinin ve emperyalist gericiğin saldırı dalgası karşısında en çabuk etkilenen, kaos ve karmaşaya yol açan ruh halleri devrimci hareketlerin iradeleri üzerinde bir basınç etkisi yapmaktadır. Küçük burjuva bir devrimci hareket, küçük burjuvazinin trajedisine ortak demektir. İrade savaşında başarılı adımlar atmak, ileri hamleler içerisine girmek, küçük burjuvaziden kopuş yaşamakla eşittir.

Yaşadığımız süreç Türkiye Devrimci Hareketi açısından tarihsel bir dönüm noktasıdır. Bu sürecin bir ayrışma ve kopuş üzerine şekillenmesi kaçınılmazdır. Küçük burjuvazinin kararsız, ikircikli, inançsız ve güvensiz yapısından beslenen bir devrimci hareketin mücadeleyi iradeler savaşı olarak sürdürmesi mümkün değildir. Bu durum eninde sonunda her devrimci hareketi güncel gelişmelerle sınırlı siyaset yapma anlayışından ve dalgalanmaların ruh haliyle hareket eden, küçük burjuvazinin içerisinde örgütlenme durumundan uzaklaştıracaktır.

Devrimci hareket olarak güçlü bir irade savaşının sürdürülebilmesi için, bu gerçeği görmek, bu gerçekler ışığında kendimizi düzenlemek zorundayız. Tekrarın ve deneyin kimseye bir şey kazandırmadığı ortadadır. Gerçeğin ve yaşanan tarihin ve bugünün olumsuz koşulları, kendimizi tekrar etme lüksünü elimizden aldığını bilmeliyiz.

Bilinmelidir ki sınıflar mücadelesi her şeyden önce yoğun bir irade savaşındır. İradeyi belirleyen şey ise, davaya duyulan güven, ona tutkuyla bağlanma ve her yanıyla taşınan düşüncedir. Düşmanın bu savaşım ve iradeler çarpışmasında her zaman

Lenin diyor ki, "umutsuzluğa ve düş kırıklığına kapılmamak için bunalım kaynaklarının derinliğini iyi bilmek gerekiyor. İnsan, üzerinden atlayıverip bunalımdan kurtulamaz, ancak o bunalıma karşı kararlı bir savaş vererek ayakta kalabilir. Çünkü bu bunalım bir rastlantının ürünü değildir." Aşma yöntemi, sert bir irade savaşındır. Bu irade savaşının göze alınmadığı noktada statükoculuk, kendiliğindencilik, sağa savrulma, düzen içi bir örgütlenmeye dönüş ya da koşulların dayattığı çözümler, düşünceler ileri sürme kaçınılmaz olmaktadır.

hedeflediği tek bir nokta vardır. Kendi iradesini halka ve devrimcilere kabul ettirmek. Günümüz koşullarında yaşanan olumsuzlukların etkisiyle düşünen daha rahat ve her türlü aygıtıyla güvenimizi, tutkumuzu, düşüncelerimizi yıkmak, bozguna uğratmak istiyor. Ve bu konuda ileri adımlar attı. Soyut ve süslü kavramlarla sınıf mücadelesinin bir irade savaşı olduğunu tekrarlamak değil, bu gerçeğe uygun pratik sergi-lemektir.

Mücadelenin düz bir hat izlemediği, inişli-çıkışlı ve birçok zorlukları barındırdığı biliniyor. Bu mücadele süreci boyunca başarı ve başarısızlıklar birbirini izleyerek devam eder. Bu yüzden kimi dönemler işlerin bozulması karşısında düş kırıklığına uğrayarak karşı cepheden yapılan saldırılara ortak olmamak, ya da o zemini sunmamak bu tür anların ortadan kaldırılması için temel yoldur. Bugün yaşanan karmaşa ve kaos ortamının tüm olumsuzluklarını kendine dayanak yapan, devrimi ve sosyalizmi adeta kötülüklerin kaynağı olarak gösterenler, irade kırılmasının tipik örnekleridir. Ve bu tür örnekler, devrim saflarında yaratacakları bozgunun hayaliyle her gün (burjuvaziden çok) irade kırmaya yönelik bir çaba içerisindedirler.

Oligarşi, tüm imkân ve olanaklarıyla devrimciler şahsında emekçi halklara adeta elinde hoparlör, "teslim olun" çağrılarını yineliyor. Teslimiyeti dayatan düzen karşısında sürecimizi, görevlerimizi tüm boyutlarıyla görmek ve kavramak zorundayız. Başarısızlıklarda ve olumsuzluklar döneminde altında ezilen, moralman çökmüş, ruh hali kaybetmeye dönük olmaktan çıkmalıyız. Bir alanda yaşadığımız yenilgi ya da başarısızlık karşısında bozgun yaşamaktan çok başarı kazanmak için başka bir hedefe yönelmeliyiz. Bir eylemde başarısız mı olduk, propaganda ve örgütlenmede başarılı olmak için çabalalmalıyız. Örgütlenmede başarısız mı olduk, eylemde başarılı olmanın yollarını aramalıyız. Ama mutlaka, düşman karşısında başarısız olduğumuz her faaliyeti, başarılı kılmak için mücadele etmeliyiz. Saldırı taktiğimiz, politikalarımız bu temelde biçimlenmeli. Kendimizi yenilemede, aşmada, yeni hamleler yapmada bu yöntem pratik mücadelede bize güven kazandıracaktır.

Disiplinimizi, irademizi güçlendiren bir iç tutarlılıkla ele almalı, adım adım bütün saflarımızda egemen kılmalıyız. Görevlerimizi, günlük işlerimizi bir düzen içerisinde, düşman karşısındaki

konumumuza göre irade savaşının bir parçası olarak ele almalıyız.

Direnme odakları en olumsuz koşullarda başarılı olmanın ilk anahtarıdır. Düşmanın her saldırısı karşısında oluşturulan ve geri adım atılmayan her direnme odağı, etrafında yeni direnme odakları yaratır. Bu anlayış, göle atılan taşın, etrafında yarattığı halkalar gibi örülmek zorundadır. Zira taşın göle düştüğü an, onun kendi etrafında merkez oluşturmasıyla ilgilidir. Bu anlayışla şekillendirildiğinde, iradenin pratik yaşamdaki rolü daha bir somutluk kazanacaktır.

Direnme odaklarının düşmanla aramızdaki irade savaşımında oynayacağı rol yadsınamaz. Bu direnme odaklarını devrimci hareket saflarında güçlü bir iradeye dönüştürmek için, atacağımız adımlar bizi hem örgüt, hem de birey bazında ileri hamleler eşliğine götürecektir. Yeter ki bir sistematik içerisinde ilkin kendi içimizde bunları yaratalım.

Bu direnme noktaları nasıl ele alınmalı?

1) Baştan itibaren vurguladığımız gibi, bugün oligarşi emperyalist gerici, yenilgi ortamının verdiği rahatlıkla devrimcileri ve halkı propaganda bombardımanına tutmuş durumda. Düzene teslimiyet yanında, düzeni rahatsız etmeyecek bir mücadeleyi dayatıyor. Umutsuz, moralman çökmüş ve iradeyi tümünden teslim etmeye yönelik ideolojik saldırıları, devrimci saflarda etkisini fazlasıyla gösteriyor. Düşmanın bu propaganda ve ideolojik saldırıları karşısında, saflarımızda güçlü bir eğitim seferberliği yaratarak, düşmanın içimizdeki etkilerini temizlemeliyiz. İdeolojik ve politik etki alanını saflarımızda sınırladığımız düşman karşısında, net ve etkilenmeyen bir duruş ortaya çıkarabiliriz. Düşmanın propagandasını ve ideolojik saldırılarını savuşturabiliriz. Sosyalizme olan inanç ve güveni koruyarak hamleler yapmak için daha uygun zeminler oluşacak ve saflarımızda düşmana açık kapı bırakmayan bir hareket olarak halka gitmenin, halkı bu inanç ve güven etrafında toparlamanın iradesi ortaya çıkacaktır.

2) Düşmanın işkence altında devrimcilerin iradesini, direnme azmini kırmaya yönelik her saldırısı boşa çıkarılarak bir direniş sergilenmelidir. Küçük ve tek tek direnişlerin devrimci saflarda moral, düşman saflarında moralsizlik yaratacağı, düşmanın kendini en güçlü hissettiği işkence merkezlerinde yenilgiyi tadararak boz-

gun yaşayacağı açıktır. Bunun için her insanımızın davaya ve ideallerine bağlı bir devrimci olarak, kendini bir direniş odağı olarak görmesi gerekir. Bu inançla kendini sosyalizm kavgasının bir neferi haline getirmelidir.

Kendi direnişimizin bir örgüt ve topluluk direnişi olduğunu unutmadan, düşman karşısında bir cepheyi temsil ettiğimiz bilinciyle hareket edilmelidir. Saflarımızda her unsurun ve kadronun böylesi direniş odakları yaratmada gelecek açısından sıkı ve çelikten bir iradenin ortaya çıkarılmasında oynayacağı rol ortadadır. İlkemiz direnmek ve teslim olmamak üzerine kurulu bir ilkedir. Bu ilke, devrimci hareket insanların temel şiarıdır. Hedeflediğimiz güçlü iradenin yaratılmasında temel önemdedir.

3) Düşmanın en büyük saldırılarından bir tanesi de ilke ve kurallarımızı, disiplinimizi, mücadeleyi ciddiyet içerisinde sürdürmemize duyduğu öfkedir. Değerlerimizi ve iç disiplinimizin içini boşaltmak, yozlaştırmak için özel çabaya girişmesidir. Bu nedenle, kendi iç disiplinimizi görev ve sorumluluklarını yerine getirmede tereddütte kapılmadan, rahat, keyfi davranışlara sapmadan ele almak zorundayız. Devrimci hareket saflarında, tüm insanlarımızı bağlayan disiplin ögesi, aramızdaki ilişkileri yıkılmaz ve sağlam kılacaktır. Disiplin anlayışı, yaşamımızı her boyutta düzenleyen, yol gösteren, sorumlulukların ve görevlerin yerine getirilmesinde bizi ciddiyete davet eden bir ögedir. Disiplini kaybolmuş bir devrimci, iradesini doğru ve yerinde kullanma yetkisini de kaybetmiş demektir. Disipline, ciddiyete kendi içimizde vereceğimiz önem, bizi küçük de olsa sağlam kılacaktır.

4) Düşmanın her saldırısını savuşturmak, terörünü durdurmak için yarattığımız olanakları, ilişkileri koruyarak başarabiliriz. Gücümüz, bu yöndeki hazırlıklarımız yetersiz olabilir. Ama unutmamalıyız ki, düşman, yeni kurduğumuz veya oluşturduğumuz her türlü ilişkimizi baştan yıkmak isteyecektir. Daha baştan, hiçbir fırsat tanımadan, moralman çökertecektir. Bunun bilincinde, geri adım atmadan, yarattığımız her ilişkiyi, her olanağı bir yerde tutma tarzıyla davranmalıyız. Atılan her geri adım, yeni geri adımlar olacaktır. Bunun sonu yoktur ve kısır döngüye hapsolmek anlamına gelir.

Kurumlarımıza yaptığı saldırılar, öne çıkmış yönetici insanlarımıza verdiği cezalar, tutuklamalar, vb. her şey emekle, özveriyle oluşturduğumuz

Yaşadığımız süreç Türkiye devrimci hareketi açısından tarihsel bir dönüm noktasıdır. Bu sürecin bir ayrışma ve kopuş üzerine şekillenmesi kaçınılmazdır. Küçük burjuvazinin kararsız, ikircikli, inançsız ve güvensiz yapısından beslenen bir devrimci hareketin mücadeleyi bir iradeler savaşı olarak sürdürmesi mümkün değildir. Bu durum eninde sonunda her devrimci hareketi güncel gelişmelerle sınırlı siyaset yapma anlayışından ve dalgalanmaların ruh haliyle hareket eden, küçük burjuvazinin içerisinde örgütlenme durumundan uzaklaştıracaktır.

değerleri bir anlamda boşa çıkarma girişimidir. Bu tür saldırılar karşısında kurumlarımıza her zamankinden daha fazla sahiplenme gücü ve kararlılığı içerisinde olabilmeliyiz. Moral güçlülüğümüz, cesaret ve atılganlık yanımız öne çıkmalı, her boşluğu dolduracak iradeyi ortaya koymalıyız. Bu yaklaşım ve anlayış içimizde bir kimlik ve kişilik olmalıdır.

Sürecimizin, kendimizi yeniden inşa etmekle devam ettiğini belirtirsek, bu sürecin iradeci yanı ancak belirttiğimiz küçük çaplı direnme odaklarıyla mümkün. Kendi içimizde sınımsız, tek yumruk, cesaret ve güven temelinde yaratacağımız ilişki, bizi gerçek anlamıyla bir direnme odağı yapacaktır. Yaşanan bunalımın halkta yarattığı moralsizliğin aşılmasında, bu ilk kıvılcıkların önemi büyüktür. Tarih bu anlarla doludur. Ve bu tür anlarda tek tek insanların ortaya koyduğu ataklık, cesaret, kimi kez geleceğin kazanılmasında, direniş cephesini genişletmede önemli rol oynamıştır.

Kendi tarihimizin de bu tür anlarla dolu olduğu bilinmelidir. Bugün aramızda bulunmayan, şehit yoldaşlarımızın yaşamı tek tek incelendiğinde görülecektir ki, en olumsuz koşullarda devrimci iradeleriyle, birçok sorunu, engeli aşarak, hareketin toparlanmasında rol oynamışlardır. Herkesin devrimciliğinden, devrimcilerden kaçtığı, korktuğu bir dönemde, moral ve güven içerisinde, yalnız olduklarına bakmadan, insanüstü bir çaba sarf ederek, o koşulların aşılmasında pay sahibi olmuşlardır. Yaşadığımız sürecin hepimize tek tek böylesi bir sorumluluk yüklediğini bilmeliyiz. Bu görev ve sorumluluk bilinci içerisinde, kendimizi, çevremizi biçimlendirmeliyiz. ★

Direnme odakları en olumsuz koşullarda başarılı olmanın ilk anahtarıdır. Düşmanın her saldırısı karşısında oluşturulan ve geri adım atılmayan her direnme odağı, etrafında yeni direnme odakları yaratır. Bu anlayış, göle atılan taşın, etrafında yarattığı halkalar gibi örülmek zorundadır. Zira taşın göle düştüğü an, onun kendi etrafında merkez oluşturmasıyla ilgilidir. Bu anlayışla şekillendirildiğinde, iradenin pratik yaşamdaki rolü daha bir somutluk kazanacaktır. Bu direnme odaklarını devrimci hareket saflarında güçlü bir iradeye dönüştürmek için, atacağımız adımlar bizi hem örgüt, hem de birey bazında ileri hamleler eşliğine götürecektir.

SAVAŞLAR KRİZE ÇARE OLAMAYACAKTIR!..

Serbest rekabetçi kapitalizm, tekelci kapitalizme yani emperyalizme dönüşme sürecine, nihai krizle birlikte girmiştir.

Üretimin yoğunlaşarak, sermayenin birikmesi ve daralan pazarlar sonucu, bu sermayenin artı-değere dönüşmemesi bu krizlerin yapısal ve sürekli olduğunu göstermektedir.

“Eşitsiz gelişim yasasıyla” uygunluk gösteren biçimiyle her ülke krizden farklı biçimlerde etkilenir.

Emperyalist ülkelerin arasındaki çelişkiler bu eşitsiz gelişim yasasının oluşturduğu farklılıklardan kaynaklanmaktadır.

Tarihe dönüp baktığımızda, dünya ekonomisi belli bir dönem dengeli

Mevcut konjonktürde yaşanan derin kriz, geçmişte çıkarılan paylaşım savaşları biçiminde bir çözüme gidemez.

Bu süreçte de krizin çözümü -geçici de olsa- savaşlarla olacaktır. Ancak bugün çıkarılan savaşlar, “düşük yoğunluklu savaş” biçimindedir. Emperyalistler, dünya ölçeğinde yeni bir paylaşım savaşını

14 trilyon dolar borçla dünyanın en borçlu ülkeler sıralamasında yer alan ABD’de bütçe açığı 1,4 trilyon dolara ulaşmış durumda.

Yoksulluğun, açlığın her geçen gün biraz daha arttığı ABD’de işsizlik oranları %10’u geçerek tarihi rekorunu kırmıştır.

Kamu borçları 16,7 trilyon dolar olan, dünyanın en büyük ekonomisi resesyona girerek, beklenen büyüme oranları giderek negatife dönüşmektedir.

İkinci kez Başkan seçilen Obama Hükümeti’nin ne geçen dönem, ne de bu dönem krize karşı almış olduğu önlemler bu durumu düzeltmeye yetmemiştir. Uygulamaya sokulan ekonomik politikaların hepsi, kriz karşısında boşa çıkmıştır.

Yukarıdaki verilerin de gösterdiği gibi, 2008 yılında başlayan dünya ölçeğindeki ekonomik kriz ile ekonomisi ciddi anlamda daralan ABD emperyalizmi, tıpkı 1929 bunalım döneminde başvurduğu yöntem olan (çözüm olsun diye) savaş ekonomisini tercih etmiştir.

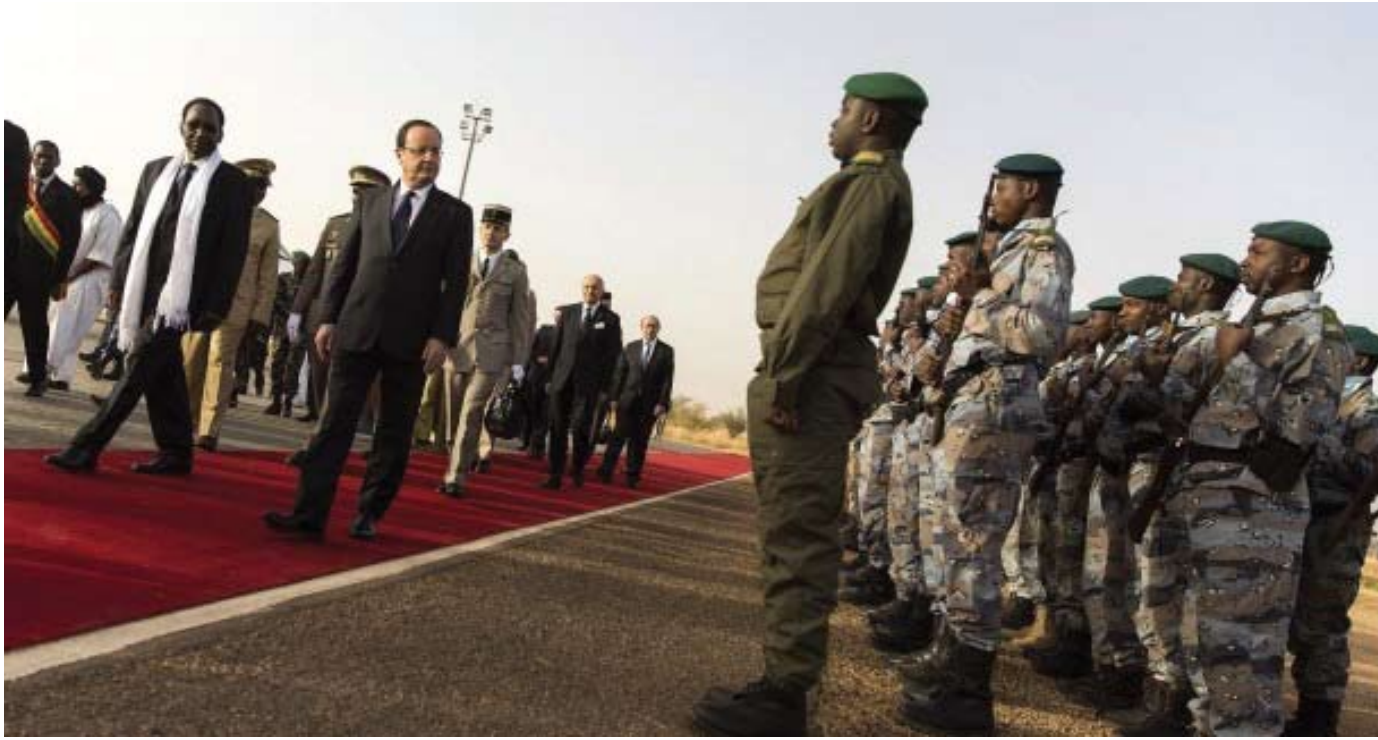
Savaş ekonomisine başvurmak zorundadır çünkü, mevcut süreçte bütün emperyalist ülkelerde olduğu gibi, silahlanma yarışından kaynaklı olarak, silah stoklarının olağanüstü büyümesi -ki sanayi üretimini, savunma amaçlı silah üretimine, silah sanayiye yönelterek ekonomisini askerileştirmesi- söz konusudur.

Emperyalist sistem, mevcut konjonktürde de doğasına uygun davranarak, krizlerden çıkma -geçici de olsa rahatlama- için yeni savaşlar, yeni işgaller yapmaya başlamıştır.

Savaş ekonomisini başlatan emperyalistler siyasal düzlemde de birçok ülkede iktidar değişikliğine gitmişlerdir. Özellikle Avrupa kıtasında yaşanan derin kriz sürecinde Fransa’da, İtalya’da, İrlanda’da, İngiltere’de, Yunanistan’da, Danimarka’da, İspanya’da iktidarlar değişmiş ve yerlerine ağırlıklı olarak teknokratlar atanmıştır.

Yapılan bu siyasal değişiklikler ekonomik krizin derinleşmesini durduramamış, aksine çıkartılan tasarruf paketlerinin toplumda yarattığı etkiyle, toplumsal olayların önünü açmıştır.

Özellikle 2011 yılında alınan tasarruf önlemleri ve uygulanan yeni ekonomik politikalarla, ekonomilerin düzlüğe çıkacağı ve iyileşmeler olacağı beklentisi büyüktü. Ne var ki, bu beklenen gerçekleşmeyince savaş ekonomisini uygulayacakları

Artı-değer üretimi sürecinin akşamı -kesintiye uğraması-, sistemin kendi içinde zayıflamasına, hatta yok olmasına neden olacaktır. Bu durum krizin sürekliliğini gerçekleştiren koşulun da temelidir.

Sistemin dünya ölçeğindeki krizi her ülkede aynı düzeyde değildir.

Bu süreçte de krizin çözümü -geçici de olsa- savaşlarla olacaktır. Ancak bugün çıkarılan savaşlar, “düşük yoğunluklu savaş” biçimindedir. Emperyalistler, dünya ölçeğinde yeni bir paylaşım savaşını içinde buldukları koşullar gereği göze alamazlar. Çünkü yeni bir paylaşım savaşı hepsinin yok oluşuna neden olacaktır. Bunu göze alamayacakları için yeni savaşlar, bölgesel ve yerel düzeyde çıkarılmaktadır.

biçimde ilerlerken bir süre sonra, bu eşitsiz gelişim yasalarıyla, bir kısım emperyalist ülkeler kriz dönemlerinde kan kaybederken, diğerleri ise güç toplayabiliyor. Örneğin; II. Paylaşım Savaşı sonrası, daha önceki hegemonik güç olan İngiltere kan kaybederken, ABD emperyalizmi hızlı bir kapitalist gelişme göstererek sermaye biriktiriyordu. Ayrıca II. Paylaşım Savaşıyla sağlanan askeri üstünlüğü sayesinde de dünyaya imparatorluğunu ilan ederek, egemenliği ele geçirdiğini gösteriyordu. Yer yer dengeler kimi dönemlerde diğer emperyalistlerden yana olsa da ABD emperyalizmi günümüz koşullarında da bu egemenliği sürdürmektedir.

Tüm bu denge ve dengesizlik ilişkileri, daralan pazarlar sonucu, emperyalistler arası çelişkileri de su yüzüne çıkarmıştır.

Geçmişte emperyalistler arası çelişkilerin had safhaya çıkması, paylaşım savaşlarını doğurmuştu. Çelişkilerin geçici olarak savaşlarla çözülmesi görece bir rahatlatma sağlamış olsa da, sistemin yapısal krizi ve bu kriz süreçlerinden güçlü çıkan emperyalist ülkelere karşı üstünlük sağlama ve onun pazarlarına yeniden hakim olma mücadelesi emperyalistler arasında sürekli varolan bir durumdur.

İçinde buldukları koşullar gereği göze alamazlar. Çünkü yeni bir paylaşım savaşı hepsinin yok oluşuna neden olacaktır. Bunu göze alamayacakları için yeni savaşlar, bölgesel ve yerel düzeyde çıkarılmaktadır.

Bugün dünyanın birçok coğrafyasında savaşlar ve işgaller olanca hızıyla devam etmektedir. Ayrıca birçok ülkede de savaş çıkarmak için zemin hazırlanmaktadır.

Mevcut süreçte bu savaşlar neden bu kadar yoğunlaştı? Bunun tarihsel ve sınıfsal anlamı nedir?

1929 bunalımından bu yana yaşanan en büyük ekonomik kriz olarak adlandıracağımız bir süreçte bulunmaktayız.

2008’de tepe noktaya varan mevcut kriz bugün birçok emperyalist ülkeyi etkisi altına almış durumdadır. Kendini dünyanın imparatoru ilan eden ABD’den AB’ye ve diğer tüm emperyalist ve yeni-sömürge ülkelere kadar 2008 krizi dünya ölçeğinde tüm ekonomileri çökertmiş durumdadır.

Özellikle 2008’de krizin patlak verdiği ABD emperyalizmi ile AB emperyalizminin içindeki tüm ülkeler, ekonomik olarak en kötü dönemlerini yaşamaktadırlar.

“alanları” bir bir belirlemeye başladılar.

Ortadoğu'dan Afrika'nın kuzeyine kadar (ki sonuncusu da Fransa'nın Batı Afrika'da bulunan Mali'ye yaptığı operasyondur) birçok bölgede –kimine B.O.P. diyerek, kimine “Arap Baharı” diyerek- çok geniş bir alanda, büyük gerilimler yaratarak, “demokrasi ve barış”(!) tesis etme/ettirme adına bölgesel krizler çıkarmak koşuluyla iç savaşlar ve işgaller biçiminde yeni sürecin savaşlarını çıkardılar.

Başta ABD emperyalizmi olmak üzere, AB emperyalizmi de (burada bir parantez açmakta yarar var, diğer emperyalist güç olan Rusya, Çin, Japonya gibi ülkeler, açık işgal ya da saldırılarda fiili olarak yer almasalar da, BM'de bu süreçlere onay vererek, halklara yapılan tüm saldırılara objektif olarak ortak olmuşlardır. Son süreçte Suriye'ye yönelik yapılmak istenen saldırıya onay vermemeleri Suriye'de yaşayan halkları ve halkların çıkarlarını düşündüklerinden dolayı değildir. Aksine kendi gelecek ve çıkarlarını düşündüklerindedir.) bu savaş ve işgallere ortak olarak, yeni hammadde ve ticaret pazarları ile krizlerine çare ararken bir yandan da, ellerindeki silahları pazarlayarak ve kullanarak elde ettikleri artı-değerle sermayelerini büyütürken, ekonomilerini düzlüğe çıkarabileceklerdir.

Fransa'nın Mali İşgali

2013 yılının Ocak ayında Fransa aynı mantıkla Batı Afrika'da bulunan Mali'ye operasyon düzenlemiştir.

2008 krizi, ABD'de başladı ve tüm dünyayı sardı, ancak bu krizin etkileri yoğun olarak Avrupa kıtasında bulunan/AB'yi oluşturan ülkelerde hissedildi.

AB'nin lokomotif ülkelerinden biri olan Fransa da krizin etkisinden nasibini aldığı için, ekonomisi dibe vurmaya başladı.

Ülkede yaşanan işsizlik son 13 yılın zirvesine ulaşarak %10,7 oranıyla 3 milyon kişiyi aşmış durumda. Sanayi üretimi durma noktasına geldiği için işten çıkarmalar, her geçen gün biraz daha artmaktadır.

Maastrich Antlaşması'na göre AB ortalaması %3,4 olan bütçe açığı Fransa'da %4,5'lere, cari işlem açığı ise %2,1'lere (AB'nin cari açık ortalaması %0,9'dur) ulaşmış durumda.

Bu veriler göstermektedir ki, Fransa ekonomisi tam bir resesyona (ekonomik küçülme ve yavaşlama) girerek, AB'deki rekabetçi gücünü yitirmek üzeredir.

İşsizliğin, yoksulluğun sürekli arttığı, hayat şartlarının ağırlaştığı Fransa'da ekonominin iyiye gitme-

si için alınan önlemler de işe yaramayınca halkın Hollande'a olan güveni yitmiştir.

Hem halkın güvenini yeniden kazanarak iktidarını kaybetmemek için, hem de kötü giden ekonomiyi -geçici de olsa- düzeltilemek için Fransa emperyalizmi de çare olarak savaşa başvurmuştur. (Tarihinde olduğu gibi...)

Bu çerçevede BM'lerin de onayıyla, kısmen ABD ve İngiltere'nin askeri yardımıyla geçmişte sömürgeci olan Mali'ye askeri operasyon düzenleyerek ülkeyi bir kez daha işgal etmiştir. Ayrıca bu operasyon Batı Afrika Ülkeleri Ekonomik Topluluğu (ECOWAST)'nun onayıyla ve Nijer- Senegal ülkelerinin (operasyonda yer alma biçiminde) işbirliği ile yapılmıştır.

Fransa'da neden Afrika'nın yezölçümü büyük nüfusu küçük olan ülkesi Mali'yi işgal etmiştir?

Mali bu sürece kadar askeri diktatörlükle yönetilmekteydi. (2012 Mart'ında bir yüzbaşı komutasında ülkedeki karışıklıklardan faydalanarak darbe yapmış ve yönetimi ele geçirmiştir.) Mali'deki iktidar ABD yanlısı bir tavırla ülkeyi yönetmektedir. (Askeri cuntanın başındaki yüzbaşı ABD'de eğitilmiştir.)

Zengin uranyum, altın, gaz ve petrol rezervlerine sahip olan Mali devleti bu rezervlerin işletilmesini emperyalist şirketlere, başta da Fransız şirketlerine devrederek onların sömürüsüne sunmuştur. Ne var ki, ülkede baş gösteren ayaklanmalar ve karışıklıklar sonucu emperyalistler ülkenin madenleri üzerindeki işletme ve kullanım haklarını kaybetme tehlikesiyle yüz yüze gelmiştir.

Burada bir parantez açmakta yarar var. Mali birçok din ve mezhebe dayalı kesimlerin oluşturduğu bir ülke. Müslümanların çoğunlukta olması nedeniyle, değişik İslamcı örgütler, darbeye başa gelen ABD yanlısı askeri diktatörlüğe karşı iktidar mücadelesi vermektedirler. Mali'nin yeraltı zenginlikleri -madenleri- çoğunlukla ülkenin kuzey bölgesinden çıkarılmaktadır. Bu nedenle, şeriat devleti kurma düşüncesiyle faaliyet yürüten ve başta Ensar ed-din olmak üzere birçok radikal İslamcı örgütün yer aldığı Azavad Ulusal Kurtuluş Hareketi (MNL) ülkenin madenlerle zengin kuzey bölgesini ele geçirerek bağımsızlık ilan etmiştir. Böylece ülke güneyi askeri cuntanın, kuzeyi ise isyancıların denetiminde olmak üzere ikiye bölünmüştür.

Emperyalistlerin askeri gücü olan NATO, sosyalist sistem çökene kadar ilişki ve işleyişini düşman olarak gördüğü sosyalist bloğa göre şekillendirmişti. Sosyalist sistem çöktükten sonra -objektif

Ancak hiçbir olay, olgu ve şey tek nedenle açıklanamaz. Birçok nedene bağlı olsa da doğru değerlendirme ve sonuçlara varabilmek için önemli olan temel/belirleyen nedeni bulmaktır. Daralan pazarlar, azalan kar payları, emperyalistlerin birbirleri üzerinde kurmak istedikleri egemenlik ve tüm dünyada hakim güç olma istekleri emperyalistler arası çelişkileri derinleştiren olgulardır.

olarak “düşman” ortadan kalkmıştı. Ne var ki, varlığını sürdürmesi ve dünya halkları nezdinde meşruluğunu koruması için, kendine yeni düşman yaratmak zorundaydı. Özellikle Y.D.D. sürecinde gelişen fundamentalistleri -radikal dincileri- sisteme yönelik tehlike gösterecek, “yeni düşmanını” belirlemişti. Bu belirlemeden sonra dincilere yapılacak her saldırı meşru olacak ve dünya kamuoyu nezdinde kabul görüp desteklenecektir. Bu meşru hak sadece NATO'ya değil, tüm emperyalist ülkelere ve onların militer güçlerine de verilmişti.

Bu bağlamda Fransa devleti de “özgürlük ve demokrasi” söylemi altında, Mali'deki radikal dincilere karşı bir operasyon başlatarak ülkeyi işgal etme hakkını kendinde görmüştür.

Oysa olayın gerçek yüzünün böyle olmadığı, bu durumun sadece “görünen” olduğunu belirtmek gerekir. “Görünen”le olayların doğru değerlendirilemeyeceği gerçeğiyle hareket ettiğimizde bu operasyonun gerçek nedenlerinin bambaşka şeyler olduğunu söyleyebiliriz.

Bölünmeye kadar olan süre zarfında Fransız şirketlerce çıkarılan ve el konulan uranyum madeninin haklarının bölgeyi işgal eden İslamcı örgütlere geçmesi Fransa tarafından kabul edilemez bir durum yaratmıştır. Çünkü uranyum madeni, Fransız ekonomisi için önemli bir hammadde idi.

Bütün Avrupa'ya elektrik satan Fransa, elektrik üretimini sahip olduğu 66 tane nükleer santral sayesinde elde ediyordu ve elektrik ihracatının karşılığında da yılda 3 milyar euro gibi bir kar sağlıyordu. Nükleer santrallerin elektrik üretmesi için gerekli olan hammadde

ise uranyum madeniydi ve bunun çok büyük bir kısmını Mali'den karşılayan Fransa için bu hammaddenin başkalarının eline geçmesi önemli bir kayıp olacak ve kriz içinde olan ekonomisi daha da kötüye gidecekti.

Tek başına bu gerekçe dahi Fransa'nın Mali'yi neden işgal ettiğini açıklıyor.

Ancak hiçbir olay, olgu ve şey tek nedenle açıklanamaz. Birçok nedene bağlı olsa da doğru değerlendirme ve sonuçlara varabilmek için önemli olan temel/belirleyen nedeni bulmaktır.

Daralan pazarlar, azalan kar payları, emperyalistlerin birbirleri üzerinde kurmak istedikleri egemenlik ve tüm dünyada hakim güç olma istekleri emperyalistler arası çelişkileri derinleştiren olgulardır.

AB ülkesi olan Fransa Mali'yi işgal planında, diğer emperyalist güçlerin desteğini almış olsa da, kendi askeri gücünü göstermek maksadıyla operasyonu tek başına düzenlemiştir. Mali'deki askeri cuntanın ABD yanlısı olması, ekonomik ve siyasal ilişkileri yoğunlukla ABD ile sürdürmesi Fransız emperyalistlerinin çıkarları açısından olumlu bir durum değildi. Kardan daha fazla pay kapmak ve kendi egemenliğini Mali'de sürekli kılmak için de bu operasyona ihtiyacı vardı.

Dünyanın en yoksul 25 ülkesinden biri olan Mali'ye yerleştiği takdirde (bu yerleşme kendi denetiminde bir iktidar kurma olarak algılanmalı) sömürgeci olan diğer ülkelere, özellikle Afrika'daki diğer ülkelere önemli mesajlar verecek ve askeri gücünü tüm ezilen-sömürülen dünya halklarına bir tehdit aracı olarak gösterecekti.

“Kapitalizmden doğup gelişen tekel artık kapitalizmin ölümü ve onun sosyalizme geçişinin başlangıcıdır, yani artık tarihsel bir dönem geride kalıyordu. Barış dönemi artık geride kalıyordu. Artık proleter devrimler çağı başlıyordu.” (Lenin)

Emperyalist sistemin yasalarını ortaya koyan Lenin'in belirttiği gibi çağımız proleter devrimler çağıdır. Ve biz emekçi halklar “yeni bir çağa” imzasını atana kadar mücadelelerini sürdüreceklerdir.

Ayrıca ne bu “tehditler” ne de bu savaşlar yapısal kriz içinde olan emperyalizmin yok olmasının önüne geçemeyecektir.

Çünkü er- ya da geç ezilen ve sömürülen halklar emperyalistleri döktükleri kanda boğacak ve insanın insanca, özgürce yaşayacağı sosyalist sistemi kuracaklardır.★

“YENİ SÜRECE” YENİ KAFALAR NASIL YETİŞTİRİLİR?

Son döneme damgasını vuran yenden yapılanma sürecinin ekonomik ve siyasal boyutlarını ayrıntılarıyla sayfalarımızda aktarıyoruz. Eğitimden sağlığa, sosyal güvenlikle işçilerin, emekçilerin çalışma koşullarına kadar devlet aygıtının hemen hemen tüm alanlarında baştan aşağıya yapılan değişiklikler, kamuoyunda çokça tartışılmaya devam ediyor.

Peki, yapılan bu değişikliklere karşı çıkan dinamikler yok mu? Egemenler, sürece karşı çıkış ihtimalini ya da karşı çıkışları hangi araçlarla, asıl bertaraf ediyorlar?

Değişimin dinamiği çelişki ise, her ekonomik ve siyasi paradigma değişimi, kendi içinde büyük çelişkiler ve hesaplaşmaları da beraberinde getirecek demektir. Böyle süreçlerin kolay atlatılması için yeni politikaların hayata geçirilmesine uygun ortam ve koşulların hızla yaratılması gerekmektedir. Bu noktada ise devreye, toplumun sorgulayıcı özelliklerinin ve dinamiklerinin kırılması için, çok yönlü bir ideolojik saldırının girmesi kaçınılmaz hale gelir. Mevcut sistemin devamı için sürekli halklara şırınga edilen ideolojik propaganda, değişim dönemlerinde sürecin kolay atlatılması ve yeniden üretilmesi için daha da inceltilecek geliştirilen teknikleri kullanıma sokar.

Peki, kapitalist-emperyalist sistem, kendi bünyesine uygun insanı nasıl şekillendirir? Kısaca; “*insan*” denilen canlının düşünsel dünyasına nasıl müdahale edilir?

“Okul”, “*bilgi*” üreten yerdir ve “*insan*” denilen canlı, okulda “*imal edilir*”. İnsan, aile, okul ve iş yaşamında yani sosyal ilişkileri içinde; gazete, dergi, televizyon, internet, sinema, tiyatro, edebiyat, vs. gibi sosyal, kültürel araçlarla elde ettiği “*bilgi*”ler etrafında düşünsel dünyasını oluşturmaktadır. “*Bilgi*” olarak insana sunulanların doğruluğu, gerçekliği ise kimin yararına ve kimin için kullanıldığına göre değişmektedir. (Bu konu ayrı bir yazıda ayrıntıları ile tartışılmayı gerektiren bir olgudur.) İnsanın günlük ihtiyaçlarını karşılaması için toplumsal yaşam içinde öğrendiği pratik bilgi dışında; objektif, somut, bilimsel bilgiye ulaşması günümüz gerçeğinde güçtür. Zira “*bilgi*” adı altında insanlara sunulan aslında, objektif, somut, bilimsel yani doğru ve gerçek bilgidir ziyade kapitalist pazarın birer metasıdır. Sömürü düzeni her şeyi metalaştırdığı gibi “*bilgi*”yi de metalaştırmış, “*bilgi*” adı altında büyük bir kirlilik yaratmıştır. Ve sistem bu kirlilik arasında sunduklarıyla insanı şekillendirmektedir. Bu şekillenme ise, insanın insan olana yabancılaşmasını sağlamaktadır.

Kısaca aile, gazete, dergi, televizyon, internet, sinema, tiyatro, vs. insan

imalini sağlayan birer okul olup, insan şekillendirilmesinin araçları olarak emperyalizmin hizmetinde kullanılmaktadır. Altyapının belirleyiciliğinde şekillenen üstyapı kurumları olarak din, hukuk, ideoloji, vs. insan olmanın çıkış noktası olan sorgulama eylemini kontrol altında tutma işleviyle insanın düşünsel dünyasının sınırlarını çizmekte ve mevcut sömürü düzeninin varlığını sürdürmesine hizmet etmektedirler.

Dolayısıyla yukarıda sorduğumuz sorularda öyle çok uzun boylu düşünmemize gerek yok. Hâkim ideolojiyi kitlelere kanıksatmak için televizyondan radyoya, gazeteden dergi sayfalarına özellikle de internete kadar devasa büyüklükte bir kitle iletişim araçları ağı devletin ideolojik aygıtları olarak elimizin altında durmaktadır. İcat edildikleri andan itibaren insan hamurunu biçimlendirmeye sevk edilen, her gün yeni buluşlarla sistemin devamlılığı için yeniden üretilen bu araçlar, etki gücü, kullanım kolaylığı gibi avantajlarıyla, emperyalizme dünya savaşlarıyla elde edemediği başarılar kazandırmıştır ve kazandırmaya devam etmektedir.

Amaç, sömürü düzeninin varlığını sürdürmek ve her gün yeniden üretmekse, kuşkusuz bu noktada en etkili araçtır kitle iletişim araçları. Bugün televizyonun ve bilgisayarın olmadığı ev neredeyse kalmamış durumda. Televizyondaki yüzlerce yerli ve yabancı kanal aracılığıyla dünyanın hemen hemen her ülkesinden haber alınabildiği, farklı ülkelerin sosyal, kültürel yaşamına tanıklık edilebildiği aşikar. Aynı şekilde dünyanın farklı yerlerinden pek çok insan bilgisayarları başında bir tıkla, sanal bir dünya içine girmekte ve “*bilgi*” akışının içinde kendilerine yer açmaktadırlar. Bugün dünya çapında bir ağ üzerinden milyarlarca insanı birbirine bağlayan internet, insanlara sunduğu çeşitlilik ile kitleleri esir almış durumda. Bu sanal dünyadan öte bir dünya tanımayan, kendine, insan olmaya yabancılaşan kapitalizmin insanının, sürüklendiği çıkmazda kendisine büyük bir cazibe merkezi olarak sunulan internet dünyası asosyalliğin sosyallik adı altında pazarlanmasından öteye gidemiyor. Çeşitli mail grupları, tartışma siteleri üzerinden bilgi paylaşımı adı altında büyük bir devir daimin yaşandığı, insanların günlük yaşamlarında kuramadıkları ilişkileri, ekran başında kurmaya çalıştıkları da bir gerçek. Yayınlanan haber ve spor programları, diziler, yemek ve izdivaç programları vasıtasıyla insanlara nasıl düşünmeleri, nasıl yaşamaları, neleri tercih etmeleri gerektiğinin büyük bir albeni içinde sunulduğu düşünülürken kendi dünyasında kurtuluşu arayan insanın kendine sunulan bu sanal dünya içinde sınırlı bir “*bilgi*” ve düşünce dünyası oluşturduğu anlaşılır hale geliyor.

Televizyon ve radyo kanallarının büyük emperyalist tekellere ait olduğu, bilgisayar ve internet teknolojisinin emperyalizmin halkların halkı mücadelelerine müdahale etmek üzere “savunma ihtiyacı” için üretildiği ve insanlara sunulduğu düşünülürken emperyalizmin bu büyük haberleşme ağı içinde kitlelere sunduğu “*bilgi*”lerle nasıl kontrol altında tuttuğu ve denetim sağlamaya çalıştığı hakkında az çok bir öngörüye varabiliriz.

Toplumsal muhalefetin ivmesinin düştüğü, neredeyse yaprağın kırıpırdamadığı günümüz koşullarında, devletin en küçük hücreleri olan aileden eğitim sistemine, çalışma yaşamından arkadaşlık ilişkilerine kadar hemen hemen tüm sosyal ilişkilere zerk edilen tek taraflı ideolojik propaganda insanın insan olmaya özgü yetisi olan sorgulama yetisini köreltmüş durumda. Kendi beyni ile düşünemeyen, verilenle yetinir hale gelen insan, büyük bir düşünce yabancılaşması içinde hayat sürmekte. Sorgulama yetisini, değiştirme, dönüştürme iradesini kaybeden insan, kitle iletişim araçlarının yoğun ideolojik bombardımanı altında şekillendirilmektedir. Bu şekillendirme şu şekilde icra ediliyor:

Bir dönemin hakim paradigmasını değiştirmek gerektiğinde öncelikle tüm kitle iletişim araçları seferber edilip, kamuoyunda tanınan ve kendilerine bir değer atfedilen gazeteci, akademisyen, milletvekili, kanaat önderi, stratejik araştırma merkezi başkanı, ... etiketli insanların gündemi tartışması sağlanmaktadır. Bu tartışmalarda görüntüde farklı gibi görünse de özde aynı yere hizmet eden çeşitli yorumlar aktarılmakta ve böylelikle de insanlarda bir düşünce biçimi yerleştirilmeye çalışılmaktadır.

Ayrıca dönem dönem mevcut statükoyu değiştirecek yeni düşüncelerin kitlelere benimsetilmesi zor olacağı için kamuoyu araştırması adı altında anketler yapılmakta ve sonuçları kamuoyu ile paylaşılmaktadır. Bu anketlerin yapıpı, sonuçlarının basında tartışılmasının kendisi dahi yapılmak istenen değişikliklere uygun düşünsel altyapıyı hazırlamaya hizmet etmektedir. Ayrıca sonuçlar, kitlelerin benimsetilmek istenen düşünceye ne kadar angaje olduğunu ortaya çıkarma ve ideolojik propagandanın yönünün nasıl olacağını belirleme noktasında ön açıcı olmaktadır.

Kısaca emperyalizm, emrine hazır büyük bir “*bilim insanı*” topluluğu ile birlikte laboratuvarlarda ürettiği “*düşünceleri*” hiç de hafife alınmayacak bir yoğunlukla kitlelerin beynine zerk etmeye ve sömürü düzenini her gün yeniden üretmeye devam etmektedir. Ve bu; halklar aleyhine, emperyalizm lehine büyük bir kazanımdır.

Düşünsel yabancılaşmanın doruklarında gezen insan, kendine ait olmayan ve bir dönem şiddetle karşı çıktığı düşünceleri, maruz kaldığı yoğun ideolojik propaganda sonrası yavaş yavaş benimsemeye başlar. Ve bu yeni düşünceyi bir süre sonra sanki kendi düşüncesiymiş gibi şiddetle savunur hale gelir. Bu değişim öyle hızlı yaşanır ki insan sanki yıllardır hep böyle düşünüyormuş da daha önce ifade etmiyormuş izlenimine kapılır. Piyasaya sürülen ve kitlelerce benimsenmesi istenen yeni düşünceler ortaya atıldığında da bu yeni düşüncelere karşı yeni bir direnç oluşur. Yoğun ideolojik propaganda bu direnci de bir süre sonra kırar, yeni bir değişim ve düşünce oluşması sağlanır. Kuşkusuz yeni bir düşünce ortaya atıldığında da aynı kısır döngü tekrar tekrar yaşanmaya devam eder.

Ulusal sorunda yürütülen pazarlıklar sonucunda, geline aşamada oligarşinin kalemşörlerindeki dil ve üslup değişimi dikkate değer. Daha düne kadar PKK mücadelesini yok etmek adına kirli savaşın tüm yöntemlerini uygulayanlar, kapılar ardında yürütülen görüşmeler sonrasında sanki sihirli bir değnek değişmiş gibi gazete, dergi, televizyon, radyo, internet gibi iletişim araçlarında bir gün içinde ağız değiştirerek, oligarşinin istekleri doğrultusunda yürüyecek bir sürecin önünü açmak için kamuoyunu ikna etmek üzere kolları sıvamışlardır. Hatta düne kadar Kürt halkının katledilmesi için fetva çıkaranlar, “*barış*” adına, “*kardeşlik*” adına gerekirse el etek öpmeye soyunmuşlardır.

Son süreçte yaşanan bu söylem değişikliğinin nedenleri ayrı bir tartışma konusu olmakla birlikte burada söylemeye çalıştığımız kitle iletişim araçlarının insan düşüncelerini şekillendirmekte hangi yoğunlukta ve ustalıkta kullanıldığıdır. Gazete manşetlerinden, haber ve tartışma programlarına, Twitter’den Facebook’a kadar internet aracılığıyla bütün kitle iletişim araçları, yeni sürecin düşünce biçimini insan beynine yerleştirmenin yarışına girmişlerdir. Hakim ideoloji kitle iletişim araçları vasıtasıyla son derece yoğun bir biçimde kitlelere kanıksatılmaya çalışılmakta, yeni sürecin yeni politikalarına uygun bir düşünce altyapısı hazırlanmaya çalışılmaktadır. Bunun sonuçlarını görmek için öyle uzun bir süre beklememize gerek yok. Zira görüşmelerin kamuoyuna yansdığı günden itibaren görüşen taraflar ve basın duayenleri ile akademisyenler dışında hiç kimsenin çiti çıkmıyor. Hatta MHP dahi klasik rolünü bile oynayamaz duruma gelmiş durumda. Halkın ise zaten bir düşüncesi yok ve şu sıralar tartışmaları izlemeye, düşünce oluşturmaya devam ederek düzenin politikalarını kabul eder hale geliyor. ★

GERÇEK BARIŞ DEVİRİM MÜCADELESİ İLE GELEN BARIŞTIR!

Dünya ezilen ve sömürülen emekçi halklarının devrim ve sosyalizm mücadelesi birçok ülkede devrimci örgütlerin öncülüğünde devam etmektedir. Bu ülkelerden biri olan Latin Amerika ülkelerinden Kolombiya'da da bu mücadele 1964 yılından beri Marksist-Leninist bir hareket olan Kolombiya Devrimci Silahlı Güçleri (FARC) ve Marksist bir hareket olan Ulusal Kurtuluş Cephesi (ELN) tarafından silahlı mücadele temelinde sürdürülmektedir. Yarım asıra yakın bir süredir emperyalizme ve oligarşiye karşı gerilla örgütleri tarafından verilen devrimci silahlı mücadele, bu uzun zaman dilimi içerisinde kimi zaman ağır bedeller ödeyerek kimi zaman ise oligarşiye darbeler vurarak Kolombiya işçi ve köylülerinin büyük desteği ve sahiplenmesi ile devam etmektedir. İki devrimci hareketin on binleri aşan gerilla ordularıyla yıllardır verdikleri silahlı mücadele sadece Kolombiya halklarının değil, dünya emekçi halklarının da sempatisini kazanmıştır.

Tüm dünyada baskı ve sömürüye dayalı egemenliğini kurmak isteyen emperyalizm, Kolombiya topraklarının yarısına yakın bir bölümünde söz sahibi olan FARC ve ELN'yi her dönem hedef tahtasına oturtmuştur. Gerek işbirlikçi oligarşinin ordu ve polisiyle gerekse de "ölüm mangaları" adını verdikleri kontr-gerilla çeteleriyle her türlü saldırıyı uygulamıştır, uygulamaya devam etmektedir. Askeri saldırılarla birlikte politik ve ideolojik saldırıları

da kesintisiz uygulamaya devam eden emperyalizm, devrimci örgütleri ortadan kaldırarak Kolombiya özgülünde Latin Amerika'da hatta dünyada devrimci mücadele veren örgütleri tasfiye etmek ve kendisine "dikensiz gül bahçesi" yaratmak istemektedir.

İşte tam da bu noktada askeri saldırılarına kesintisiz bir biçimde devam ederken, politik ve ideolojik saldırılarını da yoğunlaştırmıştır. Kolombiya'da 1988 ve 1999 yıllarında iki kez denediği ancak bir başarı kazanamadığı "barış" görüşmelerini (teslim alma görüşmelerini) 2012 yılında bir kez daha başlatmıştır. Emperyalizm, her türlü baskı ve zoru kullanarak yok edemediği FARC ve FARC özelinde devrimci mücadeleyi "siyasal çözüm" demagojisiyle tasfiye etmeyi planlamaktadır.

Emperyalizmin Kolombiya'da bir kez daha gündeme getirdiği ve sadece fiziki tasfiyeyi değil, etkisi ve önemi çok daha fazla olan ideolojik tasfiyeyi hedefleyen "barış" görüşmeleri saldırılarının geçmişi çok gerilere dayanmaktadır. 1980'li yıllarda başlayan '90'larda Sovyetler Birliği'nin dağılmasıyla hızlandırılan tasfiyecilik saldırıları silahlı mücadele yürüten birçok örgüte sınıfsal ve ulusal mücadeleye "siyasal çözüm" söylemi üzerinden başlatılan "barış" görüşmeleriyle denenmiştir.

Özellikle sosyalist ülkelerde geri dönüşün yaşandığı '90'lı yıllar, devrimci hareketler üzerinde olumsuz bir etki yaratmış, kendi özgüçlerine

olan güvenlerini sarsmış, devrim ve sosyalizm inançlarının yitirilmesine neden olmuştur. Birçok devrimci örgüt yaşanan askeri, politik ve ideolojik saldırıların etkisiyle silahlı mücadeleden vazgeçerek kendilerini halk düşmanları ile "barış" masasında bulmuşlardır. El Salvador'da FLMN'nin, Guatemala'da URGN'nin silahlı mücadeleyi "barış" masasında terk ederek yasal-parlamentar mücadeleye geçmeleri bu ideolojik tasfiyecilik rüzgârının sonucudur. Silahlı mücadele veren örgütlerin tasfiyesi sadece FLMN ve URGN ile sınırlı değildir. Aynı dönemlerde farklı biçimlerde birçok ülke devrimci hareketinde benzer süreçler yaşanmıştır. Dünyada yaşanan örnekler baktığımızda Nikaragua'da Sandinist Cephe, Meksika'da EZLN farklı biçimlerde de olsa bu süreci yaşayarak yasal-parlamentar mücadeleye geçmişlerdir. Aynı dönemlerde ülkemizde de devrimci hareketler bu tasfiyecilik dalgasından etkilenerek ideolojik-politik-felsefi olarak bir tasfiye sürecine girerek, örgütsel bir şekilde buna uygun örgütsel şekillenmeler yaratmışlardır. Son olarak yakın süreçte IRA ve ETA da aynı saldırılara maruz kalarak düzenle uyumlu hale getirilmiştir/getirilmektedir.

Yaklaşık olarak bir yıl önce başta ABD olmak üzere emperyalistlerin direktifleriyle Kolombiya Devleti aracılığıyla FARC ile başlatılan "barış" görüşmeleri 2012 yılının Şubat ve Ağustos aylarında yapılan gizli görüşmelerle başlamış olup,

28 Ağustos'ta Kolombiya Cumhurbaşkanı Juan Manuel Santos tarafından resmen açıklanmıştır. Direkt devlet yetkilileri ve FARC yetkilileri arasında sürdürülen ilk resmi görüşme 17 Ekim tarihinde Norveç'in başkenti Oslo'da yapılmıştır. (Birçok ülke devrimci örgütleriyle -bizde de de PKK- yapılan "barış" görüşmelerinde Oslo'nun seçilmiş olması emperyalizmin böylesi süreçlerde Norveç'e özel bir misyon yüklediğini göstermektedir.) Görüşmeler Norveç'in ve Küba'nın garantörlüğünde, Şili ve Venezüella'nın gözlemciliğinde iki tarafın temsilcileri arasında sürdürülmektedir.

Oslo'da yapılan ilk resmi görüşme dünya basınının önünde tarafların yaptıkları kısa birer basın açıklaması ile başlatılmış, kasım ayında Küba'nın başkenti Havana'da devam edileceği belirtilerek, genel çerçeve ve ana maddeler açıklanmıştır. Başlatılan görüşmelerin ana maddeleri şunlardır: Toprak reformunun yapılması, ülkede yaşayan herkesin demokratik siyasete katılımının sağlanması, çatışmaların sona erdirilmesi, uyuşturucu sorununa bir çözüm getirilmesi, kurbanlar sorununun çözülmesi ve maddelerin onaylanarak hayata geçirilmesidir. Ayrıca ülkedeki diğer devrimci örgüt olan ELN dahil olmak üzere tüm halkın yapılacak görüşmeler hakkında bilgilendirilmesi ve sürece katılması noktasında bir mutabakat sağlanarak çağrılar yapılmıştır.

Emperyalizmin Kolombiya'da bir kez daha gündeme getirdiği ve sadece fiziki tasfiyeyi değil, etkisi ve önemi çok daha fazla olan ideolojik tasfiyeyi amaçlayan "barış" görüşmeleri saldırılarının geçmişi çok gerilere dayanmaktadır. 1980'li yıllarda başlayan ve '90'larda Sovyetler Bloğu'nun dağılmasıyla hızlandırılan tasfiyecilik saldırıları silahlı mücadele yürüten birçok örgüte sınıfsal ve ulusal mücadeleye "siyasal çözüm" söylemi üzerinden başlatılan "barış" görüşmeleriyle denenmiştir.

Taraflar arasında ilk resmi görüşmelere başlanmadan Eylül ayında FARC tarafından yapılan karşılıklı ateşkes önerisi Kolombiya devleti tarafından kabul edilmemiştir. Havana'da yapılacak ikinci resmi görüşmeler öncesinde 20 Kasım'da bir açıklama yapan FARC, "taraflar arasında anlayış atmosferini geliştirmek için" 2 aylık tek taraflı bir ateşkes ilan etti. İkinci resmi görüşmeler devam ederken ve FARC'ın tek taraflı ateşkesine rağmen Aralık ayının başlarında Kolombiya Ordusu tarafından FARC'ın üç ayrı askeri kampına bombalı saldırı düzenlenerek 20'ye yakın gerilla şehit düştü.

Tüm bu yaşananlara rağmen görüşmelere devam edilmiştir. İki tarafın da kabul ettiği üzere halkın bilgilendirilmesi ve sürece katılması noktasında Aralık ayının ortasında "masa tartışmaları" adında bir internet sitesi açılarak hem devam eden süreçle ilgili bilgilendirmeler yapılmış, hem de 26 Ağustos 2012'de mutabakata varılan genel anlaşma metni yayımlanmıştır. Sitenin açılmasında amaçlanan diğer bir nokta da halkın bilgilendirildiği bu sürece katılımını sağlamak, bunun için gerekli yol ve yöntemlerin belirtilmesidir.

Emperyalistler kıta üzerinde Kolombiya dahil bir çok ülkede kurdukları işbirlikçi iktidarlar aracılığıyla bir denetim kurmuş olsalar da silahlı mücadeleyi savunan ve yürüten örgütler her daim bir engel olarak karşılarında durmuş ve emperyalistler devrimci örgütlerden kurtulmanın yollarını aramışlardır. Kolombiya Latin Amerika kıtasında hem jeo-stratejik konumu nedeniyle hem sahip olduğu yer altı ve yer üstü kaynaklarıyla, hem de iklimi ve doğasıyla uyuşturucu ekimine uygun bir yer olması nedeniyle her dönem emperyalistlerin ilgi odağı olmuştur. İş başına getirdikleri işbirlikçi iktidar aracılığıyla Kolombiya'yı arka bahçesi gibi kullanan emperyalistler dünya uyuşturucu ekiminin çok büyük bir kısmını buradan sağlayarak ciddi mali kazançlar elde ederken, bunun yanında kendileri için Kolombiya'yı kontr-gerilla eğitim merkezi haline getirmişlerdir. (Emperyalistler burada yetiştirdikleri ve sayıları binleri aşan kontr-gerilla ordularıyla Nikaragua devrimini bastırmada olduğu gibi dünyadaki birçok halk hareketini bastırmak için özel ordular yetiştirmekte ve yeri geldiğinde kullanmaktan çekinmemektedirler.)

Kolombiyalı devrimci örgütler verdikleri mücadele ile bir yandan halkın kurtuluşu için savaşırken, diğer yandan emperyalistlerin ülke toprakları üzerinde yapmak istedikleri gerek askeri gerek ekonomik ve politik tüm kirli işleri yapmasına engel olmaktadır. Emperyalistler ken-

dileri için bu kadar büyük bir önem taşıyan ve her türlü kirli işi için kullanılmak istedikleri Kolombiya'da baskı ve sömürü sistemini herhangi bir engel ve dirençle karşılaşmadan "sorunsuz" gerçekleştirmek istemektedirler. Daha önce iki kez denemelerine rağmen başaramadıkları "siyasal çözüm" demagojisini tekrardan ısıtılarak gündeme getirilmesi bundandır.

Bir kez daha "barış havarisi" kesilen emperyalizm, dünya basını aracılığıyla dünya halklarının gözü önünde başlattığı "resmi barış görüşmeleriyle", halkların kurtuluş mücadelesini veren örgütler şahsında dünya halklarına ideolojik ve politik saldırılarını "şeffaflık" maskesi altında sürdürmekte, bilinçlerde yanlısına yaratmayı amaçlamaktadır. Şeffaflık maskesi takan emperyalizm Kolombiya'da yaptığı uyuşturucu ekimi ve ticaretinden, halklara karşı oluşturduğu kontr-gerilla eğitim merkezlerinden, emekçi halkları nasıl sömürdüğünden, yeni-sömürge ülkeleri nasıl kendisine bağımlı hale getirdiğinden, "demokrasi", "insan hakları" "özgürlük" söylemi altında yürüttüğü kirli savaşlardan bahsetmelidir!

Yapılan "barış" görüşmelerinin (teslim alma görüşmelerinin) her aşamasında işbirlikçi iktidar özelinde emperyalistler, ülkedeki silahlı mücadele yürüten diğer devrimci örgüt ELN'ye de sürekli olarak görüşmelere katılım çağrısı yapmaktadır. Aynı çağrı daha büyük bir istekle FARC tarafından da yapılmaktadır. Emperyalistler ELN'ye yaptıkları çağrı ile O'nu da "barış" masasına oturtarak tasfiye etmeyi amaçlarken, FARC ise sürdürdüğü görüşmelere meşruluk kazandırmak(!), deyim yerinde ise suçuna ortak bulma telaşı ile hareket etmektedir.

Bu noktada ELN'nin tavrına baktığımızda, yaptığı açıklamalardan başından itibaren süreçten haberdar olduğunu, olumlu karşıladığını ve açık olduğunu belirtmiş ve genel olarak "barış" görüşmelerindeki tavrını ortaya koymuştur.

Tüm görüşmeler süresince halka da gerek emperyalistler gerekse FARC tarafından yapılan katılım çağrıları sürmektedir. Bu katılım çağrılarının amacı da yine aynı şekildedir. FARC, Kolombiya emekçi halkını da sürece katarak yaptığı görüşmelerin ve bunun bir tarafı olması durumunun meşruluğunu sağlamaya çalışırken emperyalistler ise başta Kolombiya halkı olmak üzere tüm dünya emekçi ve ezilen halklarına "silahlı mücadelelerin devrinin kapandığı" demagojisini yayarak, devrim ve sosyalizme olan inancı kırmak istemektedir.

Halkların Gerçek Kurtuluşu ve Barış, Devrimci Mücadeleyle Sağlanacaktır!

Başta ABD emperyalizmi olmak üzere birçok emperyalist ülkenin baskı ve sömürü sistemini kurduğu, uyuşturucu ticaretinden kontr-gerilla eğitim merkezi ve ordularına kadar her türlü kirli işi yaparak "arka bahçesi" olarak gördüğü Latin Amerika'daki Kolombiya'da devrimci hareketler tüm bu ekonomik, askeri, politik ve ideolojik saldırılara rağmen devrimci mücadelelerini sürdürmektedirler.

Marksist-Leninist bir hareket olan ve yaklaşık 50 yıldır devrim mücadelesini tüm bu ağır koşullar altında sürdüren FARC, devrim mücadelesinin uzun soluklu bir mücadele olduğunu ve kurtuluşun ancak silah başında savaşarak uzun süreli gerilla savaşı/halk savaşı ile gerçekleşeceğini bilen, kabul eden ve sürdüren bir harekettir.

Yine FARC gerek teorik olarak gerekse de pratik olarak verdiği mücadeleler ile emperyalistleri ve işbirlikçi iktidarı yakından tanımıştır. Emperyalistlerin ve onların kuklası işbirlikçi iktidarların kararlarına katılmak dışında bir dertleri olmamıştır. Bunun için her türlü baskı ve zoru kullanarak, gerektiğinde katliamlar ve savaşlar çıkartarak sömürü düzenlerini sürdürmek dışında hiçbir amaç ve düşünce taşımamışlardır.

Kolombiya'da bir kez daha sergilenen "barış" görüşmeleri tasfiye etme-teslim alma oyununa bulunan kılıftır. Teorik olarak ortada olan gerçeği yaşanan birçok pratik deneyimde doğrularak göstermiştir ki, halkların gerçek kurtuluşu yaşanan tüm baskı ve zora rağmen ancak ve sadece savaşarak elde edilecektir. FARC başta olmak üzere ELN, yeni toplumların ebesi zoru, devrimci zoru yükselterek halklara gerçek anlamda bir kurtuluşu sağlayabileceklerdir. Gerçek barış sadece devrimle, sosyalizmle elde edilecektir!

Yarım asıra dayanan mücadele tarihiyle FARC, hem kendi deneyimlerinden hem de diğer devrimci hareketlerin "barış" görüşmelerinden çıkan sonuçların neler olduğunu bilmektedir. Bu görüşmeler sonucunda halklar için yararlı ve olumlu herhangi bir sonuç ortaya çıkmazken, halkın örgütlü gücünün dağıtılıp yok edildiğini, karşılarında örgütlü bir güç kalmayan emperyalistlerin baskı ve sömürüyü daha da arttırdıklarını, daha da pervasızlaştıkları gerçe-

ği ortadadır. Tek tek yaşanan belli başlı örneklerde gerçeklik çok daha somut bir biçimde görülmektedir.

Nikaragua'da FSLN-Sandinistler silahlı mücadeleyle elde edilen kazanımları seçimlerle emperyalizme ve oligarşiye teslim etmiştir. Meksika'da EZLN-Zapatistalar verdikleri silahlı mücadeleyi konjonktürdeki gelişmelerden etkilenerek sık sık ateşkeslerle kesintiye uğratmış ve nihayetinde aynı yasal noktaya varmaktan kurtulamamıştır. Guatemala'da URNG'nin 36 yıllık devrimci mücadeleyle elde edilen kazanımların 6 yıl süren "barış" görüşmeleriyle emperyalizme ve oligarşiye teslim edildiğini, "barış" imzalanarak yasal-parlamentarist mücadeleye geçildiğinde de elde edilen birkaç "koltuk" dışında hiçbir şey kazanılmadığı ortadadır. Emekçi halkın yaşadığı baskı ve sömürü artarken, var olan açlık ve sefalet daha da yoğunlaşmıştır. Yine El Salvador'da FLMN 1992 yılında yapılan "barış" anlaşmasıyla silahlı mücadeleyi terk ederek parlamentarizme geçmiş, kazanımlar yasal mücadeleye kurban edilmiştir. Nihayet 2009 yılında iktidara gelen FLMN'ye rağmen ülkedeki emekçi halkın durumu Guatemala ya da diğer Latin Amerika ülkelerinden farklı değildir.

Yukarıda yazılan örneklerin dışında aynı süreçte ve sonraki yıllarda emperyalizm "barış" adı altında tasfiye etme-teslim alma saldırılarına devam etmiştir. Son olarak İRA ve ETA örnekleri farklı biçimlerde yaşansa da aynı sonuca ulaşmış, devrimci örgütler ya tamamen teslim alınmış ya da güçleri dağıtılarak etkileri azaltılmış/etkisizleştirilmiştir.

Tüm yaşanan deneyimler bir kez daha göstermiştir ki, elde edilen birkaç kırıntı dışında herhangi bir kazanım elde edilmemiş, bir kalıcılık sağlanamamıştır. Halkların devrim ve sosyalizm umudu yok edilmiş, düzenin sistemli saldırıları karşısında yalnız kalmış, halkın örgütlü gücü devrimci hareketler tasfiye edilmişlerdir. Emperyalizm çeşitli isimler altında ve biçimlerde yaptığı saldırılarla örgütlerin sadece fiziki tasfiyesini değil, ideolojik ve politik olarak da tasfiyesini amaçlamıştır. Özellikle ideolojik tasfiye çok daha önemle ve ağırlıkla üzerinde durulan esas temel haline gelmiştir.

Kolombiya'da bir kez daha sergilenen "barış" görüşmeleri tasfiye etme-teslim alma oyununa bulunan kılıftır. Teorik olarak ortada duran gerçek yaşanan birçok pratik deneyimle doğrularak göstermiştir ki, halkların gerçek kurtuluşu yaşanan tüm baskı ve zora rağmen ancak ve sadece savaşarak elde edilecektir. FARC başta olmak üzere ELN, yeni toplumların ebesi zoru, devrimci zoru yükselterek halklara gerçek anlamda bir kurtuluşu sağlayabileceklerdir. Gerçek barış sadece devrimle, sosyalizmle elde edilecektir! ★

KADINA ŞİDDETTE DİNİN ETKİSİ

Dini her dönem çıkarları için kullanan emperyalistler '90'lı yıllarda geliştirdikleri "yeşil kuşak" politikası çerçevesinde, ülkemiz dahil dünyanın bir çok yerinde "ılımlı İslam" söylemini ortaya atarak gerici- faşist bir parti olarak Adalet ve Kalkınma Partisi (AKP), emperyalistlerin "ılımlı İslam" politikası çerçevesinde 2000'lerin başında kurulmuş ve 2002'deki seçimlerle iktidar olması sağlanmıştır.

Dinci ve ırkçı düşünceleri temsil eden "Milli Görüş" geleneğinden "gömlek değişikliği" söylemi ile bir "kopuş" yaşadığını iddia eden gerici-faşist bir parti olarak Adalet ve Kalkınma Partisi (AKP), emperyalistlerin "ılımlı İslam" politikası çerçevesinde 2000'lerin başında kurulmuş ve 2002'deki seçimlerle iktidar olması sağlanmıştır.

Emperyalizmin "ılımlı İslam" politikası çerçevesinde yeniden biçimlendirdiği tarikat, cemaat, ocak vb. dinci-gerici örgütlenmeleri iktidar partisi aracılığıyla destekleyerek dini propagandayı yaygınlaştırmaktadır. Egemen sınıf tarafından her türlü maddi destek sunulan bu örgütlenmeler emekçi halkı kendi etrafında toplayarak bir yandan inanç sömürsü yaparken diğer yandan da toplumda hakim kılmaya çalıştığı itaatkarlık ve şükür-cülük anlayışı ile kitlelerde zaten oldukça zayıf olan hak alma bilincini köreltmektedir. Dinin etkisi ile "namus" kavramına sıkıştırılan kadın üretim ilişkilerinden kopartılarak düzenin giderek gericileşen aile kurumunun içine çekilip eve hapsedilmektedir.

İçerisinde birçok tarikat, cemaat gibi dinci-gerici örgütlenmelerin yanında milliyetçi, ırkçı kesimleri de barındıran AKP, emperyalizmin ve oligarşinin temsilciliğini ve sözcülüğünü yaparken, yine onların talimatları ve onayı ile din-İslamiyet- temelindeki propaganda ve yaptırımlarıyla gerici-liği kuvvetlendirmiştir. Emekçi halklar bilimsel düşüncelerden (egemen sınıfların denetiminde ve kontrolündeki bilimin ne kadar gerçek bilim olduğu-

olacağı ayrı bir konu olmakla birlikte) giderek uzaklaştırılarak idealizmin bataklığına itilirken, yoğunlaşan baskı ve sömürüye karşı itaatkarlık, kanaatkarlık ve şükür-cülük anlayışı beyinlere kazınarak zaten oldukça düşük olan halk alma bilinci köreltilip gericilik ve ırkçılık arttırılmıştır.

Bin yıllardan bu yana devam eden kadın sorunu da bu minvalde biçimlenmiş, bu sorunu besleyen din olgusu ile desteklenerek günümüze kadar taşınmıştır.

Ülkemizde de kadın sorunu ve bunun bir parçası kadına şiddet yıllar içerisinde belli biçimsel değişikliklere uğrasa da özü itibarıyla hiçbir değişikliğe uğramadan devam etmiş, dini gericilikle yoğrularak daha da derinleşmiştir. Dini propagandayı bir an olsun terk etmeyen efendilerinin sözcüsü iktidar partisi, yasal düzenlemeler ve uygulamalarla gerici-liği arttırarak bu sorunun daha da büyümesine neden olmuştur.

Sınıflı toplumlarla birlikte kadının toplumsal yaşamda ikinci sınıf vatandaş olarak görülen bu konumu, dini söylemlerle pekiştirilerek, hakim kılan erkek egemen anlayış çerçevesinde bakılmaya ve korunmaya muhtaç bir varlık, sahibine-erkeğine- itaat eden bir köle durumuna getirilmiş, erkeğin gölgesinde tutularak ona tabi kılınmıştır. Kadını aşağılayan, baskı altında tutarak kişiliksizleştiren, kimliksizleştiren bu anlayış ayetlerle desteklenerek "meşrulaştırılmaya" çalışılmıştır.

Kadının erkekten geri olduğunu- böyle yaratıldığını- bu nedenle her durum ve koşulda susup "kaderine" boyun eğmesini, erkeğin kölesi ve zevk aracı olarak ona itaat etmesini, aksi takdirde dayak dahil üzerindeki her türlü tasarruf hakkının sahibi-efendisi-olan erkekte olduğunu aşağıdaki ayet açık ve net olarak açıklamaktadır.

"Erkekler, kadınların koruyup kollayıcılarıdır. Çünkü Allah insanların kimini kiminden üstün kılmıştır. (...) Allah'ın (kendilerini) koruması sayesinde onlar da "gayb"ı korurlar. (Evlilik yükümlülüklerini reddederek) başkaldırdıklarını gördüğünüz kadınlara öğüt verin, onları yataklarında yalnız bırakın. (Bunlar fayda vermez de mecbur kalırsanız) onları (hafifçe) dövün. Eğer itaat ederlerse artık onların aleyhine başka bir yol aramayın. (...)" (Nisa Suresi).

Dini propagandayı yoğun bir şekilde kullanan gerici-faşist AKP iktidarı döneminde kadının toplumsal yaşamdaki yerine ve kadın sorunun aldığı boyuta baktığımızda durum çok net olarak ortaya çıkmaktadır. Özellikle neredeyse katliam boyutlarına ulaşan kadına şiddet olaylarına baktığımızda durumun vahameti görülmektedir. Son on yılda kadına yönelik şiddet vakalarında %1400 oranında bir artış yaşanan ülkemizde ortalama her gün üç kadın töre, namus, gelenek-görenek, kıskançlık, vb. nedenlerle babası, kocası, sevgilisi, ağabeyi ve hatta oğlu tarafından öldürülmektedir.

Emperyalizm "ılımlı İslam" politikası çerçevesinde yeniden biçimlendirdiği tarikat, cemaat, ocak vb. dinci-gerici örgütlenmeleri iktidar partisi aracılığıyla destekleyerek dini propagandayı yaygınlaştırmaktadır. Her türlü maddi destek sunulan bu örgütlenmeler emekçi halkı kendi etrafında toplayarak bir yandan inanç sömürsü yaparken diğer yandan da toplumda hakim kılmaya çalıştığı itaatkarlık ve şükür-cülük anlayışını yaygınlaştırmaktadır. Dinin etkisi ile "namus" kavramına sıkıştırılan kadın üretim ilişkilerinden kopartılarak düzenin giderek gericileşen aile kurumunun içine çekilip eve hapsedilmektedir.

Erkek egemen sömürü düzeni gerek dini gerekse de hukuki olarak kadının ikinci sınıf vatandaş konumunu olumlayıp onaylarken, fiziksel bir şiddete maruz kalmamış olsa bile tüm emekçi kadınlar yoğun bir psikolojik baskılanma altına alınarak sindirilmeye çalışılmaktadır.

Emperyalistler ve oligarşi sömürü aracının parçası ve en etkili yönlendirme aracı olarak kullandığı yazılı ve görsel medya ile, şiddet olaylarına timsah gözyaşları eşliğinde yoğun bir biçimde yer vererek kadının tarihsel ezilmişliğini kanıksatmaya çalışmakta, kadın cinsi üzerinden tüm emekçi halka gözdağı verip, korku dağları yaratarak çaresizlik algısı oluşturmaktadır.

Yine aynı şekilde kadının kurtuluşunda ve özgürleşmesinde önemli bir mihenk taşı olan 8 Mart Dünya Emekçi Kadınların Mücadele Günü'nün sınıfsal ve tarihsel içeriğinden soyutlayarak, içini boşaltmaya çalışmakta, 8 Mart'ı örgütlü sınıf mücadelesinden uzaklaştırarak ka-

ranfillerin dağıtıldığı bir karnavala dönüştürmek istemektedir.

Döktüğü timsah gözyaşları ve dağıttığı karanfillerle dost görünmeye çalışan emperyalizm ve oligarşi gerçek yüzünü gizleyerek emekçi kadını sindirerek, yok saymaya devam edip kaderine razı etmeye çalışmaktadır.

Toplumun tüm kesimlerini ve özelde emekçi kadını uyguladığı sınıfsal, ulusal ve cinsel baskı ve zorla teslim almaya, kendisi için "zararsız" hale getirmeye çalışmaktadır.

Köhnemiş düzen kadını dini gerici-liği de kullanarak kendisini ezen, mutfağa ve ev işlerine zincirleyerek hapseden, evin ve erkeğin kölesi haline getirerek aşağılayan, aptallaştırarak kişiliksizleştiren, ancak daha ucuz işgücüne ihtiyaç duyması halinde çalışma yaşamının içine dahil ederek sömürü aracı haline getiren, eve hapsederek "namus" ve "ahlak" kavramını yücelterek kendisini akladığı bir araca dönüştürmüştür.

8 Mart 1857'de New York'ta 40 bin doküma işçisi kadın "Eşit işe eşit ücret!", "8 saatlik işgünü!", "Daha iyi çalışma koşulu!" talepleriyle başlattıkları grev ve bu grevi bastırmak için egemenler tarafından fabrikanın ateşe verilmesiyle yanan 129 kadının verdiği mücadele kadının binyıllardır süren tarihsel ve toplumsal ezilmişliğine karşı yakılan bir meşale olmuştur. Bu haklı mücadelenin 1910'da Clara Zetkin başkanlığında II. Kadın Enternasyoneli tarafından tüm dünya emekçi kadınlarına mücadele günü olarak armağan edilmesi, kadının kurtuluşu ve özgürleşmesi mücadelesinin sınıf kardeşi erkeklerle birlikte verecekleri sınıf mücadelesinden bağımsız olmadığını da ilan edildiği gündür.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü; kadının özgürleşme mücadelesinin devrim mücadelesinden bağımsız olmadığını, insanın insanlaştığı, insanın özgürleştiği sınıfsız ve sömürsüz bir sistem için mücadelede olduğunu göstermiştir.

Yaşamın yarısını oluşturan kadın bu köhnemiş düzene karşı verilecek mücadelede kendini örgütleyerek yerini alacak, özgürleşme yönünde önemli adımlar atacaktır. Örgütlenedikçe mücadele edeceğiz, mücadele ettikçe özgürleşeceğiz.★

SOSYAL MEDYA DEDİKLERİ...

'90'lardan sonra, özellikle Sovyetler Birliği ve doğu bloku ülkelerinin dağılması sonucu açılan yeni pazarlar, emperyalist ülkelerce yeniden paylaşılması ve bu pazarlara hakim olunması için yeni bir değerlendirmeye tabi tutuldu.

Bu pazarlar, sistemin kendini yeniden üretebilmesi için önemli bir faktördü. Bu yanıyla sistem hem ekonomik, hem de siyasal alanda yeni bir yapılanma sürecine girecekti. Bu sürecin adı Yeni Dünya Düzeni idi.

Y.D.D.'ne biçilen en önemli misyon globalleşmeydi. Globalleşmenin özü; mevcut sistem içinde tüm emperyalistlerin ekonomik ve siyasal olarak bütünleşme ve birleşmeyi gerçekleştirebilmeleriydi.

Diğer sömürge ve yeni-sömürge ülkeler de sürece uygun olarak şekillendirilecekti.

Her ne kadar yaşamın pratiği -yani emperyalistler arası çelişkiler- buna izin vermemiş ve bu düşünce daha gerçekleştirelemeden ayrışmalar-bloklamalar başlamışsa da globalleşme süreci ve bunun gereklilikleri konusunda belli bir dönem ısrarcı olunmuştur.

Küreselleşme de denilen bu sürecin en önemli özelliği, ülkeler arası sermaye dolaşımını, önünde hiçbir engel olmadan sağlayabilmektir.

Globalleşme, sihirli bir değnek gibi, sanki tüm ülkelerin sınırlarını bir çırpıda ortadan kaldıracak ve sermaye istediği gibi serbestçe dolaşımını sağlayacaktır.

Bu süreçte bunu sağlayabilecek en önemli güç kaynağı bilgiydi. Elde edilen bilgilerle teknolojik gelişmeler zaten devasa boyutlara gelmişti. Özellikle de iletişim-bilişim teknolojisinin gelişimi çok hızlıydı.

İletişim ağının, internet ve uydu teknolojilerinin gelişimi, "fiziki sınırları" ortadan kaldırarak, sermayenin önünde hiçbir engel olmadan serbestçe dolaşımını sağlamaya başlamıştı. Bu durum, emperyalist ülkelerin ürünlerini dünyanın dört bir yanında üretip, pazarlamasını da yaratarak, tüm para hareketlerini rahatça yapmasına ve denetimine neden olmuştur.

Ayrıca bu gelişmeler temel olarak emperyalistlerin savunma ve güvenlik ihtiyaçlarını da karşılar düzeye gelmişti.

İletişim teknolojisi, asıl olarak emperyalistlerin ekonomi ve savunma amaçlı ihtiyaçlarını gideriyor olsa da, insanlar arasındaki iletişimi ve etkileşimi de hiçbir engel ve sınır tanımadan sağladığı için farklı alanlarda da kullanıma sunulmuştur.

İnternet ağlarıyla oluşturulan bu yeni alanın adı sosyal medyaydı.

Emperyalistler açısından bu alan oldukça etkili bir ideolojik araç olmuştur. Egemenliklerini yaymada da bu alanı sınırsız olarak kullanacaklardı.

Sistem kendi ideolojisiyle insanları etkilemek, yönlendirmek ve tüm dünyaya yaymak için, bilgi, haber ve iletişim ağını sürekli genişletmekteydi.

Bugün geldiğimiz noktada, geleneksel medyanın (gazete, dergi, vd.) kullanımının azalmasıyla birlikte sosyal medyaya olan ilgi giderek artmaktaydı. Etki alanı genişledikçe, yeni keşifler yapılarak, kullanıma daha yaygın sunulmaktadır.

Özellikle bizim gibi yeni-sömürge ülkelerde, bu ağların kullanımı yeni olsa da oldukça yaygın hale gelmiştir/ getirilmiştir.

Salt bu sosyal ağlardan faydalanmak için bilgisayar alan ve internet bağlanan sayısı her geçen gün daha da artmaktadır.

Kitleler açısından haber alma ve yayma alanı neredeyse tümüyle sosyal medyaya kaymıştır. Ayrıca; bireylerin, şirketlerin ve her türden farklı ideolojik anlayışlara sahip grupların-kitlelerin bilgi aktaran, haberleşmesini sağlayan iletişim araçları da bu ağlar -sosyal medya- üzerinden yapılmaya başlanmıştır.

Kamuoyu oluşturma ve kitleleri yönlendirme gücü, güncel bir olayın yaşandığı andaki ifade ve görüşlere anlık, hızlı paylaşım avantajıyla elde edilebilir hale geldi. Dünyanın herhangi bir yerindeki bir habere, olaya anında ulaşma ve yine dünyanın herhangi bir yerindeki bir insanla iletişim kurma ve herhangi bir bilgiye -hangi konuyla ilgili olursa olsun- dünyanın herhangi bir yerinden, değişik ülkeler kanalıyla ulaşabilme mümkün hale geldi.

Bu yanıyla korkunç bir bilgi kirliliğiyle beraber, bu bilgilerin doğruluk meşruiyetinin sınanmadan ve ilk çıkış kaynağının sicilinin önemsenmeden yayılması, kitleleri toplu dezenformasyonlara ve yönlendirmelere maruz bırakmak gibi sakıncaları da beraberinde getirdi.

"İnternet hem siyasi, sosyal ve ekonomik değişimin katalizörü hem de bu değişimi durdurmak için bir araç olarak kullanılabilecektir....." diyen Hillary Clinton (ABD eski Dışişleri Bakanı) bu düşüncelerini Tunus, Mısır, Libya vd. ülkelerde meydana gelen olaylar ve yaşananlarda topluları kitlesele yönlendirmelere ve toplu dezenformasyona nasıl maruz bıraktığını tüm dünya

kamuoyu net bir biçimde görmüştür.

Yaşanan o süreçte, bu durumun sonucu olarak "Oline Aktivistler" denilen bir "kesim" oluşmuştur. Üstelik bu "kesimlere" yani "internet aktivistlerine" dezenformasyonu rahatça ve önlerinde herhangi bir engele takılmadan yapmaları için emperyalistler tarafından 25 milyon dolarlık yardım yapılmıştır.

Bu yardımlar ve "sosyal medyanın" sayesinde, o ülkelerdeki insanlar emperyalistlerin istediği biçimde "politikleştirilerek" ve iletişimle her türden haberi yayararak, isyanların ve ayaklanmaların gerçekleşmesine neden olmuş ve mevcut iktidarlarının yıkılmasında önemli rol oynamıştır.

Emperyalistlerin, Ortadoğu ve Kuzey Afrika'yı düzleme ve yeniden şekillendirmesinde "asimetrik bir güç" olarak "sosyal medya", stratejilerinin önemli bir parçası olmuştur.

Sosyal medyanın "kamuoyu oluşturma ve kitleleri yönlendirme" gücünü keşfederek, "ideolojik bir araç" olarak kullanan sadece emperyalistler değildi.

Politik olarak "sol"da duran ve bu

"aracı" kendi politik görüşlerini yaymak için kullanan örgütler de son süreçte sosyal medyayı keşfederek, "sanal alemin" nimetlerinden yoğun bir biçimde faydalanmaya başladılar.

Ardı ardına açılan siteler, facebook ve twitter hesaplarıyla kitlelere politik görüşlerini yaymak ve onlarla iletişim sağlamak için yoğun bir "faaliyetçilik" içine girdiler.

"İnsansız" olarak yapılan bu faaliyetlilikler öylesine ifrata vardı ki, "en çok siteye kim sahip" diye gizli bir yarışa girildi.

Çıkarılan dergi ve diğer yayın organlarının kitlelerce alınıp okunması ve bu konuda -yayın organlarının kitlelere ulaştırılması konusunda ısrarcı olunmaması- sol örgütlerin "teknoloji kolaylığından" da faydalanarak "sanal aleme" yoğun bir biçimde yönelmesine zemin yaratmıştır.

Giderek eriyen ve kitle kaybına uğrayan kimi örgütlenmeler sosyal medyadan başka bir yerde varlık gösteremez duruma geldikleri için, kendi politik anlayışlarını bir kenara bırakarak kitleleri politikleştirip, politik mücadeleye sokabilmenin biricik aracı olarak bugün sanal aleminde kullanılmaktadırlar. (Bu kullanım sonucu gerek kendileriyle ilgili gerekse de iletişimde oldukları insanlarla ilgili durum ve bilgileri gözler önüne sererek, devletin ve sistemin denetimine sunmaktadırlar.)

"İnsansız" yapılan bu faaliyetler yalnızlaşmayı ve yabancılaşmayı yaratacağı ve derinleştireceği için, hiçbir zaman gerçek anlamda bir örgütlenme olmayacaktır. Kimi durumlarda bir araya gelmiş şekilsiz yığınlar topluluğu oluşsa da bu "örgütlenmiş kitleler" anlamına gelmez.

Sosyal medyayla yaratılan bu yanılsama özünde "örgütsüzlüğün" adıdır. Sistemin de, devletin de istediği tam da budur ve bunun önünü açmak için tüm olanaklarını seferber etmektedir.

İnsanın insanca ve özgürce yaşamasını sağlayacak bir sistemi yaratmak için tek yol örgütlenmek ve mücadele etmektir. Elbette sistemin sunduğu teknolojik olanaklardan da faydalanılacaktır. Ancak aslolan Marksist-Leninist politikalarla, devrimci anlayışı kitlelere benimsetmek ve örgütlemektir. İnsan gücüyle-iradesiyle olacak bu örgütlenme faaliyetleri devrimci bir perspektifle yapıldığı oranda başarıya ulaşacaktır.★

Patriot Füzeleeri Türkiye Halklarını Değil Emperyalistlerin Çıkarlarını Korumak İçindir!

Emperyalistlerin B.O.P. çerçevesinde birçok Ortadoğu ve Kuzey Afrika ülkesine yönelik yürüttükleri emperyalist müdahale ve işgaller, besledikleri dini-gerici örgütlenmelerle Suriye'de yaklaşık olarak 3 yıldır devam etmektedir. İç savaşa sürüklenen ülkede bu durum onbinlerce kişinin ölümü, sakatlanması ve ülkelerinden kaçması ile devam etmektedir. Tüm bunlara rağmen hedefledikleri sonuca ulaşamayan emperyalistler, dünya halklarına karşı oluşturdukları savaş örgütü NATO eliyle Türkiye'ye füze savunma sistemleri-partiotları- Suriye'den gelecek olası bir füze saldırısına karşı ülkeyi koruma yalanıyla konuşlandırmıştır. ABD, Almanya ve Hollanda'dan gelen toplamda 6 adet patriot füzesi, NATO kuvveti adıyla 1200 askerle birlikte G.Antep'e, K.Maraş'a ve Adana'ya yerleştirilmiştir. 21 Ocak günü gelen partiotlar; Suriye başta olmak üzere tüm kardeş ülke halklarına karşı başlatılacak kirlili ve haksız savaşa karşı ülke genelinde Antep, Maraş, Adana ve İstanbul başta olmak üzere birçok yerde protesto gösterileri düzenlenmiştir. Antep'te valilik tarafından bahaneler ileri sürülerek engellenmeye çalışılan miting, tüm yasaklamalara rağmen Devrimci Çözüm okurlarının da yer aldığı devrimci, ilerici parti ve kitle örgütleri tarafından "Kahrolsun Emperyalist İşgal!", "Yaşasın Halkların Kardeşliği!" sloganlarıyla protesto edilmiştir.

Venezüela Devlet Başkanı Hugo Chavez Yaşamını Yitirdi!

Venezüela Devlet Başkanı Hugo Rafael Chávez Frías yaklaşık iki yıldır tedavi gördüğü kanser nedeni ile 5 Mart tarihinde yaşamını yitirdi. Latin Amerikalı devrimci Simon Bolivar'ın düşüncelerini sahiplenerek Bolivarcı bir çizgide olduğunu iddia eden Chavez, Fidel Castro ile kurduğu yakın ilişkiler ve Küba ile yapılan birçok ekonomik ve kültürel anlaşmalarla sosyalist ülkelere yaklaşım emperyalizme karşı bir tavır takınmıştır.

Sahip olduğu zengin petrol kaynaklarıyla dünya sıralamasında 6. sırada yer alan Venezüela'da 1998 yılında yapılan seçimle iktidara gelen Chavez, iktidarı döneminde emperyalist tekellerin elinde olan petrol şirketlerini devletleştirmiş ve buradan elde edilen gelirin %30'unu halka dağıtmıştır. Eğitim, sağlık, barınma gibi bir takım sosyal hizmetleri ücretsiz olarak sunulduğu Venezüela'da halkın desteğini önemli ölçüde arkasına alan Chavez, seçimlerde üç dönem üst üste en yüksek oyu olarak iktidarında kalmayı başarmıştır.

Newroz Tüm Yurtta Kutlandı

Zalim Dehak'ın zulmüne karşı Demirci Kawa'nın binlerce yıl önce yaktığı başkaldırı ateşi, o tarihten günümüze başta Ortadoğu halkları olmak üzere dünyanın birçok yerinde "modern" Dehakilara karşı emekçi halklar tarafından yakılmakta, 21 Mart Newroz Bayramı birlik ve mücadele günü olarak kutlanmaktadır. Bu yıl da Newroz İstanbul başta olmak üzere İzmir, Ankara ve Diyarbakır dahil tüm ülkede kutlandı.

İçine girilen süreçle birlikte bu yıl yapılan tüm Newroz kutlamaları mücadele günü olma özelliğinden kopartılıp oligarşinin de onay verdiği sınırlar içine çekilerek bir "bayram" havasında kutlandı.

DİSK'te Olağanüstü Genel Kurul

DİSK Genel Sekteri Adnan Serdaroğlu'nun genel sekreterlik görevinden istifa etmesiyle başlayan olaylar Genel Başkan Erol Ekici'nin de istifası ile devam etmiş ve 6 Nisan'da konfederasyon olağanüstü genel kurula gitme kararı almıştır.

Bürokratik bir işleyişin, işçi sınıfından çok sermayenin hizmetindeki anlayışların yönetiminde bir "sendikal mücadele" sürdüren DİSK, bu anlayışı terk etmediği sürece, işçi ve emekçinin hak alma mücadelesini veremeyeceği gibi oligarşinin işçi sınıfına yönelik hak gaspı saldırılarına karşı duramayacaktır.

Bu bağlamda, devrimci sendikal anlayışı hayata geçirecek bir yönetime duyulan ihtiyaç önümüzde durmaktadır.

Gençliğe Yönelik Faşist Saldırıları Tırmanıyor!

"Vur de vuralım, öl de ölelim!" sloganında açığa çıkan bu mantığın, yaşanan gelişmelerle birlikte ortaya çıkacağı düşünülürken, gençliğe yönelik bu faşist düşünce ve tavırlar varlığını her dönem olduğu gibi bu dönemde de yoğun bir şekilde göstermektedir.

Toplumsal mücadelede her zaman aktif bir rol alan gençliğin en küçük bir hak alma mücadelesi oligarşiyi korkutmaya devam etmektedir. Üniversitelerde son dönemde gerek sivil faşist ve gericiler tarafından gerekse devletin kolluk kuvvetleri tarafından gençliğe yönelik baskılar had safhaya varmıştır.

Erzurum Atatürk Üniversitesi'nde, Marmara Üniversitesi'nde, Çanakkale 18 Mart Üniversitesi'nde, Ankara ve Hacettepe Üniversite'lerinde ve son olarak Tokat Gazi Osmanpaşa Üniversitesi'nde faşistler devrimci ve yurtsever gençliğe saldırarak, birçok yaralanmalara ve gözaltılara yol açmışlardır.

Bu faşist saldırılar gençliğin mücadelesi önünde hiçbir zaman engel olamayacaktır.

BEYAZIT MEYDANI'NDA YEDİ KARANFİL!..

Hatice Özen

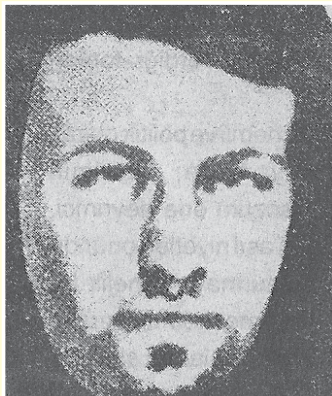
dağ gibi yiğidim zeybeğim yoldaşımsın
oğlum, kızım yüreği sinesine sığmayanımsın
buzlu çekmecelerde kız, buzlu çekmecelerde erkek
ve buzları eriten sessiz ezgi
nasıl bir şeysin ki
kucağında ninnilenir dağlarımızın geleceği
göge çevir gözünü namlu göge çevir
korkunçsun bomba sus
sus düştüğün yerde ne olur sus bomba sus
basma gürültünle taze soluğuma yolum uzun sus
göge çevir gözünü namlu göge çevir
eli kulağında bitecek cehennem dolanı
yunup arınacak kara basanından
soluklanacak derslikler
bitecek halkımın özlemi
süt toprak torna üretenin olacak
bitecek yurdumun özlemi
sesini bulacak her karışı
sesini bulacak Beyazıt
güvenin, sevginin sesini
hepsini görür nasılsa
nasılsa hepsini yaşar
havada kalmaz
mutlak bulacak avazım kendine bir yer!..

Baki Ekiz

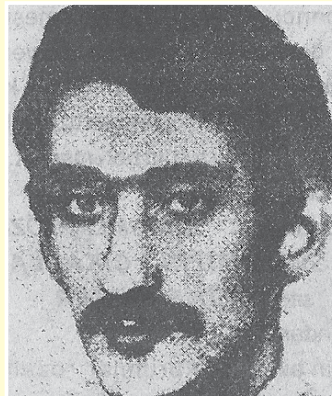
Hamit Akıl

Abdullah Şimşek

Cemal Sönmez

Murat Kurt

A. Turan Ören

KIZILDERE ŞEHİTLERİ MÜCADELEMİZDE YAŞIYOR!

Ömer Ayna

Sebahattin Kurt

Ertan Saruhan

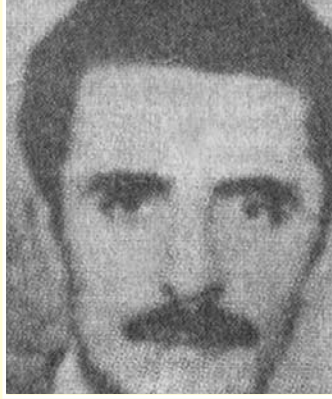
Nihat Yılmaz

Kazım Özdoğan

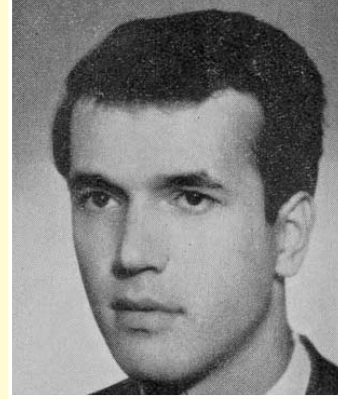
Cihan Alptekin

Ahmet Atasoy

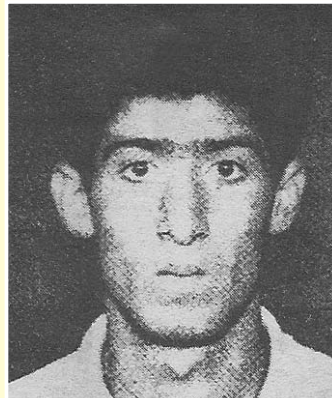
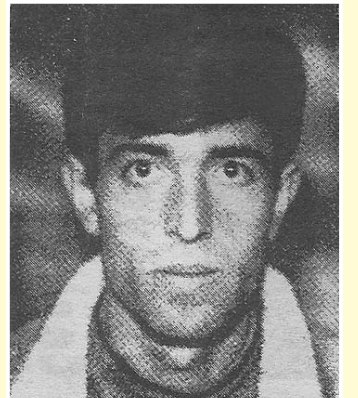
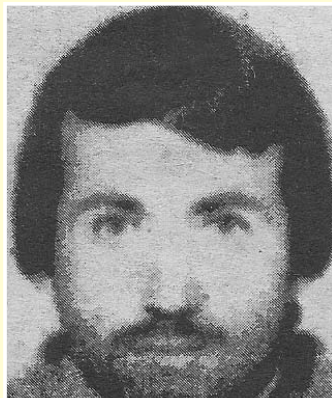
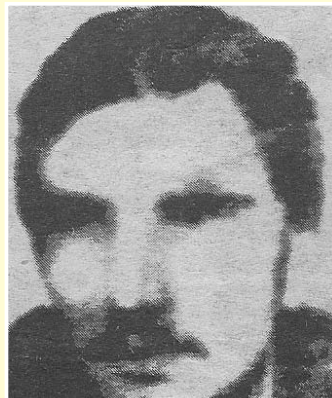
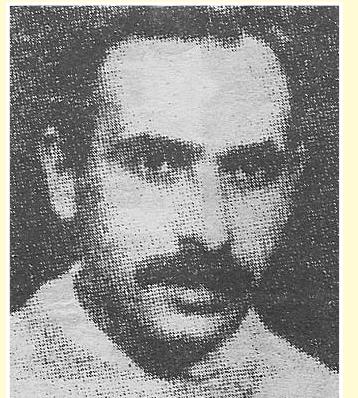

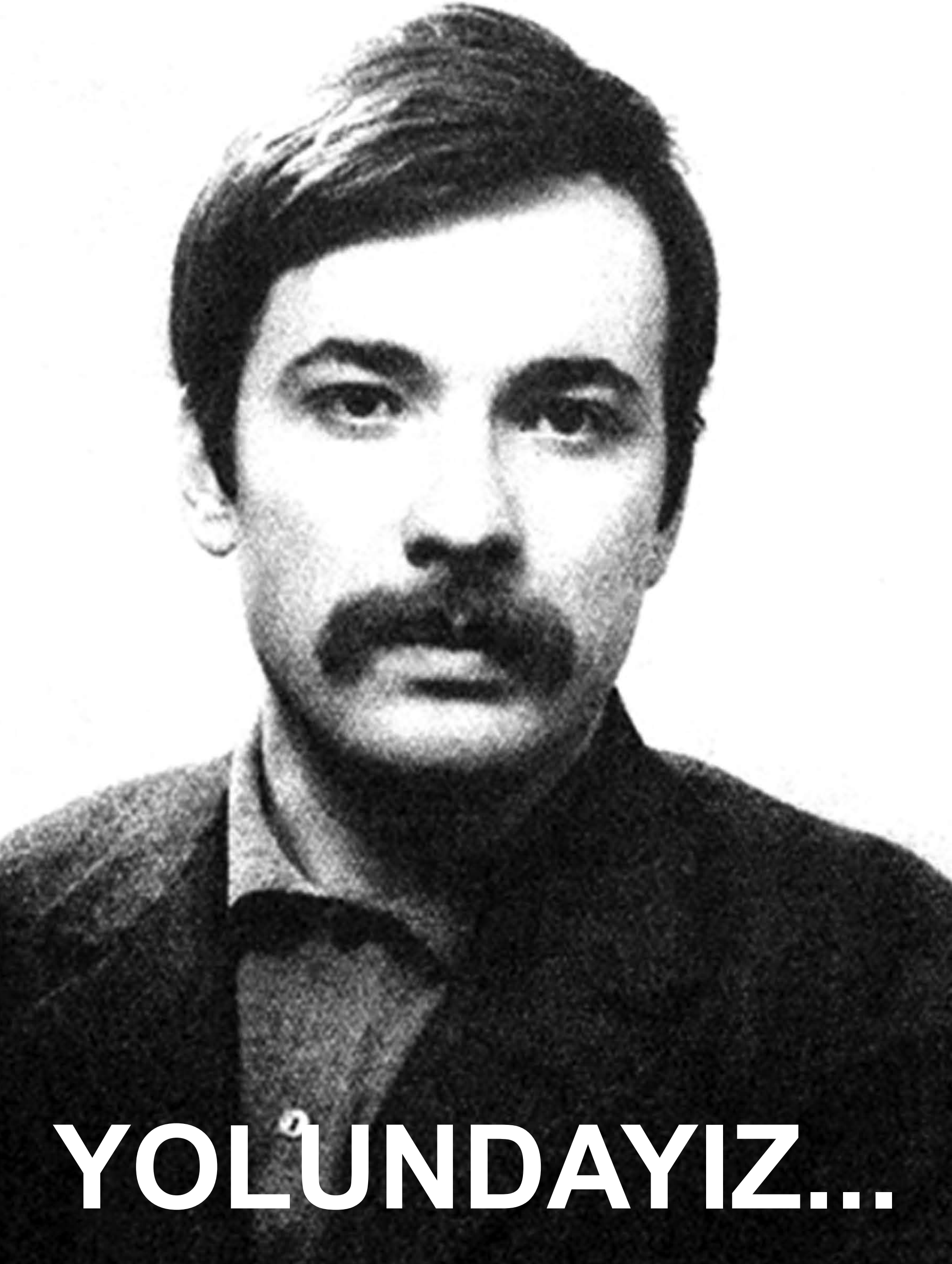
Saffet Alp

Hüdaî Arıkan

MART AYI ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR!..

Kahraman Altın
16 Mart 1991Yusuf Erişti
17 Mart 1991Bülent Ulkü
13 Mart 1992Erbil Sarı
Mart 1992Abdullah Gözalan
18 Mart 1981Şerafettin Şirin
18 Mart 1992Tuncay Geyik
18 Mart 1992Sabit Ertürk
18 Mart 1992M. Kemal İnan
18 Mart 1992Hasan Erkuş
18 Mart 1992Mazlum Güder
Mart 1982Kadri Güldü
Mart 1980Mevlüt Çınar
Mart 1980Şenol Şener
8 Mart 1979İlhan Yılhan
19 Mart 1988

YOLUNDAYIZ...